

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:

**Föräldraskap –
världens största
utmaning, s 2**

**Hur man svarar:
Är mormoner
kristna? s 36**

**Välja en hjälte,
s LS14**

Liahona

PÅ OMSLAGET
Foto Christina Smith,
bilden är arrangerad.

**LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET**
Illustration Taia Morley.

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Tusen trådar av kärlek
James E Faust
- 8 Stärk familjen: Som likvärdiga makar
- 10 Bära vittnesbörd *Jay E Jensen*
- 14 Polynesiska pärlor *Richard M Romney*
- 25 Besöksläraernas budskap: Gläd dig åt din kunskap
om eviga familjer
- 26 Prästadörets nycklar *Russell M Nelson*
- 34 Budskap från Läran och förbunden: Hur stor skall
icke din glädje bli *Rodrigo Myrrba*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Rörd av medlidande *Juan Aldo Leone*
Hjort i strålkastaren *Arlene Housman*
Tillräckligt för att betala tionde?
Ana Cristina Merino Rivas
"Inga mormoner välkomna" *Anonym*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 22 Frågor och svar: Hur kan jag uppmuntra mina
familjemedlemmar att ha hemafton, be och studera
skrifterna tillsammans?
- 31 Förbli omvänd *Vaclava Svobodova*
- 36 Är du mormon? *Ana Lee Graniela López*
- 40 En djupdykning i seminariet *Adam C Olson*

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Förlåta
Gordon B Hinckley
- LS4 Samlingsstunden: Jag ska alltid välja det rätta
Margaret Liffertb
- LS6 Från president David O McKays liv: En bön för Lou Jean
- LS8 Vänner emellan: Evangeliet gör oss glada *Jean A Tefan*
- LS10 Sång: Sanningen återställd *Alan L Jones Jr och*
Ludwig van Beethoven
- LS11 Bra val *Julie Wardell*
- LS12 Mina evangelieideal, bokmärke
- LS14 Hjälten *Kimberly Webb*

SE "EN DJUPDYKNING
I SEMINARIET", S 40

SE "HJÄLTEN", S LS14

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odekir, Adam C Olson, Judith M Poller, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Howard G Brown,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixon,
Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ullandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailänd-
ska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstver-
ket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:
October 2005 Vol. 129 No. 10. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

*Denna sida kan hjälpa dig
att använda Liahona för att
förbättra din undervis-
ning både i klassrummet och
hemma.*

"Prästadömetts nycklar", s 26:

Gör en licens som ger ett särskilt pri-
vilegium till en familjemedlem. Visa
det och diskutera vikten av att ha en
licens för att kunna göra vissa saker.
Läs om privilegierna och ansvaren
som äldste Russell M Nelsons läkarli-
cens gav honom. Låt varje familje-
medlem använda ett avsnitt i artikeln
för att undervisa om prästadömetts
nycklar. Berätta om hur ditt liv har
välsignats av personer som har prä-
stadömetts nycklar.

*"Hur stor skall icke din glädje
bliva", s 34: Studera tillsammans
L&F 18:13–16. Be familjemedlem-
marna tala om hur de känner för
dessa verser. Läs äldste Rodrigo
Myrrhas berättelse högt. Vittna om
de tre principerna som nämns i
slutet av artikeln.*

*"Är du mormon?", s 36: Läs de
sex första styckena i berättelsen och
fråga familjemedlemmarna vad de
skulle göra i en liknande situation.
Fråga hur de tror att berättelsen slu-
tar. Diskutera hur man kan svara när
man får frågor om kyrkan. Öva på det
genom att göra ett rollspel av situa-
tionen i artikeln.*

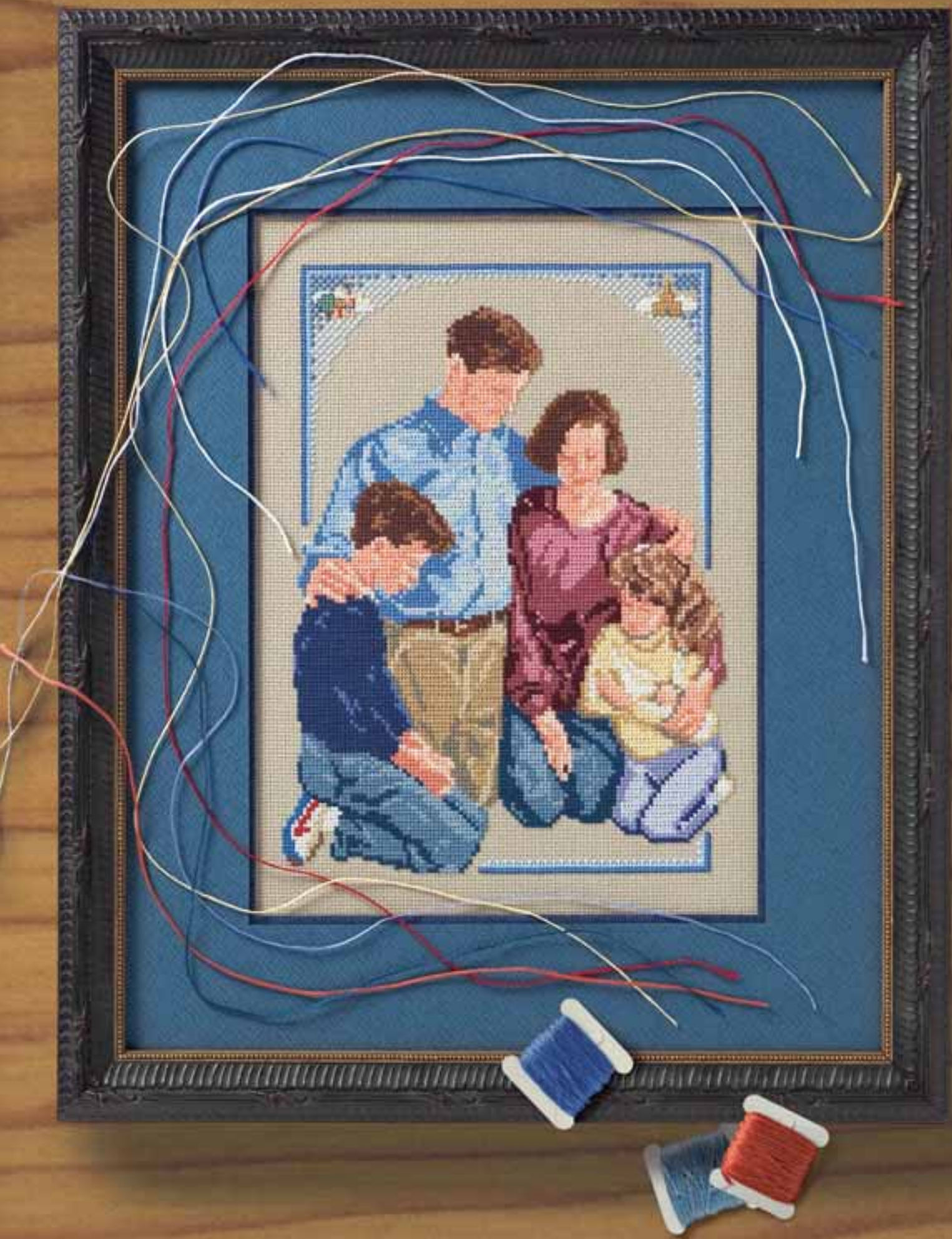
*"Förlåta", s LS2: Återge berät-
telsen om bonden och disku-
tera varför han var så olycklig*

*när han dog. Läs högt sista stycket
och vittna om den frid som förlåtelsen
ger. Ge familjemedlemmarna små tråd-
bitar som en påminnelse om att man
ska förlåta.*

*"Hjälten", s LS14: Be familjemed-
lemmarna nämna någon som de
beundrar och berätta varför. Hur lärde
sig flickan i berättelsen att musikstjär-
nan inte borde vara en hjälte för
henne? Diskutera vilka våra hjältar
borde vara. Läs ett skriftställe som kan
hjälpa oss avgöra vilka vi ska beundra.
(Se till exempel 3 Nephi 27:27; Moroni
7:16–17.)*

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Media, LS14
Aktivering, 34	Medkänsla, 44
Barn, 2, 8	Missionsarbete, 34, 36,
Beskydd, 44	LS8
Besöksundervisning, 25	Normer, LS12, LS14
Bön, 22, LS6	Omvändelse, 31, 34
Exempel, 36, 44, LS8,	Polynisien, 14, 40, LS8
LS14	Primär, LS4
Familjen, 2, 8, 22, 25	Prästadömet, 26
Familjens hemafton, 1, 22	Seminarier, 40
Frälsningsplanen, LS4	Skriftstudier, 22
Förberedelse, 26	Släktforskning, 25
Förlåtelse, LS2	Smith, Joseph, 25, LS10
Föräldraskap, 2, 8	Tempel och tempeltjänst,
Handlingsfrihet, LS4	14, 25
Hemundervisning, 7, 34	Tionde, 44
Jesus Kristus, 44, LS4	Undervisning, 1, 2, 10
Kyrkans historia, 14	Visdomsordet, LS8, LS11
Kärlek, 2	Vitnesbörd, 10, 31
Ledarskap, 26	Vänskap, 44
Lycka, LS8	Återställelse, LS10

Tusen trådar av kärlek

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Föräldraskap är världens största utmaning. Faktum är att när det gäller föräldraskap finns det lika många uppfattningar om detta ämne som det finns föräldrar, men det finns få som gör anspråk på att ha alla svar. Jag hör förvisso inte till dem.

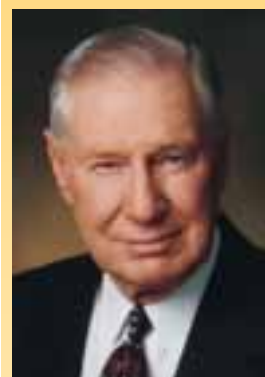
Jag tycker att det finns fler framstående unga män och kvinnor ibland oss just nu än någon gång tidigare i mitt liv. Detta förutsätter att de flesta av dessa ädla ungdomar har kommit från goda hem och har hängivna, kärleksfulla föräldrar. Ändå anser de mest samvetsgranna föräldrar att de har gjort vissa misstag. När jag en gång gjorde en tanklös handling, minns jag hur min mor utropade: "Vad gjorde jag för fel?"

Herren har befallt: "Uppfostra edra barn i ljus och sanning."¹ För mig finns det ingen viktigare uppgift för människan. Att vara far eller mor är inte enbart en stor utmaning utan också en gudomlig kallelse. Det är ett arbete som fordrar helgelse. President David O McKay (1873–1970) sade att föräldraskapet är "det största förtroende som någonsin getts till människor".²

En stor utmaning

Få utmaningar är större än att vara en god förälder, men samtidigt är det inte mycket som kan erbjuda större möjligheter till lycka. Säkerligen kan inget viktigare arbete utföras i denna värld än att hjälpa våra barn att bli gudfruktiga, lyckliga, ärliga och produktiva. Föräldrar kan inte finna större glädje än när barnen hedrar dem och deras undervisning. Det är föräldraskapets härlighet. Johannes vittnade: "Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen."³

Att undervisa, uppfostra och utbilda barn kräver enligt min åsikt mer intelligens, intuitiv förståelse, ödmjukhet, styrka, visdom, andlighet, uthållighet och hårt arbete än någon annan uppgift vi kan få i livet. Detta gäller i synnerhet när den moraliska grunden för heder och anständighet uppluckras omkring oss. För att vi ska få ett framgångsrikt hem måste värderingar förmedlas, och det måste finnas regler, normer och bestämdhet. I många samhällen får föräldrarna föga stöd för sin undervisning och sitt uppehållande av moraliska värderingar. Ett antal kulturer håller på att göra sig av med nästan alla värderingar, och många

Säkerligen kan inget viktigare arbete utföras i denna värld än att hjälpa våra barn att bli gudfruktiga, lyckliga, ärliga och produktiva.

ungdomar i dessa samhällen håller på att bli moraliska cyniker.

Det bästa vi kan göra

När hela samhällen förfaller och mister sin moraliska identitet och så många hem splittras, är det bästa vi kan göra att lägga större vikt vid undervisningen av den kommande generationen – våra barn. För att kunna göra detta måste vi först och främst stödja barnens viktigaste lärare. Dessa är främst föräldrarna och andra släktingar. Den bästa omgivningen bör vara hemmet. På något sätt måste vi anstränga oss än mer att stärka våra hem, så att de blir helgedomar till skydd mot den osunda, genomträngande moraliska rötan omkring oss. Harmoni, glädje, frid och kärlek i hemmet kan bidra till att ge barnen den inre styrka som krävs för att klara av livets svårigheter. Barbara Bush, hustru till USA:s före detta president George Bush, sade en gång följande till avgångsklasserna vid Wellesley College:

”Vilken tidsålder vi än lever i, hurdana tiderna än är, är det en sak som aldrig förändras: Fäder och mödrar, om ni har barn, måste dessa komma först. Ni måste läsa för era barn och krama era barn och älska era barn. Er framgång som familj, vår framgång som samhälle, är inte beroende av vad som sker i Vita huset, utan vad som sker inom ert hems väggar.”⁴

Av en god far och mor krävs det att han eller hon skjuter upp många av sina egna behov och önskemål till förmån för sina barns behov. Till följd av detta offer utvecklar goda föräldrar en ädel karaktär och lär sig att tillämpa de osjälviska sanningar som Frälsaren själv förkunnade.

Jag har den största respekt för ensamstående föräldrar som kämpar och uppoffrar sig och som försöker hålla samman familjen mot nästan övermänskliga odds. De bör äras och hjälpas i sina hjältemodiga ansträngningar. Men moderns eller faderns uppgift är mycket lättare när det finns två fungerande föräldrar i hemmet. Barn sätter ofta båda föräldrarnas styrka och visdom på prov.

För ett antal år sedan intervjuades biskop Stanley Smoot av president Spencer W Kimball (1895–1985). President Kimball frågade: ”Hur ofta har ni familjebön?”

Biskop Smoot svarade: ”Vi försöker ha familjebön två gånger om dagen, men i genomsnitt blir det en gång om dagen.”

President Kimball svarade: ”Tidigare kanske det räckte med familjebön en gång om dagen. Men i framtiden räcker det inte om vi ska kunna rädda våra familjer.”

Jag undrar om sporadiska hemaftnar kommer att förslå i framtiden. Kommer de att kunna ge våra barn tillräcklig moralisk styrka? I framtiden kanske familjens tillfälliga studier i skrifterna inte räcker för att beväpna våra barn med den dygd som behövs för att stå emot det moraliska förfall som råder i deras omgivning. Var i hela världen ska barnen lära sig kyskhet, redbarhet, ärlighet och mänsklig anständighet, om inte i hemmet? Dessa värderingar förstärks naturligtvis i kyrkan, men föräldrarnas undervisning är mer beständig.

När föräldrar försöker lära sina barn att undvika fara, duger det inte att de säger till barnen: ”Vi är erfarna och kloka och förstår oss bättre på världen. Därför kan vi gå närmare klippkanten än ni.” Hyckleri från föräldrarnas sida kan göra barnen cyniska och skeptiska till undervisningen i hemmet. När föräldrarna till exempel ser filmer som de förbjuder sina barn att se, minskar föräldrarnas trovärdighet. Om barnen förväntas vara ärliga, måste föräldrarna vara ärliga. Om barnen förväntas vara dygdiga, måste föräldrarna vara det. Om ni väntar er att era barn ska leva hedervärt, måste ni själva leva på samma sätt.

Övriga värderingar som barnen bör få lära sig är bland annat respekt för andra, först och främst barnets egna föräldrar och släktingar; respekt för andra människors trosymboler och patriotism; respekt för lag och ordning; respekt för andra människors egendom; respekt för auktoritet. Paulus påminner oss om att barnen ”först och främst (bör) lära sig att visa vördnad för sin egen familj”.⁵

Lämplig disciplin

En av de svåraste utmaningarna för föräldrar är att fostra barnen på rätt sätt. Barnuppfostran är något så individuell. Varje barn är annorlunda och unikt. Det som fungerar med

det ena barnet kanske inte fungerar med det andra. Jag vet inte vem som är klok nog att avgöra vilken fostran som är för sträng eller för eftergiven utom barnens egna föräldrar, som älskar dem allra mest. Det är en fråga om bön och urskillning för föräldrarna. Den övergripande och underliggande principen måste helt visst vara att barnens fostran mer ska motiveras av kärlek än av bestraffning.

Brigham Young (1801–1877) gav oss rådet: "Om ni måste tillrättvisa en person, gör det aldrig utan att kunna ge motsvarande tröst och lindring."⁶ Vägledning och fostran är emellertid något oundgängligt för uppväxande barn. Om föräldrarna inte fostrar sina barn, kommer andra människor sedan att fostra dem på ett sätt som föräldrarna inte tycker om. Utan fostran kommer barnen inte att respektera hemmets regler, och inte heller samhällets.

En huvudorsak till fostran är att undervisa om lydnad. President David O McKay sade: "I de fall föräldrarna inte lyckas lära barnen lydnad i hemmet, kommer samhället att kräva och att få detta. Därför är det bättre att hemmet med dess välvilja, medkänsla och förståelse lär barnet lydnad istället för att hjärtlöst överlämna honom åt den brutala, känslolösa fostran som samhället ger om hemmet inte redan uppfyllt sina skyldigheter."⁷

Lär barnen att ta ansvar

När vi lär barnen självdisciplin och ansvarskänsla är det viktigt att vi lär dem arbeta. Under vår uppväxt liknar många av oss mannen som sade: "Jag tycker om arbete; det fascinerar mig. Jag kan sitta och titta på det i timmar."⁸ De som bäst kan lära ut arbetets princip är än en gång föräldrarna själva. För mig blev arbetet en glädje när

jag från början arbetade tillsammans med min far, farfar, mina farbröder och mina bröder. Jag var säkert ofta till större besvär än till hjälp, men minnena är fina och de läxor jag lärde mig är värdefulla. Barn behöver lära sig ansvarskänsla och självständighet. Tar sig föräldrarna personligen tid med att visa och förklara, så att barnen enligt Lehis ord kan "handla av sig själva, utan att låta sig påverkas"⁹

Luther Burbank, en av världens främsta trädgårdsexperter, har sagt: "Om vi inte hade ägnat våra växter större uppmärksamhet än våra barn, skulle vi nu leva i en djungel av ogräs."¹⁰

Barnen har också förmånen att ha moralisk handlingsfrihet, genom vilken vi alla får möjlighet att framåtskrida, växa och utvecklas. Samma handlingsfrihet tillåter också att barnen ibland väljer självishet, slöseri, njutningslystnad och självförstörelse. Barn väljer ofta denna handlingsväg som mycket små.

När vi lär barnen självdisciplin och ansvarskänsla, är det viktigt att vi lär dem arbeta. De som bäst kan lära ut arbetets princip är föräldrarna själva.

Skrifterna säger oss att föräldrarna ska lära sina barn "tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva" samt "läran om omvändelse". Dessa sanningar måste läras ut i hemmet.

Låt de föräldrar som varit samvetsgranna, kärleksfulla och angelägna och som har levt enligt rättfärdighetens principer så gott de kunnat, finna tröst i vetskapen om att de är goda föräldrar, trots det som några av deras barn har gjort. Barnen själva har ansvar att lyssna, lyda och lära av undervisningen. Föräldrarna kan inte alltid svara för alla sina barns felaktiga handlingar, för de kan inte garantera barnens goda uppförande. Enstaka barn skulle till och med sätta Salomos visdom och Jobs tålmod på prov.

De föräldrar som är förmögna eller alltför släpphänta har ofta särskilda svårigheter. På sätt och vis håller somliga barn i dessa omständigheter sina föräldrar som gisslan genom att låta bli att stödja föräldrarnas regler, tills föräldrarna ger efter för barnens krav. Äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum sade: "De som gör alltför mycket *för* sina barn upptäcker snart att de inte kan göra någonting *med* sina barn. Våldigt många barn får så mycket *gjort för sig*,

att de nästan *knäcks*."¹¹ Det tycks ligga i människans natur att inte till fullo uppskatta materiella saker som vi inte själva har förtjänat.

Det ligger en viss ironi i att somliga föräldrar är så angelägna om att deras barn ska accepteras av och vara populära bland kamraterna trots att de är rädda för att deras barn ska göra samma sak som kamraterna gör.

I allmänhet är det de barn som fattar beslutet att avstå från narkotika, alkohol och sex utom äktenskapet, som har tagit till sig de starka värderingar från hemmet som föräldrarna efterlevt. När de ställs inför svåra beslut, följer de troligen föräldrarnas undervisning istället för kamraternas exempel eller medias spetsfundigheter när de glamoriserar alkohol, sex utom äktenskapet, otrohet, oärlighet och andra laster. De är som Helamans två tusen unga söner, som "av sina mödrar [hade] lärt, att om de icke tvivlade, skulle Gud frälsa dem" från döden.¹² "Och de upprepade sina mödrars ord ... och sade: Vi tvivla ej på att våra mödrar visste det."¹³

En fast tro på gudomen

Vad som tycks bidra till att befästa föräldrarnas undervisning och värderingar i barnens liv är en fast tro på gudomen. När denna tro blir en del av deras själ, får de inre styrka. Av allt som är viktigt att lära barnen, vad bör föräldrarna då välja? Skrifterna säger oss att föräldrarna ska lära sina barn "tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva" samt "läran om omvändelse".¹⁴ Dessa sanningar måste läras ut i hemmet. Skolorna kan inte undervisa om dem och inte heller får de något stöd från regeringen eller samhället. Naturligtvis kan kyrkans program vara till hjälp, men den effektivaste undervisningen sker i hemmet.

Föräldrarnas undervisningsstunder behöver inte vara stora eller dramatiska eller kraftfulla. Vi lär oss detta av läromästaren. En författare sade följande om Frälsaren:

"Hela skönheten i Kristi liv är bara den samlade skönheten hos små obemärkta vackra handlingar, som när han talade med kvinnan vid brunnen; när han visade den rike unge mannen på den äregirighet som smugit sig in i hans hjärta och utestängde honom från himmelriket; när han lärde en liten skara efterföljare att be; när han gjorde upp eld och stekte fisk, så att hans lärjungar kunde få frukost då de kom i land efter att ha fiskat hela natten – frusna, trötta och missmodiga. Allt detta, förstår ni, belyser verkligen [Kristi] engagemang så konkret, så fokuserat, så angeläget om det lilla."¹⁵

Och så är det att vara förälder. Småsakerna är allt det stora som vävs in i familjeväven med tusen trådar av kärlek, tro, självdisciplin, uppoffring, tålmod och arbete.

Det finns några stora andliga löften som föräldrar kan få. Det är samma gudomliga löften som gavs till deras ståndaktiga förfäder som ädelt höll sina förbund. Förbund som ihågkommit av föräldrar kommer att ihågkommas av Gud. Barnen kan således bli förmånstagare och arvtagare till dessa stora förbund och löften. Detta sker därför att de är förbundets barn.¹⁶

Gud välsigne de kämpande, uppoffrande, hedervärda föräldrarna i denna värld. Må han i synnerhet hedra de förbund som hålls av trofasta föräldrar bland vårt folk och vaka över dessa förbunds barn. ■

SLUTNOTER

1. L&F 93:40.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar*: David O McKay, s 157.
3. 3 Joh 1:4.
4. "Text of Mrs. Bush's Speech", *Washington Post*, 2 jun 1990, del C, s 4.
5. 1 Tim 5:4.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young, s 219.
7. *The Responsibility of Parents to Their Children* (broschyr, inget datum), s 3.
8. Jerome Klapka Jerome, *The International Dictionary of Thoughts* (1969), s 782.
9. 2 Nephi 2:26.
10. *Elbert Hubbard's Scrap Book* (1923), s 227.
11. "The Man of Christ", *Ensign*, maj 1975, s 101.
12. Alma 56:47.
13. Alma 56:48.
14. L&F 68:25.
15. Charles Henry Parkhurst, *Leaves of Gold* (1938), s 177.
16. Se 3 Nephi 20:25–26; Orson F Whitney, Conference Report, apr 1929, s 110–111.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Säg till familjen att en fristad är en plats där man är skyddad från fara eller oroligheter. Be alla rita en bild av hur de tror att en fristad ser ut. Fråga dem vad de ritade och varför det är en fristad. Läs högt första stycket under rubriken "Det bästa vi kan göra". Hur kan vårt hem vara en fristad?
2. Läs högt första meningen i det här budskapet. Återge sedan vad president Faust sade är några av föräldraskapets utmaningar. Be familjemedlemmarna ge förslag på hur föräldrarna kan möta dessa utmaningar. Vilka råd från president Faust kan familjen tillämpa under de kommande månaderna?
3. Läs tillsammans avsnitten "Lär barnen att ta ansvar" och "En fast tro på gudomen" och gör en lista på vad president Faust sade att barn behöver lära sig. Välj ett eller två av dessa ämnen som ni kan diskutera. Du kan ta med några skriftställen i diskussionen. Bär vittnesbörd om välsignelserna av att undervisa och få lära sig om evangeliet i hemmet.

STÄRK FAMILJEN

SOM LIKVÄRDIGA MAKAR

Ett återkommande inslag som ger insikt i dina studier och användning av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".

"Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar."¹

Presidera, sörja för, beskydda

Fadern ska presidera i hemmet, men att presidera innebär inte att mannen ska regera eller utöva orättfärdig härskarmakt över sin hustru eller sina barn. Frälsaren lärde sina apostlar att härskarna bland hedningarna

utövade auktoritet över sina undersåtar. "Men så skall det inte vara bland er", uppmanade han. "Nej, den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav." (Se Matt 20:25–27.) Att presidera är alltså att älska, tjäna och uppoffra sig. Aposteln Paulus lärde: "Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den." (Ef 5:25) President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade: "Bröder, jag säger till er med fullaste allvar att [Jesus Kristus] är det mönster som vi måste följa när vi tar på oss det andliga ledarskapet i vår familj. Detta är särskilt sant i ert förhållande till er hustru."²

Herren sade: "Den som är nödsakad till att själv försörja de sina skall göra det, och han skall ingalunda förlora sin krona." (L&F 75:28) I dagens värld beror förmågan att försörja en familj ofta på en fars villighet och möjlighet att få en tillräcklig utbildning.

Men att få en utbildning och en passande anställning och ha förmågan att förse familjen med livets nödvändigheter innebär inte att man ska använda överdrivet mycket tid till att arbeta för att ha en hög levnadsstandard. President Spencer W Kimball

(1895–1985) sade att vissa fäder tillbringar så mycket tid med att tjäna pengar till sådant som långt överskrider livets nödvändigheter att de fysiska ägodelarna blir till falska gudar och det inte finns så mycket tid till att presidera i familjen i kärlek och rättfärdighet.³

Ansvar att beskydda en familj sträcker sig långt bortom den självklara uppgiften att förse familjen med den fysiska boningen och tryggheten som en far ska tillhandahålla. President Howard W Hunter (1907–1995) sade: "En rättfärdig far beskyddar sina barn genom att han ger dem tid och är med dem i deras aktiviteter i samhället, skolan och kyrkan."⁴ Fäder kan beskydda sina barn genom att lära dem att göra förnuftiga val angående media och vilka vänner de ska umgås med.

Barnens omvårdnad

År 1942 tillkännagav första presidentskapet: "Moderskap ... blir en helig kallelse, ett heligt engagemang i att genomföra Herrens planer, en helgad hängivenhet till fostran och omvårdnad av deras kropp, sinne och ande som höll sitt första tillstånd ... Att leda dem så att de håller sitt andra tillstånd är moderskapets arbete ... Moderskap är nära gudomlighet. Det är det högsta, heligaste tjänande som någon människa kan utföra. Det sätter henne som hedrar sin heliga kallelse närmast änglarna."⁵

Ett av Satans mest effektiva bedrägerier är att nedvärdera hustruns och moderns arbete i hemmet. Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum sade att

Män och hustrur ska dela på föräldraskapets ansvar som likvärdiga makar och hjälpa varandra i en anda av osjälvisk uppoffring.

"detta är ett angrepp mot själva kärnan i Guds plan ... Låt dig inte luras bort från vår Guds plan till världens sätt, där moderskap förringas, kvinnlighet nedvärderas och den gudomligt etablerade rollen som hustru och mor förlöjligas."⁶

Profeter har betonat vikten av att mödrarna ägnar sig åt barnens omvårdnad på heltid. Men till dem som måste arbeta för att förse sin familj med dess behov har president Gordon B Hinckley sagt: "Gör det allra bästa ni kan. Jag hoppas att ni, om

ni arbetar heltid, gör detta för att tillse att primära behov uppfylls och inte helt enkelt för att ni önskar få ett elegant hem, snygga bilar och annan lyx."⁷

Hjälp varandra som likvärdiga makar

Mödrarnas främsta ansvar är barnens omvårdnad och fäderna ska presidera, sörja för och beskydda familjen. Men de har inte ensamrätt på dessa roller. Män och hustrur ska dela på föräldraskapets ansvar som likvärdiga makar och hjälpa varandra i en anda av osjälvisk uppoffring.

Den gudomliga planen att ge mödrar och fäder olika huvudansvar i familjen återspeglar vissa eviga skillnader mellan män och kvinnor. I "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" står det: "Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift."⁸ Dessa inneboende skillnader och unika ansvar gör det möjligt för ett par att förenas i enighet, att komplettera varandras starka sidor och gåvor, och att skapa en relation som gör en evig familj möjlig. ■

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. Se "Till Israels fäder", *Nordstjärnan*, jan 1988, s 49.
3. Se "De falska gudar vi dyrka", *Nordstjärnan*, aug 1977, s 1–4.
4. "Var en rättfärdig make och far", *Nordstjärnan*, jan 1995, s 49–50.
5. Conference Report, okt 1942, s 12–13.
6. "Glädjen av att leva efter den stora lyckalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 71, 72.
7. "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 66.
8. *Liabona*, okt 2004, s 49.

Bära vittnesbörd

ÄLDSTE JAY E JENSEN

i de sjuttios kворum

Jag vittnar om att ett oförfalskat vittnesbörd åtföljs av gudomlig kraft.

I mina upplevelser hemma och i kyrkan uppskattar jag mer och mer kraften som finns i att bära vittnesbörd. Få berättelser i kyrkans historia har gjort större intryck på mig än dessa ord från Brigham Young (1801–1877), som påverkades av ett sant vittnesbörd:

”Om all talang, takt, visdom och förfining i världen hade kombinerats i en enda person, om den personen hade sänts till mig med Mormons bok och hade förkunnat sanningen om den med allra förnämsta vältalighet, i avsikt att bevisa den genom sin lärdom och världsliga visdom, så skulle det för mig ha varit som rök som stiger upp för att sedan försvinna. Men då jag träffade en man som inte kunde formulera sig så väl, som inte var någon talare utan bara kunde säga: 'Jag vet genom den Helige Andens kraft att Mormons bok är sann, att Joseph Smith är en Herrens profet', så upplyste den Helige Anden som kom från den personen mitt förstånd, och ljus, härlighet och odödlighet var inför mig.”¹

Låt oss med hjälp av skrifterna och profeternas ord undersöka vad ett vittnesbörd är och hur vi ska bära det.

Vad ett vittnesbörd är

Ett vittnesbörd definieras oftast som kunskap eller förvissning om en sanning

som en person förkunnar genom den Helige Andens övertygande kraft. Aposteln Paulus sade: ”Ingen kan säga 'Jesus är Herren' annat än i kraft av den helige Ande.” (1 Kor 12:3) Eftersom det som kommer från Gud bara kan förnimmas genom Andens kraft så måste det förkunnas med Anden, och detta är vad som menas med att bära vittnesbörd.

Eftersom ett vittnesbörd är personligt börjar den som bär det ofta med pronomenet *jag*. (Föräldrar, missionärer och ledare i kyrkan kan ibland använda *vi*.) I ett vittnesbörd kan man använda sådana kraftfulla verb som *veta*, *vittna*, *tro*, *betyga*, *förkunna*, *försäkra*, *bära vittne*. Ofta är det en förkunnelse om vad man vet, känner, upplever eller tror, till exempel: ”Vi lyssnade, vi skådade, vi beundrade!” (JS skrifter 2:71, fotnot) Generellt sett är ett vittnesbörd kort, exakt och koncist.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, gav följande insikt:

”Jag hade en upplevelse på missionsfältet som lärde mig mycket om vittnesbörd. Trots det faktum att vi verkade ha allt under kontroll hade vi inte den framgång som vi borde ha. Det var inte så mycket att vi gjorde något som vi inte borde göra, kände jag, utan att vi inte gjorde något som vi borde göra.

Vi höll ett antal zonkonferenser för att öka andligheten i missionen. I stället för att undervisa om missionsarbetets teknik bestämde vi oss för att ha ett vittnesbördsmöte. Under den sista konferensen fann jag svaret på problemet i en av de ödmjuka äldsternas vittnesbörd. Det var något särskilt med den nya, rädda äldstens korta vittnesbörd. Han stod där i mindre än en minut. Ändå förstod jag på sättet han uttryckte sig vad det var som fattades oss.

Vittnesbörden vi hade hört alla andra missionärer bära lät ungefär så här: 'Jag är tacksam att vara på missionsfältet. Jag har lärt mig mycket av det. Jag har en bra kamrat. Jag har lärt mig mycket av honom. Jag är tacksam för mina föräldrar. Det hände något intressant förra veckan. Vi var ute och knackade dörr och ...' Missionären berättade vad som hade hänt. Han avslutade vittnesbördet ungefär på följande sätt: 'Jag är tacksam att vara på missionsfältet.

Jag har ett vittnesbörd om evangeliet.' Och så slutade han med 'i Jesu Kristi namn. Amen.'

Men det var något annorlunda med den här unga äldsten. Angelägen om att inte behöva stå på sina fötter en sekund extra sade han helt enkelt, med en snabb, skrämd röst: 'Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att vi har en Guds profet som leder kyrkan. I Jesu Kristi namn. Amen.'

Detta var ett vittnesbörd. Det var inte bara en upplevelse, och inte heller var det ett uttryck för tacksamhet. Det var ett tillkännagivande, ett vittnesbörd!

De flesta av äldsterna hade sagt: 'Jag har ett vittnesbörd', men de hade inte uttalat det. Denna unga äldste hade med några få ord burit sitt vittnesbörd – direkt, grundläggande, och, som det visade sig, kraftfullt.

Då visste jag vad det var som var fel med missionen. Vi återgav berättelser, uttryckte tacksamhet, erkände att vi hade ett vittnesbörd, men vi förkunnade det inte."²

Första presidentskapet har betonat vikten av att vara kortfattad och koncis när man bär sitt vittnesbörd: "Vi är bekymrade för att det i vissa fall finns medlemmar som önskar bära sitt vittnesbörd på faste- och vittnesbördsmötet, men som inte har möjlighet att göra det. Biskopsråden uppmantras att hjälpa alla lära sig att uttrycka ett kort, uppriktigt vittnesbörd om Frälsaren, hans lärdomar och om återställelsen, så att fler medlemmar kan få möjlighet att delta."³

Vad ett vittnesbörd inte är

Ibland kan vi lära oss mycket om en princip genom att ange vad den inte är.

Jag har funnit att ett vittnesbörd inte är:

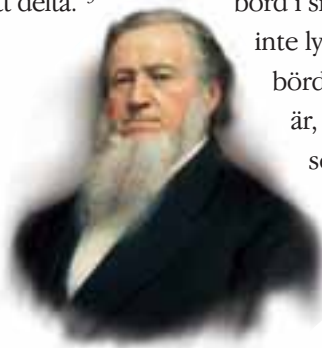
- En uppmaning. Personer som står och uppmanar andra till olika saker under ett faste- och vittnesbördsmöte eller till och med kallar andra till omvändelse, trots att det är i all välmening, tillskansar sig otillbörlig myndighet och förolämpar ofta andra och skadar mötets anda.
- En upplevelse, även om upplevelser kan illustrera tro och övertygelse.
- Ett uttryck för tacksamhet eller kärlek, även om man ofta kan ge uttryck för detta på ett lämpligt sätt i sitt vittnesbörd.
- En offentlig bikt.
- En predikan eller ett tal om något doktrinärt ämne, även om man kan citera ett skriftställe och vittna om det.
- En lång förklaring på *hur* man vet utan hellre *vad* man vet.
- Att enbart säga orden "Jag har ett vittnesbörd". Det är inte olämpligt att säga så, men förhoppningsvis åtföljs orden av ett uttryck för de lärdomar, sanningar och principer som man har ett vittnesbörd om.

Bära vittnesbörd i lektioner och tal

Efter det att en person har lett en lektion eller hållit ett tal bör han eller hon vanligtvis avsluta budskapet med

ett formellt vittnesbörd, kronan på verket av allt det som sagts. Heltidsmissionärer inflikar ofta ett kort, koncist vittnesbörd efter varje huvudprincip de undervisar om, och avslutar sedan lektionen med ett sammanfattande vittnesbörd om de principer som tagits upp.

Jag vill uttrycka en varning till lärare i klassrummet eller vid talarstolen, att de inte har med för många vittnesbörd i sitt tal eller i sin lektion. Medlemmarna kanske inte lyssnar lika intensivt om det är för många vittnesbörd, och undersökare kan bli förvirrade. Vad värre är, de kan till och med uppfatta ett vittnesbörd som ett rättsligt uttalande. Enkelt sagt kan vi göra heliga ting till något ordinärt och då förlorar vårt vittnesbörd sin kraft. Herren sade: "Det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning." (L&F 63:64)

Brigham Young sade:
"Då jag träffade en man som inte kunde formulera sig så väl, som ... bara kunde säga: 'Jag vet genom den Helige Andens kraft att Mormons bok är sann, att Joseph Smith är en Herrens profet', så upplyste den Helige Anden som kom från denna person mitt förstånd, och ljus, härlighet och odödlighet var inför mig."

Exempel på vittnesbörd

Det finns ett flertal exempel på vittnesbörd i skriften. Alma visste att för att vinna tillbaka sitt folk så måste han bära ett oförfalskat vittnesbörd. (Se Alma 4:19.) Han säger till folket *hur* han vet (se Alma 5:45–46) och bär sedan ett oförfalskat vittnesbörd om *vad* han vet:

"Jag säger eder, att jag för min egen del vet, att allt jag säger eder beträffande det tillkommande är sant. Jag säger eder, att jag vet, att Jesus Kristus skall komma, han, som är Sonen, den av Fadern Enfödde, full av nåd, barmhärtighet och sanning. Se, det är han, som kommer för att borttaga världens synder, ja, varje människas, vilken tror orubbligt på hans namn." (Alma 5:48)

En kraftfull illustration av ett oförfalskat vittnesbörd kommer från berättelsen om profeten Joseph Smiths och Sidney Rigdons syn om de tre härlighetsgraderna:

"Nu, efter de många vittnesbörd som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud.” (L&F 76:22–24)

Kapitel 2 av Joseph Smiths skrifter i Den kostbara pärlan har publicerats som en broschyr för missionärsarbete med titeln *Profeten Joseph Smiths vittnesbörd* (artikelnr 32667 180). I den berättelsen förkunnar Joseph Smith på ett enkelt, rättframt sätt: ”Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det, ej heller vågade jag göra det, ty jag visste, att genom att så göra skulle jag förtörna Gud och komma under fördömelse.” (JS skrifter 2:25)

Vi vet att Johannes Döparen bär ett oförfalskat vittnesbörd när han använder ordet *vittnar*:

”Jag, Johannes, vittnar, att jag såg [Frälsarens] härlighet såsom den Enföddes av Fadern, full av nåd och sanning, nämligen sanningens Ande, som kom och bodde i köttet och bodde ibland oss ...

Jag, Johannes, vittnar och se, himlarna öppnades och den Helige Anden nedsteg över honom såsom en duva och vilade på honom, och en röst kom från himmelen, som sade: Denne är min älskade Son.

Och jag, Johannes, vittnar, att han mottog Faderns härlighets fullhet.” (L&F 93:11, 15–16)

I några skriftställen bär Fadern eller Sonen vittnesbörd. Nephi hörde till exempel Gud Faderns vittnesbörd, som förkunnade: ”Ja, min älskades ord äro sanna och trofasta. Den som är ståndaktig

intill änden skall bliva frälst.” (2 Nephi 31:15)

Frälsaren vittnade om profeten Joseph Smith och om översättningen av Mormons bok: ”Han har översatt boken, ja, den del därav, som jag befälde honom, och likavisst som eder Herre och Gud lever, är den sann.” (L&F 17:6)

Frälsaren vittnade om sig själv: ”Jag är den förste och den siste. Jag är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern.” (L&F 110:4)

Jag hyser stor uppskattning för kraften i ett oförfalskat vittnesbörd. Jag granskar oavbrutet det sätt jag själv bär vittnesbörd på så att det ges enligt de korrekta principer som lärs ut genom skrifterna och av nutida profeter. Jag vittnar om att ett oförfalskat vittnesbörd åtföljs av gudomlig kraft. ■

SLUTNOTER

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 67, 315.
2. *Teach Ye Diligently*, reviderad version (1991), s 323–324.
3. Brev från första presidentskapet, 2 maj 2002; se också M Russell Ballard, ”Ett äkta vittnesbörd”, *Liabona*, nov 2004, s 40–43.

Lärare bör avsluta sina lektioner med ett formellt vittnesbörd, kronan på verket av allt det som sagts.

Polynesiska pärlor

Tron hos kyrkans medlemmar i Franska Polynesien växer, liksom pärlorna som dessa öar är kända för, lager på lager, och blir ljusare och vackrare allteftersom tiden går.

RICHARD M. ROMNEY
Kyrkans tidningar

Pärlor är en produkt av tålmod. De växer lager på lager, och blir alltmer skimrande med tiden. I Franska Polynesien växer även tron på det återställda evangeliet på samma sätt. Denna tillväxt började 1844 när de första missionärerna kom, och den har gett hopp och mening generation efter generation. I dag utgör kyrkans medlemmar åtta procent av hela befolkningen – 20 000 medlemmar i 79 enbeter. De är kända för att ta hand om varandra och andra i deras omgivning. Deras lyster är mild, liksom pärlornas. Men när de återspeglar ljuset som kommer från Kristus så strålar de verkligen. Här får vi en glimt av några av dessa medlemmar.

Tubuai: Där allting började

Vid sidan av vägen i ena änden av ön Tubuai, städar Ronny Harevaa och hans hustru Sandrine upp runt ett litet

stenmonument. Det är tillägnat minnet av äldste Addison Pratt, den första missionären från kyrkan som besökte ön, 70 mil söder om Tahiti. Addison Pratt växte upp i New Hampshire i Förenta staterna, men vid nitton års ålder blev han sjöfarare. Han reste till det som nu är Hawaii, och seglade sedan över Stilla havet, Atlanten, Karibiska havet och Medelhavet innan han gifte sig och slog sig ner i New York. År 1838 blev han och hans hustru medlemmar i kyrkan. År 1841 hade de samlats tillsammans med andra medlemmar i Nauvoo i Illinois. I maj 1843 kallades Addison Pratt av profeten Joseph Smith att påbörja missionärsarbetet i Stilla havsområdet. Den 30 april 1844 anlände han och två andra äldster, Noah Rogers och Benjamin Grouard, till Tubuai.

Öborna ville gärna ha en missionär där så äldste Pratt blev kvar. Han började lära sig tahitiska och började undervisa. Den första som omvände sig var hans tolk, en annan amerikan. Sex av sju sjömän på ön blev också döpta och konfirmerade. Sedan, den 22 juli 1844 – tre år innan kyrkans pionjärer kom till Utah – döptes de första omvända polynesierna. I februari 1845 hade 60 av de 200 invånarna i Tubuai blivit medlemmar i kyrkan. Från denna början och från äldste Rogers och äldste Grouards arbete på andra öar, spred sig kyrkan över det som nu är Franska Polynesien.

I dag på Tubuai är Ronny Harevaa president för Australes distrikt, med 593 medlemmar i fem grenar. Ganska många av medlemmarna är släkt med honom och president Harevaa har lärt sig mycket av dem. "Det finns ett mäktigt arv och en mäktig historia här", säger han,

I hela Franska Polynesien bygger kyrkans medlemmar vidare på det arv som började här 1844. Överst: Tera Temahaga från Takaroa visar sitt hantverk. Heiana Teriipaia, Garry Mou Tham och Fari Le Bronnec (ovan) och familjen Teihotaata (vänster) från Raiatea säger att evangeliet håller dem starka. Längst ner: På Tubuai tar Sandrine och Ronny Harevaa hand om äldste Addison Pratts historiska monu-ment.

Familjen Taumihau blev medlemmar i kyrkan på Tahiti.

kyrkan, och bit för bit började goda saker komma in."

De gifte sig och

"en stor kärlek till kyrkan och familjen."

"De flesta invånarna på Tubuai har ont om materiella saker, men de har allt de behöver för att vara lyckliga", säger Lucien Hoffmann, president för Mahu gren. "Här får man frukt från träden, grönsaker från jorden, och man kan fiska när man vill. Och när man ber folk hjälpa dem som är sjuka eller nödställda så är de alltid redo."

"Min hustru och jag valde att bo på Tubuai för att vara nära våra föräldrar", säger president Harevaa. "Det är en underbar plats att vara tillsammans på som familj." Faktum är att han har en bror som granne, en annan bror i huset bredvid det, och hans far verkar som en av hans rådgivare. Det finns så många av familjen Harevaa på Tubuai att många människor kallar president Harevaa för president Ronny, bara för att hålla reda på dem.

Framför Mahu kapell, ett av tre möteshus på Tubuai, pekar Sandrine på ett annat monument som hedrar minnet av Addison Pratt. "Jag tror att äldste Pratt skulle tycka om att få veta att kyrkan fortfarande är stark här efter mer än 160 år", säger hon. Och den fortsätter att växa.

En nyomvänd är Johan Bonno som föddes på Marquesasöarna i den allra nordligaste delen av Franska Polynesien. Han hade levt ett tufft liv men blev intresserad av det återställda evangeliet tack vare en skollärare som hade flyttat till Marquesasöarna från Tubuai. "Maimiti berättade för mig om den sanna kyrkan", säger han. "Hon undervisade mig om Mormons bok. Steg för steg slutade jag med det som var dåligt i mitt liv. Hon inbjöd mig till

flyttade till Tubuai. "Min svärfar inbjöd mig till ett öppet hus för intresserade av kyrkan och där fick jag en kraftfull, tröstande känsla", förklarar Johan. "Den fyllde mig med en önskan att få veta sanningen. Jag bad uppriktigt om Joseph Smith. Jag förstod att Herren hade återställt kyrkan genom honom." Johan döptes och konfirmerades snart.

I dag förbereder sig Johan och Maimiti för att beseglas i templet i Papeete i Tahiti. "Att ha templets ljus i vårt liv är som att byta en 15-wattslampa mot det starkaste solskenet", säger han. För Johan krävdes det att han byggde till ett lager av tro när han fick lära sig om det återställda evangeliet. Samma sak var det när han skulle gifta sig, flytta till Tubuai och bli medlem i kyrkan. Nu blir tempelbesöket ännu ett lager på en pärla som fortsätter att växa.

Raiatea: En fridens hamn

När 23-årige Spencer Moroni Teuiiau fick sin missionskallelse kunde han inte sluta le. Efter fyra år av fördröjningar i väntan på att tandläkarprocedurer skulle bli klara, fick denna unga man från ön Raiatea sin kallelse på födelsedagen. Han minns hur han läste högt de olika fraserna i brevet: "predika det återställda evangeliet", "förespråkare och effektiv budbärare av sanningen", "ambassadör för Frälsaren", och tänkte: "Wow! Med alla mina svagheter måste jag sätta all min lit till Herren."

Men det är något som han är van att göra. Moroni växte upp i kyrkan. Han är det tredje av sex barn som går ut som

heltidsmissionär och han minns att han har "drömt om att gå ut som missionär ända sedan han var liten". Han minns hur han lärde sig missionärsskriftställena utantill under sina fyra år i seminariet och lyssnade när återvända missionärer berättade om

sin mission. Men han minns också alla tandläkarundersökningar, regleringar

Ovan, till höger: Smyckesnidaren Johan Bonno (här tillsammans med sin hustru Maimiti) blev medlem i kyrkan på Tubuai.

och hur han fick använda tandställning i flera år. "Det fanns stunder när jag nästan gav upp", säger han. Men med hjälp av uppmuntran från familjen och sin egen uthållighet höll han hoppet vid liv. I dag verkar han trofast i Tahitimissionen Papeete.

För Moroni och andra unga medlemmar som han, är kyrkan i Raiatea en källa till styrka. Garry Mou Tham, 16 år, en tredje generationens medlem från Avera församling, förklarar. "Här", säger han, "är vi annorlunda än världen utanför. Vi har goda relationer med vänner och föräldrar. Vi har profeternas lärdomar som påminner oss att hålla oss nära vår familj, att läsa skrifterna tillsammans och att ha hemafton. Vi vet att kyrkan kommer att växa och vi väljer att vara en del av Herrens storslagna verk."

Garrys vän Fari Le Bronnec, 14 år, håller med. Han nämner två saker som har hållit honom borta från världen: seminariet och bönen. "Seminariet ger oss ett andligt lyft varje morgon", säger han. "Och bönen kan ge oss ett lyft varje gång vi ber i tro."

Seminarie- och institutprogrammet är fast etablerat i Franska Polynesien, med totalt 740 seminarie- och 524 institutelever under 2004–2005.

En annan källa till styrka är det exempel som medlemmarna är för dem som är intresserade av evangeliet. Ett sådant exempel hjälpte till att föra in Adrien och Greta Teihotaata och deras barn i kyrkan. De hade varit utan religion i många år, "men vi bestämde oss för att vi ville ha en ändring", säger syster Teihotaata. "Vi bad Herren att vägleda oss." Bara några dagar senare bjöd grannarna in dem till ett öppet hus i Uturoa församling. "Vi bestämde oss för att gå tillbaka på söndagen", minns broder Teihotaata, "och i kyrkan var vi så imponerade av att alla var engagerade – undervisning, deltagande i lektioner och omsorg om barnen. De verkade verkligen älska varandra."

Ovan: Iosua Brothers, som nu är stavspatriark på Tahiti, döptes och konfirmerades på Moorea 1968. Liksom många andra har han sett kyrkan bli en kraft för det goda överallt på öarna. Nedan: På Takarao räknas Ranitea och Vehina Teihoarii och Vaimiti Nyjland till den växande generationen.

Till höger: På en plats som är känd för sitt hantverk anses templet vara den vackraste juvelen av alla. Motsatt sida, överst: På Tahiti känner patriark Tiatia Teio och hans hustru Imihaa templets inflytande. Det gör också diakonerna Jesse Pereitai och Jean-Philippe McGrevy. Nedan: Franska Polynesiens flagga vajar över Raiatea och Spencer Moroni Teuia.

Det var fastesöndag, och "när vittnesbördsrådet började fick vi en fridfull känsla som vi aldrig hade fått förut – den Helige Anden. Vi sade: 'Det här är något vi behöver'", säger syster Teihotaata. Familjen träffade missionärerna och fortsatte lära sig mer. Deras äldsta son blev inte medlem i kyrkan, men broder och syster Teihotaata och deras fem andra barn döptes och konfirmerades 1998. Sedan dess har deras vittnesbörd stärkts av att hålla buden, studera skrifterna och besöka templet, "liksom av medlemmarnas fortsatta exempel, när de har undervisat och hjälpt oss", säger syster Teihotaata.

En annan medlem är i stavscentret den här dagen, en som döptes 1956. "Kyrkan var inte så välkänd på Raiatea på den tiden", säger Harriet Brodien Teroatea. "Det fanns inte så många medlemmar, och mötena hölls i ett litet hus där det fanns ett samlingsrum och ett rum för missionärerna. Men kyrkan växte bit för bit." Ungefär som en pärla.

Tahiti: Ett center av styrka

Ett sätt att se hur långt kyrkan har kommit i Franska Polynesien är att tala med informationstjänstrådet i Papeete. Vid ett möte nyligen tänkte de tillbaka på en del betydelsefulla händelser:

- Kyrkan i Franska Polynesien firade 160-årsjubileum i oktober

2004. Evenemang som ordnades var bland annat (1) utställningar om kyrkan för allmänheten; (2) en föreställning på en idrottsarena med dans, sång, körer och multimediapresentationer; (3) en idrottsdag med sådana traditionella tävlingar som att bära bananer på ett bamburör och (4) en brasafton med tal av ledare från samhället och kyrkan, och en 500 man stark kör. Många aktiviteter följdes av dagstidningar och sändes på nationell teve.

• Kyrkans ledare har gjort flera artighetsbesök hos regeringsambetsmän, och flera medlemmar i kyrkan verkar för närvarande i nationalförsamlingen. Regeringen har uttryckt sin tacksamhet för alla fördelar som kyrkan har, särskilt när det gäller undervisningen av familjevårdningar.

• En kör bestående av 400 medlemmar framträdde inför en publik på 30 000 personer under Frankrikes president Jacques Chiracs besök i Franska Polynesien i juli 2003. Evenemanget visades på teve både i

Franska Polynesien och i Frankrike. Många fick tårar i ögonen när kören sjöng "Han lever, min Förlossare" (*Psalmer*, nr 83) och "Gud var' med dig tills vi möts igen" (*Psalmer*, nr 107).

• Templet i Papeete firade 20-årsjubileum i oktober 2003. För att uppmärksamma detta utförde medlemmar i Paea stav i Tahiti tempelarbete från kl 7:00 till 21:00 så att alla medlemmar som fått sin begåvning kunde delta i minst en förrättning.

"Kyrkan har växt till sig här", säger Marama Tarati, kyrkans nationella chef för informationstjänsten. "I hela Franska Polynesien anses den vara en kraft som gör gott." På Tahiti har kyrkan vackra möteshus, församlingar fyllda av trofasta medlemmar, och – den vackraste juvelen av alla – templet, ett välkänt landmärke i huvudstaden.

Templets ljus har påverkat många människor. "Innan jag blev medlem i kyrkan visste jag inte hur mitt liv skulle vara efter döden", säger Marguerite Teriinohopua. Hennes familj hörde talas om kyrkan tack vare en annan familj som bad om att hitta dem. Ernest Montrose, som nu är förste rådgivare i presidentskapet för Faaa stav på Tahiti, var vid den tiden biskop för Heiri församling. När missionärerna uppmanade medlemmarna att be om att hitta undersökare "så tyckte jag att vår familj skulle vara först". Inspirationen kom. Biskop Montrose inbjöd en kollega, Danielson Teriinohopua, att ta med sin familj till en hemafton med missionärerna.

"Vi bad samtidigt om att bli vägleda till sanningen", minns Danielson, som nu är medlem av högrådet. "I slutet av kvällen sade vi till dem att vi ville veta mer – omedelbart." Biskop Montrose hade ännu ett möte nästa kväll, och nästa, och nästa igen. Familjen Teriinohopua döptes och konfirmerades inom några veckor, och ett år senare beseglades de i templet. "I dag får jag svar på mina frågor", säger Marguerite. "I templet känner jag stor frid och glädje."

Chanterel Hauata från Heiri församling har också känt glädjen av att besöka templet. En godartad hjärntumör gjorde att han blev blind för sex år sedan, men i templet kan han se klart. "Det är en plats där man får klarhet", säger han. "I templet får vi lära oss

om evigheten. Det lyfter oss bortom detta jordiska liv."

Pepe Mariteragi och hans familj har också upplevt templets välsignelser. När de samlades i familjens hem i Paea i oktober 2003, talade de om Tepahu, Pepes

hustru – deras mor och farmor. "Hon avled för sju månader sedan", sade Lucien, en av hennes söner, "men våra hjärtan är fortfarande vända mot henne."

"Det är tack vare evangeliet som vi kan hantera sådant", sade Jean-Marie, en annan son. "Templets välsignelser ger oss insikten att vi kan vara en evig familj."

Evangeliets spridning över generationerna är ytterligare ett tecken på kyrkans mognad och styrka. Biskop Moroni Alvarez från Tavararo församling och hans hustru Juanita talar om ett arv som går tillbaka till hans farfar. De visade seminarie- och institutdiplomen från alla sex barnen och foton av alla sex när de verkade som heltidsmissionärer. De talar om barn som gift sig i templet och barnbarn som uppfostras i kyrkan. "Vi samtalade och studerade och bad tillsammans, och bar våra vittnesbörd", säger biskop Alvarez. "Nu gör de samma sak med sina barn."

Tala med Jared Peltzer, 21 år, från Matatia församling i Paea stav på Tahiti, när han förbereder sig för att gå ut som missionär i Filippinerna, och du kommer att träffa hans äldre bror Lorenzo, 30 år, som verkade i Franska Polynesien för flera år sedan, och två yngre bröder, Narii, 18 år, och Hyrum, 14 år, som planerar att gå ut som heltidsmissionärer.

"Vi har inte haft någon missionärstradition i familjen förrän nu", säger

Tahia Brown från Takaroa arbetar på en av de dussintals pärlodlingar som finns på ön.

Jared. "Men när Lorenzo gick ut så ville jag gå, och nu uppmuntrar vi våra yngre bröder också." Lager på lager fortsätter pärlan att växa.

Takaroa: Hem till ett historiskt arv

Om man bor på Takaroa så kan man mycket om pärlor. Många som bor på ön tjänar sitt levebröd genom pärlodling. Några odlar ostronen som pärlorna växer i. Andra rengör skalen, fäster ostronen vid linor, lägger i små stenar, hänger ostronen i vattnet, skördar pärlorna, eller tillverkar smycken och souvenirer.

"Vi tar de ting som vår himmelske Fader har gett oss och tar fram skönheten i dem", säger Tahia Brown som arbetar vid en av de dussintals pärlodlingar som finns på ön. Hon och Marie Teihoarii, båda tidigare hjälpförningspresidenter i en gren, älskar att visa halsband, bordsdekorationer och andra hantverk som kyrkans medlemmar har tillverkat. "Jag lärde mig att göra det här av min mor", säger syster Brown. "De flesta av systrarna här gör det här eller något annat hantverk som kräver färdighet. Vi arbetar för att få mat och använda vår tid väl, men också för att skapa något vackert."

Pärlor och snäckor är inte de enda vackra tingen som skapas här. Systrar som Tera Temahaga väver utsökta solfjädrrar, hattar och korgar av växtfibrer, och andra som Tipapa Mahotu använder tyg och trådar till att sy färggranna quiltar och kuddar. Enligt traditionen lärdes quilting först ut av Addison Pratts hustru Louisa som kom till öarna 1850.

Ett annat bevis på öbornas hantverkskonst är den högsta byggnaden på ön – en vacker vit kyrka som började byggas 1891. Byggnaden är anmärkningsvärd för det arv den representerar. Den politiska situationen i Franska Polynesien och Förenta staterna tvingade missionärerna att lämna öarna 1852. Inga nya missionärer återvände förrän

1892. När de kom dit fann de en församling med 100 medlemmar på Takaroa som hade förblivit trofasta. Och dessa medlemmar höll på att bygga ett stort kapell där de kunde dyrka Gud tillsammans. Inom en månad döpte och

konfirmerade missionärerna 33 nya medlemmar och församlingen började växa igen.

"I dag presiderar kapellet över byn, liksom kyrkan presiderar över vårt liv", säger syster Mahotu, 82 år. Hon har sparat sitt arv i kyrkan tillbaka till sin farfars föräldrar. "Kapellet", säger hon, "påminner oss om det arv som våra förfäder har gett oss. Det påminner oss om att vi kan vara trofasta liksom de var."

I det släkthistoriska centret som finns intill kapellet arbetar föreståndaren Suzanne Pimati för att hedra dessa förfäder. Hon organiserar regelbundet brasaftnar och tillbringar många timmar i telefon för att uppmuntra alla på ön att komma. "Jag är angelägen om att alla ska hitta sina förfäder", säger hon. Elia ande är stark på Takaroa. Och med en dator som hjälp i arbetet planerar syster Pimati att skicka många namn till templet.

"Vid en tidpunkt var 90 procent av Takaroas befolkning medlemmar i kyrkan", säger Thierry Teihoarii, president för Tuamotu distrikt på Takaroa. På 50-talet minskade befolkningen, men på 60-talet fick pärlindustrin människor att komma tillbaka. I dag finns det två grenar på Takaroa med totalt 380 medlemmar bland de 1000 invånarna på ön. Det finns också fyra grenar med ytterligare 450 medlemmar på grannöarna.

"Vårt största problem är fortfarande de som lämnar våra öar", säger president Teihoarii, "särskilt ungdomarna." Många ungdomar åker iväg till internatskolor, men för dem som stannar kvar blir seminariet och institutet deras främsta utbildning. "Seminariet hjälper dem att inte glömma evangeliet", säger president Teihoarii.

Samma sak är det med tempelbesöken. "Varje år gör vi resor för att utföra tempelarbete, och ungdomarna utför dop för de döda", säger president Teihoarii. "Det är till stor uppmuntran för ungdomarna. Det handlar inte bara om att de har klarat att spara ihop till resan. De vet att om de vill

komma till templet så måste de vara värdiga, och det hjälper dem att vara starka.”

President Teihoariis ämbete kräver att han åker iväg och besöker andra öar, men hans familj har blivit rikt välsignad. ”Det första jag gör när jag kommer hem är att berätta om medlemmarnas tro och vittnesbörd för Marie och mina två döttrar. Det är upplyftande stunder för min familj. Vi känner verkligen att Anden är med oss.” Hans hustru instämmer. ”Det finns så mycket att lära sig i kyrkan”, säger hon, ”och så många välsignelser. Det finns gott arbete att utföra, och när vi gör det så blomstrar kyrkan.”

Det är kväll på ön Takaroa. Solen håller på att gå ner. Skuggorna blir längre runt det vita kapellet medan medlemmarna samlas – tonåringarna för seminariet, syster Pimati för att släktforska och president Teihoarii för att träffa två grenspresidenter. Det är skymning, ett milt ljus sprider sig. Ett ljus som liknar det som kommer från en pärla. ■

Till vänster: På Tahiti förbereder sig Betty Tama för att döpa Eddy Tama.

Medurs uppfifrån: Takaroa kapell. Detta kapell "presiderar över byn", säger Tipapa Mahotu. Tre ledare i kyrkan, Pierre Tumarae,

James L Brown och Thierry Teihoarii, träffas vid kapellet. Suzanne Pimati leder det släkthistoriska centret.

Frågor och svar

"Hur kan jag uppmuntra mina familjemedlemmar att ha hemafton, be och studera skrifterna tillsammans?"

L I A H O N A

Du gör det rätta genom att vilja ha familjebön, hemafton och skriftstudier tillsammans med dem. Dessa aktiviteter bygger upp tron, förbättrar kommunikationen, skapar en god känsla i familjen, och så kan de vara roliga också.

Det finns få saker som är viktigare än att studera evangeliet och be tillsammans som familj, men det kan vara svårt att göra även om hela familjen är aktiv i kyrkan. Var ett gott exempel för att uppmuntra din familj. Ha bön, skriftstudier eller hemafton för dig själv om nödvändigt eller tillsammans med en bror eller syster om inte hela familjen vill vara med. Ditt exempel i att följa dessa bud kommer att uppmuntra andra.

När andra familjemedlemmar vill vara med på en hemafton, försök då att göra det roligt för dem. Först kan ni spela ett spel eller titta på en film om kyrkan. Ha förfriskningar och aktiviteter som de tycker om. Visa i lektionerna hur evangeliet kan tillämpas på deras liv. Senare kanske de vill hålla en lektion

Var ett gott exempel genom att själv ha bön och studera skrifterna.

Uppmuntra dina familjemedlemmar att vara med och gör hemaftonen rolig för dem.

Hjälp din familj att känna Anden genom att vara vördnadsfull och kärleksfull.

Var tålmodig mot din familj och fortsätt för-söka. Välsignelserna som kommer av att be, studera skrifterna och ha hemafton tillsammans som familj kommer att vara värt det.

själva. Låt dem veta att du kan hjälpa till.

Om dina föräldrar är medlemmar i kyrkan så vill de förmodligen göra dessa saker och behöver kanske lite hjälp. Erbjud dig att förbereda en lektion. Uppmuntra dina syskon att delta med en positiv inställning. Var snar med att göra det som dina föräldrar kallar dig att göra för hemaftonen. Om dina föräldrar inte är medlemmar skulle de antagligen tycka om att ha en familjekväll en gång i veckan. Planera en eller två så att de kan se hur bra det kan vara för en familj att ha hemafton.

Och viktigast av allt: inbjud Herrens ande i dina böner, i skriftstudierna och hemaftnarna. Du kan göra det genom att vara vördnadsfull, bära ditt vittnesbörd och uttrycka din kärlek och tacksamhet för evangeliet och för din familj. När familjemedlemmarna påverkas av Anden vill de fortsätta med dessa aktiviteter.

Ibland kanske du blir frustrerad över din familj, men försök ha tålmod. Irritation är den motsatta känslan mot vad det är meningen att dessa aktiviteter ska frambringa.

Gör i stället ditt bästa för att uppmuntra din familj – inbjud dem, fasta och be för dem, planera roliga och andliga hemaftnar, och så vidare – och låt sedan din familj välja. När du tålmodigt och kärleksfullt visar ett gott exempel så kanske de vill vara med.

Oavsett om du har dessa aktiviteter själv, tillsammans med en bror eller syster, eller tillsammans med hela familjen, så välsignas du för dina ansträngningar. Familjebön, skriftstudier och hemaftnar stärker din familj och för er närmare Herren.

L Ä S A R N A

När det är dags för min familj att ha skriftstudier och bön så säger jag till mina syskon och föräldrar: "Skrifter och bön om fem minuter." Det ger dem tid att avsluta det de håller på med. Vi turas om att ha lektion på familjens hemafton. Du kan kanske ta upp det här förslaget med dina föräldrar och erbjuda dig att göra en kalender och i förväg påminna den som ska ge lektionen.

Courtney Moss, 15 år, Hidden Springs församling, Moreno Valley stav, Kalifornien

Nyckeln är bön, kärlek och tro. Med tiden blir din familj mer lyhörd för dina ansträngningar att stärka enigheten i familjen och din

önskan att ha en evig familj.

Diana Martins, 18 år, Lissabons femte församling, Lissabons stav, Portugal

För att vår familj ska tycka att det är roligt med hemafton delar min syster och jag ut hemmagjorda inbjudningar till våra familjemedlemmar där det står när och var lektionen ska äga rum. Sedan går vi ut på

www.lds.org och planerar en lektion. En gång gjorde min syster och jag en sketch och sjöng en sång. Ibland lagar eller bakar vi något gott till efter lektionen.

Autumn Reese, 13 år, Woodhavens församling,
Taylor Mountains stav, Idaho Falls, Idaho

Något som vi alla kan göra för att uppmuntra vår familj att ha hemafton, bön och skriftstudier tillsammans är att vara ett exempel. Om vi gör vår del kommer Kristi ande att

komma in i vårt hem och stanna kvar där.

Érika Patrícia Gomes da Silva, 15 år, Guarujá församling,
Guarujá stav, Brasilien

Min familj har kämpat med familjens hemafton. Jag har alltid vetat att den är viktig, så jag bestämde mig för att göra något som alla tyckte om och inbjuda familjen att vara med.

Av den lilla gestalten blev det en strukturerad hemafton som hålls varje vecka. Det har stärkt min familj en hel del.

Ashley Atkinson, 17 år, Bracebridge församling,
Sudbury stav, Ontario

Jag kan hjälpa min familj genom att be om att alla ska få inspiration att göra dessa saker. Jag ska försöka vara ett gott exempel i min familj genom att flitigt läsa skrif-

terna och be om att mina familjemedlemmar ska bli påverkade.

Lotomua Lealaisalanoa, 16 år, Pesega tredje församling,
Pesega stav, Samoa

Jag har hjälpt till att motivera min familj genom att fråga mina föräldrar vad vi ska göra. Jag försöker komma med roliga och originella förslag som hela familjen ska tycka

om. Jag erbjuder mig att hålla lektionen på

”Måndagskvällarna är reserverade över hela kyrkan för familjens hemafton. Vi uppmanar medlemmarna att avsätta denna tid till att stärka familjebanden och undervisa om evangeliet i sina hem.

Tidigare detta år ... rådde [vi] också föräldrarna och barnen att ge högsta prioritet åt familjebön, hemafton, studier i och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter.”

Första presidentskapet, se Gordon B Hinckley, "Familjens hemafton", Liahona, mar 2003, s 4.

hemaftonen. Det fungerar bra att göra särskilda förfriskningar för att samla familjen en kväll. Försök att göra hemaftonen till något som din familj vill vara med på, inte något som de bävar för varje vecka.

Jarrett Lever, 15 år, Holladay fjärde församling,
Holladay södra stav, Salt Lake City

Jag gjorde en uppställning där det står personliga böner, familjeböner, dagliga skriftstudier och så vidare. När vi har gjort något av det sätter vi fast ett klistermärke på uppställ-

ningen och den som får flest märken får ett pris.

Francisco Javier Domínguez Lubiano Hdz, 15 år,
Pedregals församling, Libertads stav, Monterrey, Mexico

Vi måste hela tiden motivera vår familj genom att föra in Herrens ande i vårt hem. Be, studera skriftterna och tala milt med varandra så att ni lever i harmoni. Be Herren hjälpa er så att ni kan uppnå evig lycka i er familj.

Vanessa T Teupoorautoa, 18 år, Hipu gren,
Raromatai stav, Tahiti

Liahonas och läsarnas svar är avsedda att ge hjälp och perspektiv och är inte tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar tillsammans med namn, födelsedatum, adress, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto till:

Questions and Answers 11/05

50 E. North Temple St. Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till:

cur-liahona-imag@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 november 2005.

FRÅGA

”Jag vet att jag borde gå ut som missionär, men jag skulle känna mig som en hycklare för jag vet inte om kyrkan är sann. Vad ska jag göra?” ■

Gläd dig åt din kunskap om eviga familjer

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Profeten Joseph Smith:

"Universums store Förälder ser på hela den mänskliga familjen med faderlig omsorg och aktning. Han ser den som sin avkomma." (*History of the Church*, 4:595)

Vad är Guds plan för familjen?

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum: "Den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49)

President Gordon B Hinckley:

"[Tempelarbete] rör ... familjen; med var och en av oss såsom varande medlemmar av Guds eviga familj och med var och en av oss som medlemmar av jordiska familjer. Det rör äktenskapsförbundets och familjens helighet och eviga natur ... Eftersom

varje människa är barn till en himmelsk Fader, så är var och en medlem av en gudomlig familj. Följaktligen är varje människa hans bror eller syster." ("Varför dessa tempel?", *Nordstjärnan*, jun 1992, s 4)

L&F 110:14-15: "Se, tiden är kommen, om vilken Malaki talade, vittnande att han [Elia] skulle sändas, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kom för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna."

Hur kan jag få välsignelsen att ha en evig familj?

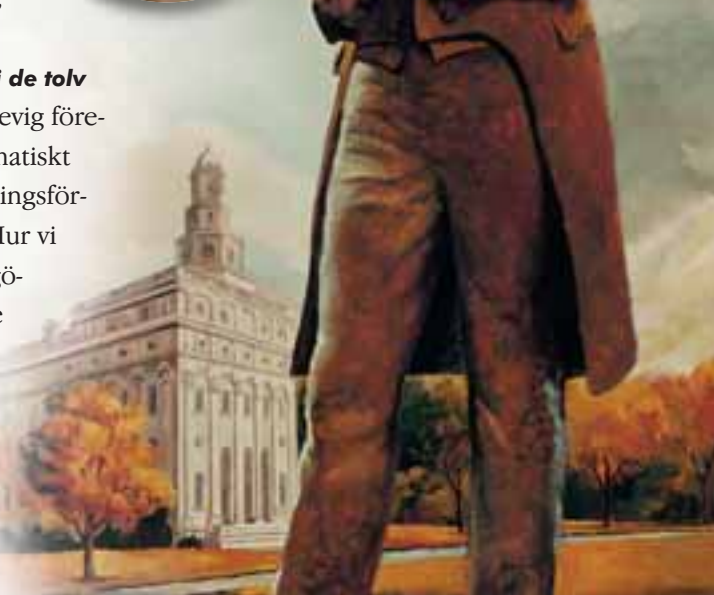
President Joseph F Smith

(1838-1918): "Vår [familjesamvaro] är inte avsedd enbart för detta liv ... Våra böjelser och våra önskningar visar sig lämpliga och beredda att bestå ... genom all evighet." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 387-388)

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: "En evig förening [uppstår inte] automatiskt som en följd av de beseglingsförbund vi ingår i templet. Hur vi uppträder i detta liv är avgörande för vår situation i de kommande evigheterna. För att erhålla välsignelserna av den besegling

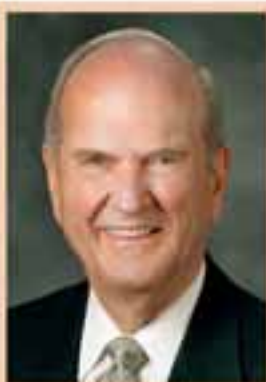
som vår himmelske Fader har gett oss måste vi lyda buden och uppträda på ett sådant sätt att vår familj vill leva med oss i evigheterna." ("Den eviga familjen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 62)

Anne C Pingree, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "När en kvinna väljer att sätta Kristus främst i sitt hjärta, i sitt liv, så sätter hon Herren främst i sitt hem och i sin familj, vare sig det är en familj bestående av en person eller många. Var en kvinna än bor och vilka omständigheter hon än har i rollen som hemmets och familjens hjärta, så återspeglas det som finns i hennes hjärta i hemmets miljö och anda." ("Välj Herren Jesus Kristus", *Liabona*, nov 2003, s 110) ■

PRÄSTADÖMETS NYCKLAR

Den nionde i en serie artiklar om prästadömet och dess ändamål.

Nycklar ges genom handpåläggning av någon som har rätt myndighet och vars myndighet är känd av kyrkan.

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON
i de tolv apostlarnas kворum

Nycklar är viktiga och värdefulla. De flesta av oss bär med oss nycklar i fickor eller väskor vart vi än går.

Andra nycklar är inte bara värdefulla; de är dyrbara, kraftfulla och osynliga! De är av evig betydelse. Det är prästadömet nycklar.¹

Profeten Joseph Smith lärde att "kyrkans fundamentala principer, styrelse och lära tillhöra rikets nycklar".² Dessa nycklar ger rätten att presidera över prästadömet myndighet i Herren Jesu Kristi namn. Genom nycklar ges rätten att presidera över en lokal organisation i kyrkan, till exempel en stav, en församling eller gren, en mission eller ett distrikt, ett prästadömskvorum eller ett tempel. Nycklar ges genom handpåläggning av någon som har rätt myndighet och vars myndighet är känd av kyrkan.³

Alla Guds rikes nycklar på jorden innehas av medlemmarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum. Kyrkans president – senioraposteln – presidrar över hela kyrkan och är den enda människa på jorden som kan använda alla nycklar till fullo.⁴ Han delegerar myndighet genom att förläna eller bemyndiga förlänandet av nycklar till andra prästadömsbärare i deras särskilda ämbeten och kallelser.⁵

Prästadömet är Guds myndighet som delegerats till människan för att den ska kunna verka för människornas frälsning. "Makten att leda detta arbete utgör prästadömet nycklar."⁶ Vi skiljer på att ha prästadömet och att ha prästadömet nycklar. När en person får nycklar så får han inte något ytterligare prästadöme. Vad han har är rätten att leda prästadömet arbete.

Förberedelse och tillstånd

För att en man som bär det heliga prästadömet ska kunna tjäna väl behöver han både förbereda sig och få tillstånd. Får jag återge en personlig upplevelse? Innan jag kallades till de tolv apostlarnas kворum arbetade jag som läkare och kirurg. Jag hade tagit två doktorexamina. Min kompetens hade intygats av två specialkommittéer. Den långa förberedelse tiden hade sträckt sig över många år, men det var inte utbildningen i sig som tillät mig att tjäna allmänheten. Varför? Därför att jag behövde få lagligt tillstånd.

Det kunde endast ges av statens myndigheter och styrelserna för de sjukhus där jag ville arbeta. När befattningshavarna med rätt myndighet väl hade gett mig en licens och tillåtelse så kunde jag ta hand om patienter som behövde opereras för sin sjukdom. När de lagliga styrelseledamöterna hade använt sina nycklar, först då kunde jag utföra det arbete som jag hade förberetts för.

I gengäld var jag ansvarig gentemot dem som gett mig dessa privilegier. Det fordrades att jag följde de lagliga och etiska förväntningarna och aldrig missbrukade den makt som jag anförtrötts.

Dessa viktiga steg av förberedelse och tillstånd som gäller medicinska (och andra) yrken gäller också tjänande inom prästadömet. De som har prästadömet – aronska och melkisedekska – har myndighet att tjäna med hjälp av prästadömet. Som representanter för Herren har de rätt att utföra evangeliets heliga förrättningar. Nycklarna bemyndigar utförandet av detta tjänande.

Det finns också en skillnad mellan prästadömet myndighet och prästadömet kraft. När någon ordinerar till ett ämbete i prästadömet, tilldelas han myndighet. Men kraften kommer från ett rättfärdigt utövande av den myndigheten.⁷ Alltså, även om en prästadömsbärare har myndigheten så måste han förbereda sig för att ha kraften. Det gör han genom att hålla sig värdig och genom att

lära sig och utöva prästadömet's plikter och lärdomar.

Varför är detta viktigt? Varför är det så viktigt att handla i Guds namn? Varför är det viktigt att prästadömsbärare förbereder sig för att kunna tjäna med kraft? Därför att prästadömet är av evig betydelse. Prästadömet gynnar varje man, kvinna och barn som nu lever, som har levat och som kommer att leva på jorden. De som har prästadömet behöver förbereda sig för att kunna göra prästadömet's välsignelser tillgängliga för alla Guds barn. De som har prästadömsnycklar behöver förstå hur man använder dessa nycklar på ett förnuftigt och rättfärdigt sätt.⁸

Prästadömsnycklarnas historia

Prästadömet's nycklar och myndighet kan spåras genom tre tidsperioder i historien: i forna tider, under Herrens jordiska verksamhet och i nuvarande tid.

Första perioden: De forna tiderna. Man kände till prästadömsmyndigheten i forna tider, till och med före

jordens skapelse. Profeten Joseph Smith förkunnade: "Prästadömet är en evig princip och existerade med Gud från evighet och skall förbliva i evighet."⁹ President Brigham Young (1801–1877) tillade att prästadömet "är ... den makt enligt vilken världarna är, var och kommer att fortsätta vara till evig tid".¹⁰

I förut tillvaron existerade vi som andebarn till Gud. Abraham var en av oss. Han fick veta att han var bland dem som hade utvalts före födseln att vara "regenter" (andliga ledare).¹¹ I skrifterna står det också att Herren Gud enligt sin heliga ordning förutordinerade präster som var förberedda från världens grundläggning enligt hans förutkännedom. Vår kallelse att bära det heliga prästadömet förutsades alltså före vår födsel.¹²

Adam fick prästadömet myndighet innan världen formades.¹³ Vi vet att "prästadömet ... först [gavs] till Adam. Han erhöll det första presidentskapet och höll dess nycklar från släkte till släkte."¹⁴ Prästadömet förlänades genom generationerna från Adam till Mose "genom fäderna".¹⁵ Med hänsyftning på Gamla testamentets profeter sade profeten Joseph Smith att "alla profeterna hade det melkisedekska prästadömet".¹⁶

Andra perioden: Herrens jordiska verksamhet. Under sin jordiska verksamhet förlänade Jesus prästadömet till sina tolv apostlar och uppenbarade principen om prästadömet nycklar. Till sin apostel Petrus sade Frälsaren: "Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på

jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen."¹⁷ Han lovade också att ge dessa nycklar till Jakob och Johannes.¹⁸

Inom en vecka efter det att löftet hade getts tog Jesus med sig Petrus, Jakob och Johannes upp på ett högt berg. Där, under Herrens ledning, förlänades dessa apostlar prästadömet nycklar av Mose och Elia.¹⁹

Mästaren påminde sina lärjungar om källan till deras myndighet: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er."²⁰

En kort tid därefter korsfästes Frälsaren. Avfallet började redan innan apostlarna hade avslutat sitt arbete. Det inträffade, enligt profetian, när lärdomarna från män med prästadömsnycklar förkastades och heliga förrättningar vanhelgades.²¹

Tredje perioden: Nuvarande tid. Återställelsen av prästadömet nycklar är ett av de många underverken i denna tidernas fullbordans utdelning.²² Som profeten lärde: "Nycklarna måste bringas från himmelen var gång evangeliet sändes."²³ År 1820 visade sig vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus för profeten Joseph Smith. I maj 1829 förlänades Joseph Smith och Oliver Cowdery aronska prästadömet av Johannes Döparen.²⁴ När detta hände förlänade han "nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse".²⁵ En kort tid senare fick profeten och hans medhjälpare melkisedekska prästadömet under Petrus, Jakobs och Johannes händer.²⁶ Joseph Smith hade

nycklarna till att organisera kyrkan, sända ut missionärer och ordinera prästadömsledare.

Senare talade Herren till Joseph och Oliver om andra som hade fått andra särskilda prästadömsnycklar.²⁷ De gav i sin tur dessa nycklar till Joseph och Oliver:

- Mose förlänade nycklarna till Israels insamling och ledandet av de tio stammarna.²⁸

- Elias förlänade Abrahams förbunds nycklar.²⁹

- Och Elia gav nycklarna till myndigheten att besegla.³⁰

Joseph Smith förlänade dessa återställda prästadömsnycklar till alla apostlar som kallades på hans tid.³¹ Dessa nycklar har förlänats genom generationerna till kyrkans nuvarande ledare. I dag håller kyrkans president aktivt alla nycklar som hållits av alla ”dem som någonsin hava mottagit en utdelning ända ifrån skapelsens begynnelse”.³²

Ett heligt ögonblick i mitt liv inträffade den 12 april 1984, när första presidentskapet och medlemmar i de tolv apostlarnas kворum lade sina händer på mitt huvud. Jag förländes alla prästadömsnycklar på samma sätt som andra före mig. Liksom de andra medlemmarna i de tolv kворum har jag alla prästadömsnycklarna som återställts i dessa sista dagar, men vissa nycklar används inte såvida inte senioraposteln uppmanar till det eller så används de vid hans död. Alla vi i de tolv apostlarnas kворum känner tyngden av detta ansvar och bördan av detta tidlösa förtroende. Vi vet att de nycklar vi innehar har återställts ”i de yttersta dagarna och för sista gången”.³³

Plikter och ansvarsskyldighet

När händer läggs på någons huvud för att ordinera eller avskilja honom har både

förlänaren och mottagaren av denna prästadömsmyndighet plikter och ansvarsskyldighet. Låt mig illustrera. Anta att du har nycklar till något värdefullt i livet – ett fordon, ett hem eller ett fint instrument. Om du lånar ut dessa nycklar till någon annan med den avsikten att han eller hon ska använda din egendom så har du vissa plikter. Du har som utlånare en plikt att se till att lånan lyckas i sina förehavanden. Därför undervisar du användaren för att skydda honom och beskyddar samtidigt din egen värdefulla egendom. Mottagaren har också plikter. Han eller hon måste känna till de tillämpliga lagarna och följa dem, ta hand om din egendom och rapportera hur väl han eller hon har använt den.

Samma sak är det med prästadömsnycklar. Tempelpresidenter, missionspresidenter, stavsresidenter, distriktsresidenter, biskopar, grensresidenter och kворumpresidenter har prästadömsnycklar till att presidera. Deras nycklar styr kraften i deras enhet i kyrkan. För att kyrkans mission ska fullföljas kallar och avlöser dessa ledare, men de undervisar också och håller de personer ansvariga som de kallar. Alltså har medlemmarna som blir ordinerade till ämbeten i prästadömet eller till kallelser att tjäna i kyrkan en plikt att lyda och ta ansvar.

Varje prästadömskворum har en president, vare sig det är ett kворum med diakoner, lärare, präster, äldster eller högpräster. Varje president har myndighetsnycklar. Kворumaktiviteter och möjligheter till tjänande bemyndigas av presidenten som har dessa nycklar. Kворumpresidenten har nycklar, men det har inte hans rådgivare. Biorganisationernas presidenter har inga nycklar. Rådgivare och biorganisationernas presidenter tjänar efter uppdrag från någon som har nycklar och som, i sin tur, har delegerat

Prästadömet
förlänades
i forna tider
”genom fäderna”.

myndighet till var och en av dem att handla.

När någon blir avlöst från sitt prästadömsämbete, om nycklar har förlänats, så återlämnas de och ges genom rätt myndighet till den nya ledaren. När en biskop blir avlöst, till exempel, behåller han sin ordination till biskopens ämbete, men hans prästadömsnycklar till att verka som biskop i församlingen förlänas den nya biskopen.

Uppenbarelse, lojalitet och privilegiet att tjäna

De som får melkisedekska prästadömet står under högtidlig ed och högtidligt förbund att "leva av varje ord, som utgår från Guds mun".³⁴ När de gör det blir de värdiga att ta emot personlig uppenbarelse.

Lojalitet är också av största betydelse för att det ska finnas kraft i prästadömet. Lojalitet mot den som har nycklarna att kalla och avlösa främjar enighet, och enighet är av största vikt för att få framgång.³⁵ Herren förklarade detta när han sade: "Om I icke ären ett, ären I icke mina"³⁶ och "Israel skall frälsas, när min tid är inne. De skola bli ledda av de nycklar, som jag givit."³⁷

Vi behöver bli påmindas och varnade om att privilegiet att tjäna med prästadömet kan tas ifrån oss om det missbrukas. Det är inte svårt att förstå. Denna försiktighet kan också tillämpas när det gäller det världsliga. Om någon skulle köra en annans bil vårdslöst så får han förmodligen inte tillåtelse av ägaren att köra bilen igen. Så är det också med prästadömet myndighet. Om den missbrukas "bedrövas [Guds Ande] och när den undan dragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet".³⁸

Varje bärare av det heliga prästadömet bör vara djupt tacksam för detta ojämförliga privilegium. Det är ödmjukande att veta att var och en av oss förutordinerades från världens grundläggning till det ansvar vi nu har.³⁹

Biskopen har prästadömsnycklarna till att presidera.

De kallar och avlöser inte bara, utan undervisar också och håller de personer ansvariga som de kallar.

Må vi vara trogna det förtroende som Frälsaren har gett till dem som bär hans heliga prästadöme och innehar dess heliga nycklar. Jag ber att vi må använda dem på ett förnuftigt och exakt sätt, så som Herren skulle vilja. ■

SLUTNOTER

1. Se Russell M Nelson, "Prästadömet nycklar",

- Nordstjärnan*, jan 1988, s 33–35.
2. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 21.
3. Se L&F 42:11.
4. Se L&F 132:7.
5. Se L&F 107:8–9, 91–92; 124:123.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 141.
7. Se Russell M Nelson, "Personligt prästadömsansvar", *Liabona*, nov 2003, s 44.
8. Information om prästadömet nycklar finns sammanfattad i *Kyrkans instruktionsbandbok, bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare*, s 161.
9. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 125.
11. Se Abraham 3:23.
12. Se Alma 13:1–5.
13. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135, 144–145; se också L&F 78:16.
14. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135.
15. L&F 84:15; se också L&F 84:6–17; 107:41–57.
16. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 155.
17. Matt 16:19; se också L&F 128:10.
18. Se L&F 7:7.
19. Se Matt 17:1–5; se också *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 136.
20. Joh 15:16; se också L&F 7:7.
21. I återställsens skrifter finns en liknande profetia och ett liknande löfte: "Om mitt folk vill hörsamma min och mina tjänares röst, vilka jag utvalt att leda mitt folk, se, sannerligen säger jag eder: De skola icke flyttas från sina platser." (L&F 124:45)
22. Se L&F 27:13; 128:18, 20–21.
23. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 135.
24. Se L&F 13; 27:8; JS skrifter 2:69, 72.
25. L&F 13:1; 107:20; JS skrifter 2:69; se också L&F 129.
26. Se L&F 27:12–13.
27. Se L&F 27:6–13. Moroni hade också nycklarna till Mormons bok. (Se L&F 27:5.)
28. Se L&F 110:11.
29. Se L&F 110:12; Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, 3:109.
30. Se L&F 27:9; 110:13–16; se också L&F 128:17–18, 21; 132:7, 19.
31. Se *Frälsningens lära*, 3:129–130.
32. L&F 112:31; se också v 30.
33. L&F 112:30.
34. L&F 84:44.
35. Se L&F 124:45–46.
36. L&F 38:27.
37. L&F 35:25.
38. L&F 121:37.
39. Se Alma 13:1–5.

Förbli omvänd

*Jag började som icketroende, men allt det ändrades
när jag fick veta att evangeliet är sant.*

VACLAVA SVOBODOVA

I hela mitt liv hade jag fått lära mig att det inte finns någon Gud. Jag hade ingen aning om att det skulle förändras när jag ansökte om att bli utbytesstudent på high school i USA som representant för Tjeckien. När jag fyllde i ansökningsblanketten fanns följande fråga: "Vilken är din religiösa tillhörighet?" Jag visste att de flesta amerikanarna var kristna, så det var det jag skrev. Men jag var icketroende.

Förvåntansfullt motsåg jag svaret på min ansökan. Var skulle jag bo?

Jag fick bo hos familjen Grant och Jewel Hodson, sista dagars heliga från Utah. Var ligger Utah? Mormonerna? Vilka är de? Jag läste om Utah i olika böcker, och jag läste också om mormonerna. I böckerna stod det hemska saker om kyrkan och särskilt om Joseph Smith. Sista kvällen hemma grät jag. Jag var livrädd.

Min mamma försäkrade mig om att allt skulle gå bra, och om jag inte tyckte om familjen eller Utah så kunde jag komma hem eller byta familj.

När jag anlände till Utah kom Emily, en av döttrarna, och hämtade mig. Hon var 16 år, hade normala fritidskläder på sig, och hon var verkligen trevlig. Jag tänkte: "Oj! Det kanske inte blir så farligt trots allt!" Hela familjen var hjärtlig och välkomnande.

Det blev en ganska stor kulturell anpassning. Jag såg hur min värdfamilj höll bön före varje måltid och innan de gick till sängs. De drack inte alkohol eller rökte cigaretter. De levde ett moraliskt liv. Allt var helt tvärt emot hur tonåringarna som jag kände levde.

Och det verkade som om nästan alla jag träffade var sista dagars heliga.

Om mormonerna

FAKTA OM UTAH

Resguide för Utah

Jag imponerades av hur dessa människor när de talade om sin kyrka sade "jag *vet*", inte "jag *tror*". Jag hade aldrig tidigare hört en sådan övertygelse i religiösa uttalanden. Om dessa människor kunde *veta*, resonerade jag, så måste det också finnas ett sätt för mig att få veta. Jag var en sådan person som måste *veta*, för om jag accepterade kyrkans lärdomar så skulle jag behöva ändra min livsstil och mina framtida planer.

Med en stark önskan att själv få veta om kyrkan är sann betraktade jag min värdfamiljs exempel. De försökte inte påverka mig, men det sätt de levde på gjorde att jag ville veta vad som låg bakom deras handlingar. Jag hade aldrig tidigare sett en sådan tro.

Jag hörde en ledare i kyrkan säga: "Människor kommer att vilja lära känna Kristus därför att de känner er." Jag ville lära känna Kristus därför att jag kände familjen Hodson. De var ett stort exempel för mig på hur en familj ska leva.

Jag började be. Jag bad i tre veckor men inget hände. Jag kände mig lite missmodig. Jag tänkte att jag kanske inte var värdig att känna Guds kärlek.

Samma vecka bestämde jag mig för att vara med på familjen Hodsons traditionella vittnesbördsmöte som de höll första söndagen i månaden. Jewel, mamman, frågade mig om jag ville säga något. Jag sade: "Javisst." Men jag tänkte: "Vad ska jag säga?"

Eftersom alla hade uttryckt tacksamhet för något så tänkte jag att jag i alla fall kunde uttrycka min uppskattning till familjen Hodson för allt de hade gjort för mig. De hade haft så stort tålamod med mig. De behandlade mig som sin egen dotter och hade aldrig försökt pressa mig till att göra något. Jag skulle uttrycka min uppriktiga tacksamhet.

Jag var den sista som skulle säga något. Jag ställde mig upp och började säga hur tacksam jag var för deras vänlighet och tålamod och för deras önskan att undervisa mig om Gud. Plötsligt kom en stark, överväldigande känsla över mig. Språkbarriären var borta. Jag hade inga problem

att prata engelska. Jag kunde prata flytande för första gången! Jag hade aldrig känt något liknande tidigare. Jag sade det jag blev inspirerad att säga. Det var en sådan varm, underbar känsla. Jag blev tyst undervisad: "Du *vet* att det du säger är sant. Du *vet* att jag finns. Du *vet*."

Och jag visste verkligen! Jag satte mig ner med tårar i ögonen. Jag tänkte: "Vad var det?" Som om min värdmamma hade hört min fråga, sade hon tyst: "Det du känner är Anden." Allt jag kunde tänka var "Wow! Det är sant!"

Med mina föräldrars tillåtelse bad jag min värdpappa döpa mig in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det var en lycklig dag för mig. Jag kände mig så ren och ny! Förutom min värdfamilj omringades jag av många medlemmar från församlingen som hade kommit för att stödja mig. Det uppskattade jag verkligen.

När jag återvände till Tjeckien från Utah var jag den enda medlemmen i kyrkan, inte bara i min hemort Chrastava (8 000 invånare), utan också i Liberec (120 000 invånare), en stad omkring en mil bort från Chrastava. Jag arbetade som hotellreceptionist och undervisade engelska på ett privat gymnasium. Jag försökte desperat finna min plats hemma. Jag var nära att ge upp. Men jag fortsatte att knäböja varje kväll och be om ett underverk som skulle befria mig från mitt missmod. Jag försökte också verkligen att hålla mig borta från gamla vanor och vänner.

Till slut blev mina böner besvarade. Missionärerna kom till Liberec där jag undervisade. (Jag fick senare veta att broder Hodson hade kontaktat missionspresidenten för Tjeckien och berättat för honom om mig. Nu finns det en

Vaclava,
eller
Wendy
som hon ibland
kallas, sprider
evangeliets bud-
skap vart hon än
kommer. Hon
minns kvällen

*då Anden viskade till
henne att hon redan
visste att vår him-
melske Fader finns
och att det här var
hans kyrka.*

växande gren med omkring 40 medlemmar i min hemort.)

Sedan dess har jag studerat vid Brigham Young-universitetet – Idaho och tagit en examen i konst vid BYU – Hawaii. En av höjdpunkterna på BYU – Hawaii var att få spela i volleybollaget. Mitt vittnesbörd stärktes på det speciella universitetet.

Jag har nu återvänt till mitt hem i Tjeckien. Jag vill sprida evangeliets budskap. Först tyckte min pappa och mamma att jag var helt galen som omvände mig.

Nu stöttar de mig helt och hållet och är tack-samma för min utbildning.

Kanske kan jag också ha ett inflytande som konstlärare. Människorna här behöver evangeliet och de behöver konst. Jag önskar att de visste vad jag vet. Jag vill undervisa dem om den sanna lyckalighetsplanen. Jag vet att min himmelske Fader vill att mitt folk ska ha evangeliet och allt det verkligt goda i livet. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig och hjälper mig att göra mitt bästa, trots mina ofullkomligheter. Jag har en fortsatt önskan att alltid vägledas av honom. ■

*Vaclava Svobodova är
medlem i Liberecs gren,
Prags distrikt, Tjeckien.*

Hur stor skall icke din glädje bliva

ÄLDSTE RODRIGO MYRRHA

områdessjuttio
området Brasilien Syd

Vår himmelske Fader älskar oss och vill att vi ska göra missions- och aktiveringsarbete på hans sätt.

I kapitel 18 i Läran och förbunden får vi lära oss att Herren älskar sina barn och vill att vi ska arbeta för deras frälsning. Varje gång jag läser det kapitlet tänker jag på alla de medlemmar jag sett aktiveras och förbli aktiva – situationer som påminner mig om att Herren leder verket om vi har tro på honom och gör det arbete som krävs.

En av dessa situationer inträffade för några år sedan när jag blev hemlärare till en ung man som hade vuxit upp i en familj med trofasta medlemmar. När han hade flyttat hemifrån för att studera valde han andra vägar. Månad efter månad besökte min hemlärarkamrat och jag honom utan framgång. Det verkade inte ens som om han hörde vad vi sade. Men när stormarna kom och han var förvirrad och inte visste vad han skulle göra för att lösa sina problem, så var det sina hemlärare han sökte upp.

Vid den tiden var jag hans stavspresident. Han berättade för mig att han kom ihåg något som hans mamma hade lärt honom: "Herren hör deras böner som uppriktigt söker honom." När han anförtrodde mig att han åter hade börjat be och läsa skrifterna så såg jag med glädje att Herren hade påverkat honom.

Jag bestämde mig för att ha lite mer kontakt med honom så jag bad att han skulle få bli min hemlärarkamrat. Varje månad besökte han och jag fyra hem och varje månad förberedde jag fyra olika budskap i ett försök att stärka min vän och hjälpa honom att återvända till aktivitet i evangeliet. Så småningom bestämde han sig för att omvända sig, trofast delta i sina möten och uppriktigt ta del av sakramentet. Herrens offer hade en inverkan på hans liv.

I sex månader besökte vi en far som var den enda medlemmen i kyrkan i sin familj. Trots våra ansträngningar och fastän vi alltid var välkomna så kunde vi inte aktivera honom eller döpa hans hustru och tre barn. Då blev vi inspirerade att engagera barnen genom att hämta dem på söndagarna och ta dem till kyrkan. Det blev min kamrats särskilda ansvar.

Våra ansträngningar började få verkan. Barnen älskade att komma till kyrkan och blev snart döpta. Hela församlingen försökte involvera föräldrarna men det krävdes fortfarande att Herrens ande påverkade deras liv.

Min kamrat som knappt hade sagt ett ord under våra månatliga besök, bar en gång sitt vittnesbörd på ett mycket känslösamt sätt. Han hade upplevt många svårigheter i sitt liv

och nu berättade han hur underbart det var att befinna sig i Herrens armar. Hans vittnesbörd var så uppriktigt och kraftfullt och Anden var så stark att vi alla blev berörda. Samma vecka bestämde sig hustrun för att lyssna på missionärslektionerna och döptes till slut. Maken blev aktiv igen.

Familjen är fortfarande aktiv i dag och är helt engagerad i församlingen, och de har beseglats i Herrens tempel. Min kamrat fortsätter att göra snabba framsteg i evangeliet. Han gifte sig med en underbar ung kvinna i templet och de har nu två barn. De är lyckliga och utför ett värdefullt tjänande för vår församling och för kyrkan.

Sex personer omvändes till evangeliet tack vare den händelsen. Ett kollektivt underverk! Jag kände den glädje som nämns i skrifterna:

”Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!

Därför ären I kallade att ropa omvändelse till detta folk.

Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faderns rike!

Och om I kunnen glädja eder storligen över en enda själ, som I haven fört till mig i min Faders rike, huru mycket större glädje skolen I icke hava, om I fören många själar till mig!” (L&F 18:13–16)

Denna upplevelse lärde mig tre viktiga principer:

1. Herren är ledaren för detta verk. Han beredde vägen. Han är intresserad av och direkt involverad i våra missionärsansträngningar.

2. Hemlärarnas och besökslärarnas besök behöver vara regelbundna och väl förberedda. Vi behöver ta med oss Herrens ande till hemmen vi besöker. Vi behöver också vinna deras förtroende som vi besöker.

3. Det är av största vikt att vi engagerar andra människor i aktiverings- och omvändelseprocessen. Församlingens eller grenens ledare kan samordna arbetet tillsammans med församlings- eller grensrådet och med prästadömetts verkställande kommitté för att hjälpa oss uppfylla våra missionärs mål.

Jag vittnar om att Gud är vår Fader. Han älskar oss och vill att vi ska göra missionärs- och aktiveringsarbete på hans sätt. Vi kan då bli kraftfulla verktyg i hans händer för hans älskade barns frälsning. ■

Är du mormon?

En medarbetare hade fått dålig information om kyrkan. Hur skulle jag kunna hjälpa honom förstå att vi verkligen är kristna?

ANA LEE GRANIELA LÓPEZ

Under mitt andra år på college arbetade jag i universitetsbiblioteket som elevassistent. En dag i december fick jag i uppgift att arbeta med en annan elevassistent. Jag hade aldrig träffat honom tidigare så medan vi arbetade försökte jag starta ett samtal. Vi pratade om skolan, arbetet och våra familjer.

Senare på eftermiddagen började han sjunga sånger där Gud nämdes. Jag frågade honom om hans religion. Jag hoppades han skulle fråga mig samma sak så att jag kunde berätta för honom om kyrkan, och det gjorde han. Jag var så glad för det här var ett jättebra missionärstillfälle. Med ett stort leende berättade jag att jag var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han såg förvånad ut och sade sedan med ett mindre trevligt tonläge: "Mormonerna? Är du mormon? De tror inte på Jesus Kristus."

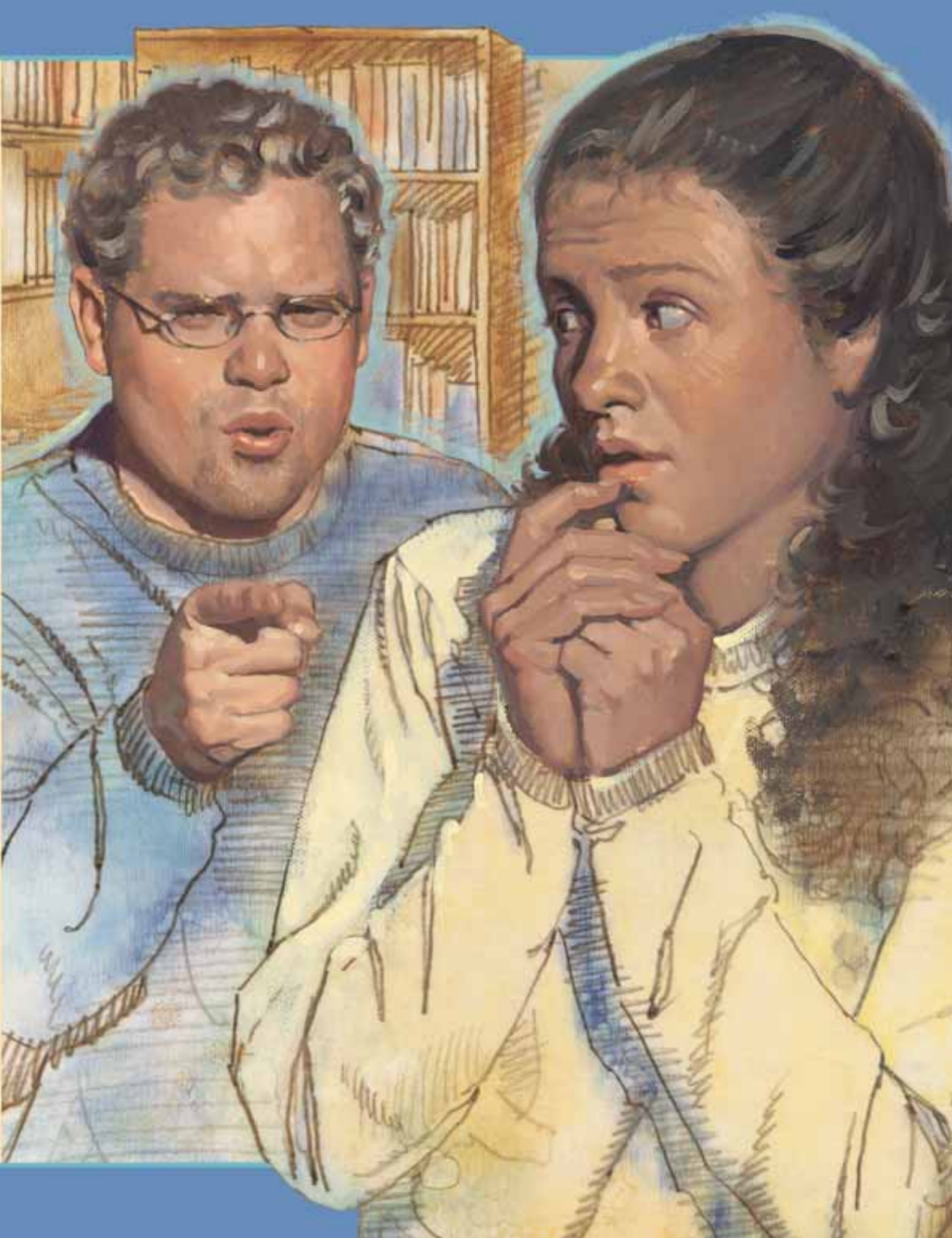
Hans ord var svåra för mig att höra. Vad jag än hade förväntat mig så var det sannerligen inte att få höra att jag inte trodde på Jesus Kristus. Jag hade hört liknande berättelser, men nu hände det mig. Vad skulle jag säga?

Hur skulle jag besvara en sådan anmärkning? Det enda jag kunde komma på var: "Men det är Jesu Kristi kyrka!"

Jag visste att jag behövde upprepa Unga kvinnors tema inom mig – "Stå för sanning och rättfärdighet" – och tillämpa det. Men hur?

Jag fortsatte säga till den andra assistenten att vår kyrka är Jesu Kristi kyrka, att vi trodde på honom som vår Frälsare och att jag insåg vilken kärlek han har till Guds barn. Jag uttryckte från djupet av min själ att jag trodde på Jesus Kristus, att jag tillhörde hans kyrka och att jag hade fått lära mig att älska honom och följa hans exempel.

Min medarbetare ville inte lyssna längre. Han svarade förebrående på det jag sade, till och med när jag höll på att försöka förklara. Han pratade också om Mormons bok på samma sätt som han hade pratat om kyrkan. Jag insåg att han inte ville lyssna. Jag ville inte lyssna på vad han sade heller för han försökte bråka med mig. Jag förstod att jag inte skulle fortsätta förklara, så jag bar mitt vittnesbörd. Jag sade till honom att jag visste att allt det jag hade sagt var sant. Jag

VAD ÄR EN KRISTEN?

"En del människor tror felaktigt att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

och dess medlemmar inte är kristna. Vi har svårt att förstå hur någon skulle kunna acceptera och stödja en uppfattning som ligger så långt från sanningen ...

En uppslagsbok definierar en kristen som 'någon som har tro på Jesus som Kristus eller följer den

religion som grundar sig på [Jesu liv och lärdomar]', och 'en som lever enligt Jesu lärdomar'. Alltså är det två egenskaper som utmärker kristna: (1) de tror på Frälsaren och (2) de handlar i enlighet med Frälsarens lärdomar. Trofasta medlemmar i kyrkan, som kallas heliga eller sista dagars heliga, besitter tveklöst båda egenskaperna. I vår tro och våra handlingar visar vi att Kristus Jesus själv är hörnstenen [se Ef 2:20] i vår tro."

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum, "Kristna i tro och handling", Nordstjärnan, jan 1997, s 67.

säker på det som jag hade fått lära mig i hela mitt liv, och jag ville känna att min himmelske Fader var nöjd med mig för det jag hade gjort. Bönen var det bästa verktyget jag hade. Bönen och den Helige Anden hade hjälpt mig veta vad jag skulle säga och hur jag skulle vittna för min medarbetare, och de hjälpte mig också förstå att min himmelske Fader var nöjd med mig.

Denna händelse hjälpte mig veta med större säkerhet att detta är Jesu Kristi sanna kyrka och att, liksom han själv blev förföljd, blir också hans kyrka förföljd. Jag lärde mig hur viktigt det är att ha ett fast vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium och hans kyrka.

kunde känna det i mitt hjärta.

När jag lämnade biblioteket undrade jag hur det var möjligt att någon kunde prata om kyrkan på det sättet. Jag tänkte på vad jag kände medan jag vittnade för honom och undrade om jag skulle ha låtit honom uttrycka sig på det sätt han gjorde. Jag kände mig arg och rädd och tänkte på sådant som jag kunde ha sagt. Jag kände mig frustrerad och tvivlade på min egen nivå av andlighet eftersom han inte hade ändrat sig. Hade jag misslyckats?

Jag bad på vägen hem. Jag ville bli av med mina negativa tankar. Jag ville vara

Jag tycker att varje ung medlem i kyrkan ska sträva efter att få ett fast vittnesbörd så att han eller hon kan vittna för andra, oavsett om vi kan få någon att ändra sig eller inte.

När vi bär vårt vittnesbörd så blir vårt vittnesbörd stärkt i sin tur, och vi kan åtminstone så ett frö i andra människors hjärtan. Även om de inte visar något intresse för tillfället så kan de lära sig mer om vad vi tror. ■

Ana Lee Graniela López är medlem i Cabo Rojo andra församling, Mayaguez stav, Puerto Rico.

HUR MAN SKA SVARA

Kom ihåg att Herren har sagt: "Sök icke efter att förkunna mitt ord utan sök först att erhålla mitt ord och sedan skall din tunga lossas. Då skall du få min Ande och mitt ord, ja, Guds kraft att övertyga människorna, om du önskar det." (L&F 11:21)

När du har studerat och känner till kyrkans grundläggande lärdomar angående Frälsaren, så finns här några förslag på hur du kan förklara för andra att du tillhör en kristen kyrka.

- Säg att kyrkans fullständiga namn är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Andra namn är bara påhittade.
- Säg att kyrkans medlemmar tror på Bibeln och visa dem avsnitt i Mormons bok som vittnar om Jesus Kristus.
- Berätta om evangeliets återställelse – att Joseph Smith var en stor profet och att han återställde Kristi kyrka till jorden.

EXTRA! EXTRA!

För mer information om detta ämne, se följande artiklar på engelska i Gospel Library på www.lds.org: Richard C Edgley, "A

Disciple, a Friend" (*Ensign*, maj 1998); Stephen E Robinson, "Are Mormons Christians?" (*New Era*, maj 1998) och Robert E Wells, "We Are Christians Because ..." (*Ensign*, jan 1984).

VARFÖR ANVÄNDER VI INTE KORSET?

President Gordon B Hinckley fick en gång frågan av en präst varför sista dagars heliga inte använder kors eller sätter upp kors i sina byggnader.

President Hinckley sade till honom: "Jag vill inte stöta mig med någon av mina kristna kollegor, som använder korset till att pryda katedralernas torn och altarna i sina kyrkobyggnader, som bär det på sina kläder och trycker det på sina böcker och annan litteratur. Men för oss är korset symbolen för den döende Kristus, medan vårt budskap handlar om den levande Kristus."

[Prästen] frågade då: 'Om ni inte använder korset, vad har ni då som symbol för er religion?'

Jag svarade att det är det liv vårt folk lever som på det mest meningsfulla sättet kan uttrycka vår tro."

President Gordon B Hinckley, "Symbolen för vår tro", Liahona, apr 2005, s 3.

- Ta med dem till ett informationscenter i närheten om möjligt. Låt dem titta på målningarna och statyerna av Frälsaren och prata med missionärerna.
- Inbjud dem att följa med dig till kyrkan så att de själva kan se att kyrkans medlemmar tror på Frälsaren.
- Hänvisa dem till länken "Vanliga frågor" på webbsidan www.mormon.org för förklaringar av kyrkans grundläggande lärdomar.
- Om de inte är mottagliga för det du säger så börja inte diskutera. Bär ditt vittnesbörd om Frälsaren och berätta vad du vet är sant.
- Känn dig inte nedslagen om andra inte vill tro på ditt vittnesbörd. Kom ihåg att det du vet är sant ändå och att detta är Guds sanna kyrka. Låt ditt sätt att leva vittna om att du är kristen.

En djupdykning i seminariet

ADAM C OLSON

Kyrkans tidningar

Någonstans mitt i havet på en vacker tropisk ö, där vinden doftar av blommor och palmerna sträcker sig upp mot himlen, upptäcker kyrkans ungdomar kraften i skrifterna.

På ön Tahiti, ett ord som betyder "samlingsplatsen", samlas många av dessa unga män och kvinnor varje morgon så tidigt som kvart över fem för att studera skrifterna och lära sig hur evangeliet kan förändra deras liv.

Seminariet på Tahiti, liksom på flera av de andra 117 öarna som utgör Franska Polynesien, har hög närvaro. Visst är det svårt att gå upp så tidigt, men dessa ungdomar har upptäckt att välsignelserna uppväger uppoffringarna.

"Det är inte lätt", säger Vaitiare Timo, 17 år, från Mahina församling i Arue stav. "Men det går inte att komma undan. Jag måste komma. Jag måste tjäna Herren efter allt han har gjort för mig."

Var och en av ungdomarna har sina egna anledningar att komma. De kommer för att lära, för att förstå, för att tillämpa, för att få vänner, för att få daglig hjälp med livets problem, för att förbereda sig för mission och

äktenskap, för att omvända sig, för att tjäna Herren, för att må bra och för att känna sig trygga. De håller på att inse att seminariet hjälper dem med allt detta och mer.

Sätter sig in i skrifterna

"Jag kommer hit för att lära mig mer", säger Raymonde Chapman, 15 år, från Orofero församling i Paea stav, "för att få mer kunskap om skrifterna och profeternas liv. Jag vill förstå."

Om Raymonde vill lära sig mer om skrifterna så är seminariet rätta platsen. Det är inte ovanligt att höra en seminarielärare säga sådant som: "Vi försöker få eleverna att sätta sig in i skrifterna så att skrifterna blir en del av eleverna."

Det är tydligt att dessa elever håller på att sätta sig in i skrifterna och att skrifterna håller på att bli en del av dem.

Artonåriga Karere Teihos senaste favoritskriftställe är L&F 10:5: "Bed oavslåtligen på det du må avgå med seger, ja, på det du må kunna övervinna Satan och undkomma hans tjänares händer, vilka understödja hans verk."

Tonåringarna på Tahiti fördjupar sig i skriftstudier.

”Satan är mycket stark”, säger Karere, en medlem i Mahina församling. ”Varje morgon före seminariet ber jag att jag ska få hjälp att skyddas mot frestelser. Det fungerar.” Han rycker på axlarna. ”Jag är inte fullkomlig, men hittills har jag blivit välsignad med styrka att stå emot.”

När elever som Karere börjar tillämpa det som de lärt sig så börjar kraften i skrifterna verkligen att förändra liv.

”Seminariet hjälper oss att tillämpa evangeliet i vårt liv”, säger Benjamin Tuahiva,

14 år, från Orofero församling. ”Profeternas liv är exempel för oss.”

”Jag tycker om avsnittet där Josef förlät sina bröder”, säger Benjamins klasskamrat Rumia Temauri, 14 år, och menar berättelsen om när Josef såldes till Egypten. ”Det är ett bra exempel på hur man får en god relation i familjen. Det har hjälpt mig.”

Syster Ariiotima Mahirava, Benjamins och Rumias seminarielärare, ber eleverna att lära sig ett nyckelskriftställe

För Karere Teiho, Vaitiare Timo, Kent Manarani (längst ner) och Rumia Temauri (till vänster), har seminariet inte bara hjälpt dem att förstå skrifterna, utan också att tillämpa dem i livet.

varje vecka. På baksidan av varje nyckelskriftställe kort finns ett förslag på hur eleven kan tillämpa det skriftstället handlar om i sitt liv. Syster Mahirava uppmanar eleverna att tillämpa lärdomen i skriftstället under veckan och sedan bära vittnesbörd i klassen om hur de har blivit välsignade av det.

”Jag tror att eleverna håller på att inse att evangeliet inte är något som man bara efterlever på söndagarna”, säger syster Mahirava. ”Det är härligt att se när det går upp ett ljus för dem.”

Seminariets välsignelser

Seminarieeleverna i Franska Polynesien är tacksamma för möjligheten att delta i seminariet. De värdesätter alla de välsignelser de får tack vare sin trofasthet.

”Det är en så stor välsignelse att veta att Mormons bok är Guds ord”, säger Karere. ”Den är vår religions grundsten. Den hjälper oss att bli omvända till vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Jag har kommit att älska dem så mycket.”

Eleverna har också börjat uppskatta profeternas ord och upplevelser.

”Berättelserna vi lär oss om i skrifterna hjälper oss varje dag”, säger Vaitiare. ”Det profeterna gjorde då kan hjälpa oss i dag. De nutida profeternas upplevelser hjälper mig också, särskilt Joseph Smiths.”

”Jag vet att seminariet hjälper mig”, säger Karere. ”Jag vet att när jag kommer varje morgon och lär mig mer om evangeliet så hjälper det mig när jag går ut som missionär så att jag vet hur jag ska undervisa och vittna.”

Hitta någon att stödja sig mot

Seminariet hjälper inte bara till att stärka eleverna personligen, utan eleverna

SEMINARIE-VÄNNER

”Tack för era ansträngningar ... när ni går till institutet, går till seminariet,

tar del av välsignelserna som finns att få där, inte bara genom evangelieundervisningen utan också genom vännerna som ni där kan umgås med. Jag vill säga er: Skaffa er vänner bland kyrkans medlemmar. Håll ihop och stärk varandra. Då kommer ni i frestelsernas stund att ha någon att lita på som blir till välsignelse för er och ger er kraft när ni behöver det.”

President Gordon B. Hinckley, ”Ord från en levande profet”, Nordstjärnan, aug 1998, s 16.

får också styrka av varandra.

”Det finns några klasser som träffas samtidigt”, säger Vaitiare. ”Så vi lär känna elever från andra klasser och andra församlingar. Eftersom de flesta av oss går i samma skola så kan vi få vänner i skolan som är medlemmar.”

Att ha vänner med samma normer hjälper dessa seminarieelever att stå för sin tro som elever på skolan.

”Vi gör mycket med våra vänner som inte är medlemmar”, säger Vaitiare. ”Men ibland är det skönt att ha någon att stödja sig mot som man vet har samma tro som en själv.”

Trygghet i de sista dagarna

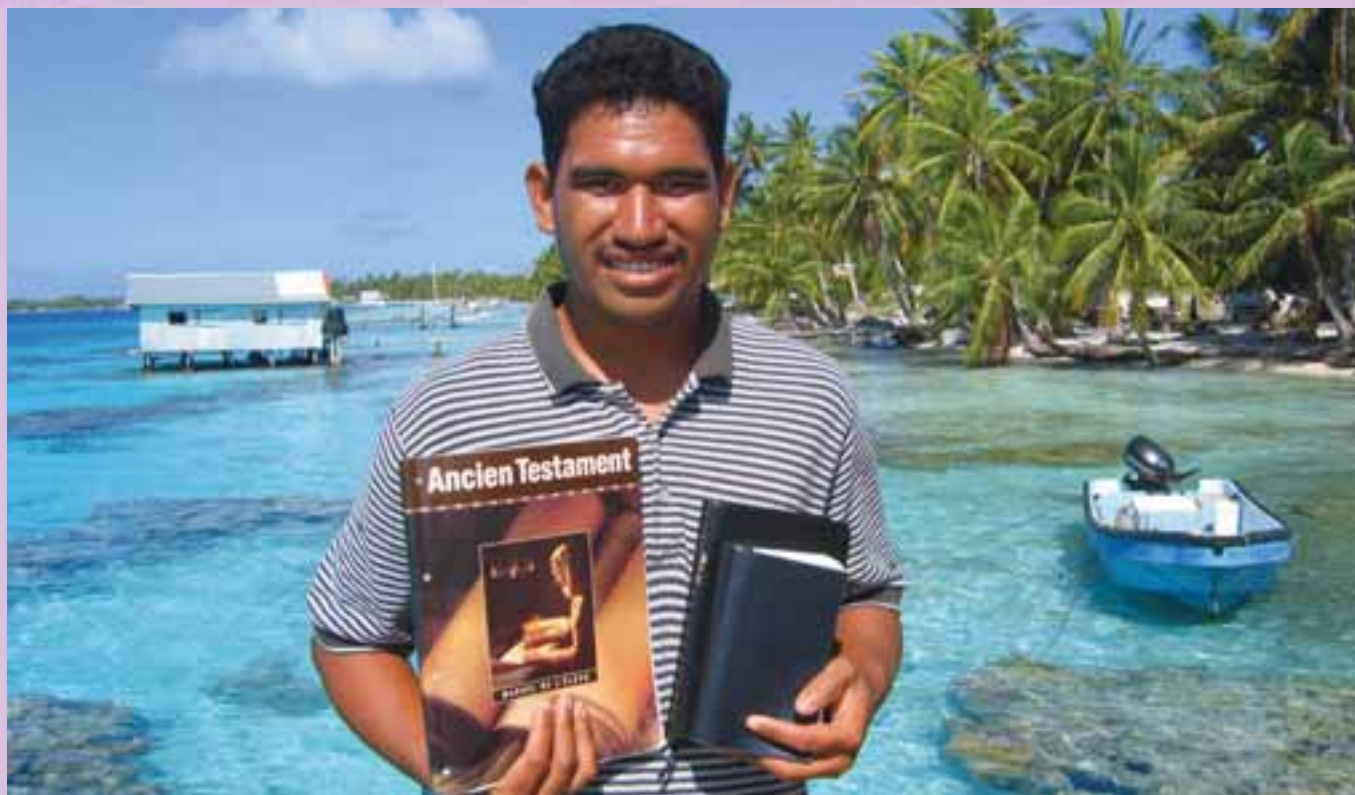
Vaitiare har också ett favoritskriftställe. Åtminstone tills hon hittar ett annat under studierna som hjälper henne lika mycket. Det är Johannes uppenbarelse 1:3: ”Salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den. Ty tiden är nära.”

”Skrifterna undervisar oss om sanningen om vi läser dem”, säger hon. ”Det profeterna säger är till vägledning för oss. Om vi följer skrifterna och profeternas ord så kan vi känna oss trygga i dessa sista dagar.”

Det är ännu en anledning till att samlas i seminariet och sätta sig in i skrifterna. ■

Raymonde Chapman tycker om att studera skrifterna i seminariet.

SEMINARET EFTER MÖRKRETS INBROTT

RICHARD M ROMNEY

Kyrkans tidningar

På ön Takaroa, 60 mil nordöst om Tahiti, är seminariet ingen tidig morgonaktivitet utan en kvällsaktivitet. En gång i veckan på onsdagar, medan solen går ner, undervisar syster Hina Garbutt sina elever om det återställda evangeliet. Hon följer ett studiemönster som infördes på 1850-talet när missionärer för kyrkan först började undervisa där. Faktum är att seminariet hålls bredvid ett kapell som byggdes på 1890-talet.

För tonåringarna som bor på Takaroa är seminariet den enda formella utbildning som finns tillgänglig. Det finns grundskoleutbildning, men den enda möjligheten för att läsa vidare är att åka iväg till en internatskola på en annan ö långt borta.

"Vi har bara präster här bland de unga männen", säger Tetuarere Temahaga (ovan), 17 år, från Takaroa andra gren i Tuamotu distrikt på Takaroa. "Diakonerna och lärarna har alla åkt iväg för att gå i skolan. Men de sex prästerna och de tre unga kvinnorna

som är kvar kommer till seminariet. Alla tycker att det är vår skola för oss och därför kommer de. Vi lär oss mycket och tycker om att vara tillsammans. Seminariet gör det möjligt för oss att fortsätta lära."

Liksom de flesta ungdomarna på Takaroa arbetar Tetuarere på pärlodlingarna. Han måste gå upp så tidigt som halv fem och tillbringar dagarna med att dyka och simma, och lyfta upp tunga linor med ostron i båtarna. Andra, till exempel de unga kvinnorna (till höger) Hinaui Tehina, 14 år, och Tapiu Tino, 15 år, arbetar hela dagarna med att knyta fast ostron på nylonlinor så att andra kan ta dem tillbaka ner i vattnet. Det är så pärlorna växer, och det håller ekonomin levande på Takaroa. "Vi behövs här", säger Tapiu. Hon åkte iväg på internatskola ett tag, men det fanns så många negativa influenser att hon återvände för att få vara tillsammans med sin familj och omge sig med människor hon älskar.

Vad gör tonåringarna på Takaroa för att koppla av efter en lång dags arbete? "Inte mycket", skrattar Tetuarere. "Vi tittar på teve, fast det finns inte så mycket att titta

på, och så går vi och simmar. Men det vi gör allra mest är att gå och fiska. Vi fiskar för att skaffa mat men också för att det är roligt."

Söndagar och onsdagar är särskilt välkomna. "På söndagarna går vi förstås till kyrkan och på onsdagskvällarna är det seminariet", säger Hinaui.

"Vi lär oss mycket om evangeliet." Tetuarere berättar om en av de många principer han har studerat: vikten av templet. "Man kan inte komma dit och ha med sig sådant som är världsligt. Det är Herrens hus, och inget orent kan komma in dit."

Faktum är att ett av seminarieelevernas spännande mål är att spara pengar som de tjänat och åka tillsammans med andra grensmedlemmar till templet på Tahiti. "Vi ska utföra dop för de döda", säger Hinaui. "Det är ett bra mål. Allt vi lär oss i kyrkan och allt vi lär oss i seminariet vägleder oss till Herrens hus." ■

Men när denna broder väl stod vid talarstolen så förändrades hans utseende på ett högst anmärkningsvärt sätt och han fångade genast vår uppmärksamhet. Han stod rak i ryggen, nästan som en militär, fast utan uniform och medaljer. Han uppförde sig som en soldat – gammal men stolt. Sakta men bestämt påbörjade han sin fängslade berättelse.

Under andra världskriget hade han tillhört en infanteribataljon i ett område där de ständiga striderna täckte marken med blod, smärta och död. Hans grupp kommenderades av en sergeant som var hatad av sina män på grund av sitt utomordentligt hårda

sätt. En hemsk kväll exploderade en granat i närheten av sergeanten och skadade honom svårt. Den befälhavande officeren hejdade en fallfärdig lastbil som ofta åkte förbi för att plocka upp sårade och döende soldater och ta dem bort från stridsplatsen så att de kunde få vård eller begravas.

Ingen ville hjälpa den döende sergeanten. Men efter en liten stund gick broder Thamas fram.

Gruppen betraktade deras döende ledares öde på avstånd. Ingen gick dit för att hjälpa honom. Officeren frågade efter en frivillig som kunde bära mannen till lastbilen och följa med honom bort från platsen. Ingen erbjöd sig.

Efter en liten stund gick broder Thamas fram. "Jag rördes av medlidande", sade han, "och bestämde mig för att bära den otursdrabbade mannen och följa med honom på bil-

Rörd av medlidande

Juan Aldo Leone

Broder Thamas, en mager, äldre man, satt för sig själv, ofta en bit bort från de andra medlemmarna som samlades för att hälsa på varandra innan söndagsmötet börjar. Han var en liten man med ödmjukt uppträdande. Han hade nyligen blivit döpt och hade ingen familj. Hans spanska, även om den var förståelig, var en blandning av portugisiska, franska, tyska, engelska

och hans modersmål ungerska. I korta samtal med medlemmar som försökte få kontakt med honom talade han om det avlägsna Ungern.

En dag bad biskopen honom att tala i några minuter under sakramentsmötet. Han blev förvånad men svarade ja. Vi blev också förvånade när vi hörde hans namn annonseras. Vi förberedde oss på ett kort och enkelt vittnesbörd.

turen. Jag tog hand om honom så gott jag kunde under hans långa och smärtsamma biltur.

Jag återvände senare och letade efter min grupp. När jag kom fram till fronten fick jag veta att en våldsam bombning hade dödat ett stort antal män på kvällen då jag hade åkt iväg. Inte en enda man från min grupp hade överlevt förutom jag själv. Och då förstod jag. Jag tackade Gud för att han hade hjälpt mig att känna medlidande. Han räddade mitt liv och gav mig möjligheten att få höra det återställda evangeliet.”

Vår enkla tillgivenhet för en böjd gammal man ändrades till uppskattning, beundran och tacksamhet för att han hade visat ett exempel på Kristi rena kärlek. ■

Juan Aldo Leone är medlem i Villa Allende församling i Sierras stav i Córdoba i Argentina.

Hjort i strålkastaren

Arlene Housman

För många år sedan var jag på väg hem efter att ha släppt av min make vid skolan.

Bilturen tog mig genom en dal bland bergen i Utah.

Jag hade vår nya baby April med mig. Detta var långt före bilbarnstolarnas tid, så April låg invirad i en filt på en kudde på framsätet med huvudet mot mitt ben.

För att hålla mig vaken under denna sena biltur sjöng jag den

Tillräckligt för att betala tionde?

Ana Cristina Merino Rivas

En kort tid efter mitt dop gifte jag mig med en man som inte var medlem i kyrkan. Han hade kontroll över alla pengar jag tjänade och lät mig aldrig betala tionde.

Jag led under tio långa, olyckliga år och kunde inte utvecklas under den tiden. Till slut skilde jag mig och började försörja min dotter och mig själv. Men det jag tjänade räckte inte till att betala hyran, räkningar, mat, kläder och allt annat som vi behövde. Om

det fanns tillräckligt med pengar för en sak så hade jag inte råd med den andra.

En dag började jag betala tionde i alla fall. Jag fortsatte som alltid att planera min budget. Och jag började inse att pengarna räckte till allting, och med samma lön. Först kunde jag inte tro det som hände. Sedan läste jag skriftstället i Bibeln där Herren säger: ”Pröva mig nu i detta ... om jag inte kommer

att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått.” (Mal 3:10) Jag knäböjde och grät av tacksamhet inför Herren. Han har aldrig övergett mig. ■

Ana Cristina Merino Rivas är medlem i North Parks andra församling, North Parks stav i Provo, Utah.

sista psalmen vi hade sjungit i kyrkan: ”Bliv kvar hos mig, det afton är.” (Psalmer, nr 101) Medan jag sjöng började det regna. När vi kom till dalen övergick regnet i snö som började lägga sig på vägen.

Efter att ha kört igenom en kurva på den smala, tvåfiliga vägen såg jag en flock hjortar rakt framför mig. Jag bromsade hårt och bilen började slira. På höger sida fanns berget och på vänster sida gick en sluttning ner mot floden. Jag kunde inte göra

något annat än att köra rakt fram. Jag höll i ratten med ena handen och tog upp min baby med den andra och gjorde mig redo för smällen. Men till min stora förundran klev hjortarna bara åt sidan och lät oss köra förbi.

När jag hade kommit förbi flokken tittade jag i backspegeln. Flokken hade varken stått som fastfrusen framför strålkastarna eller skingrats – som hjortar vanligtvis gör när de är rädda. De hade bara backat tillräckligt mycket så att den lilla folkvagnsbubblan kunde ta sig förbi. Det kändes för mig som vår delning av Röda havet. Jag gladdade mig under de 16 kilometrarna som var kvar tills vi var hemma

och tackade Gud för att han hade "bliv[it] kvar hos mig".

När jag kom hem och gick ut ur bilen insåg jag vilken tragedi det kunde ha blivit men inte blev. Tårarna började rinna. Om jag så bara hade kört på en hjort så kunde det ha orsakat stor skada på bilen och skadat min baby och mig. Olyckstillbudet hade inträffat 8 kilometer från närmaste gård, och vi hade inte passerat några bilar i dalen på resten av vägen hem. Jag grät av glädje med min baby i mina armar och tackade Gud för att han hade skyddat oss från skada. ■

Arlene Housman är medlem i White Rivers församling i Auburns stav i Washington.

"Inga mormoner välkomna"

Anonym

Vi hade precis flyttat till en litet samhälle på landet där det inte bodde så många medlemmar i kyrkan. Vår lilla gren var en vänlig, sammansvetsad grupp, och vi gladde

Efter att ha kört igenom en kurva såg jag en flock hjortar rakt framför mig. Jag bromsade hårt och bilen började slira.

oss åt varje sabbatsdag och möjligheten att komma till kyrkan. Vårt enda orosmoment var våra barn som inte hade så många lekkamrater i sin ålder i vår gren. Min make och jag bestämde oss för att se vilka möjligheter det fanns för barnen att få vänner utanför kyrkan, så att de kunde

ha nya vänner och lära känna personer med andra trosuppfattningar.

Men mina förhoppningar grusades när en barngrupp på orten informerade mig om att vi inte var välkomna i deras grupp eftersom vi var "mormoner". Jag hade tillhört liknande grupper i andra områden där det inte fanns så många medlemmar i kyrkan och religionen hade aldrig varit något problem förut. Jag försäkrade ledarna för gruppen om att jag inte skulle försöka predika eller tvinga min religion på någon. Min familj och jag ville bara få vänner och träffa nya människor. Men de stod fast vid sitt beslut och lät oss inte komma med.

Jag bestämde mig för att vara snäll, kristuslik och vänlig mot människorna i samhället så att de skulle se att medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista

Dagars Heliga är bra människor. Vi började bjuda hem andra barn för att leka med våra barn, vi bjöd hem grannfamiljer på middag och besökte andra i ett försök att lära känna invånarna. Jag läste konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar och skriftställen som handlade om vänskap, vänlighet och om att tjäna andra. Sedan arbetade jag på att tillämpa dessa principer i mitt liv. Jag visste att om jag kunde visa invånarna i samhället hur vänlig och kärleksfull en sista dagars helig familj kan vara så skulle den här gruppen säkert acceptera oss med tiden.

Men tiden gick och fastän vi hade varit vänliga mot ledarna i denna sociala grupp så höll de ändå fast vid uppfattningen att inga mormoner var välkomna.

Då beslutade jag mig för att fortsätta vara en god granne och vara vänlig mot alla i samhället, men jag bestämde mig också för att jag skulle söka upp en liknande social grupp i ett grannsamhälle. Men också där fick jag veta att sista dagars heliga inte kunde gå med i gruppen. Vid det laget var jag så frustrerad att jag ville gråta. Vad var det för fel med folket i dessa två samhällen? Kunde de inte se att vi var en vänlig, trevlig familj?

Jag bad om att Anden skulle vägleda mig och hjälpa mig vara så vänlig och kristuslik som möjligt. Jag bad om att de som kände mig skulle känna i sitt hjärta att vi var bra människor. Jag bad om att de skulle uppleva en förändring i hjärtat som skulle göra att de accepterade oss. Men det kändes ändå inte som om mina

böner besvarades. Hur mycket jag än försökte så kunde jag inte få deras hjärtan att vekna.

Så en kväll fick jag ett telefonsamtal som krossade mina förhoppningar helt och hållet. Ledarna för gruppen ringde och talade ännu en gång om för mig att min familj inte var välkommen i deras grupp. De var oroliga för att vi kanske förväntade oss att få gå med i framtiden eftersom vi hade fått så många vänner i samhället. De sade många sårande saker och jag grät med brustet hjärta. Alla middagar, tjänandeprojekt, kakor och samtal på trottoaren hade inte betytt något för dessa människor. Vad hade jag gjort för fel?

Den kvällen uppsände jag en innerlig och uppriktig vädjan om hjälp för att kunna bemöta dem som hade så starka känslor mot kyrkan. Jag tyckte att jag hade förtjänat deras gillande på grund av mina ansträngningar, och förklarade detta för min Fader i himlen.

Svaret var tydligare än någon ingivelse jag hade fått på ett bra tag: "Följ Kristus."

Först blev jag förvirrad. "Ja", tänkte jag, "men det gör jag ju redan." Kakorna, vänskapen, hjälpen som jag gett – jag var så kristuslik som jag kunde. Men ändå var det den enda ingivelsen jag fick: "Följ Kristus."

Ledarna för en barngrupp i samhället sade att vi inte var välkomna därför att vi var "mormoner".

Då insåg jag att när jag inriktar mig på att följa Kristus så blir jag inte lika påverkad av andra människors åsikter. Jag tjänar dem därför att det är rätt och inte för att det ska hjälpa min image som medlem i kyrkan. Jag är vänlig och en god granne därför att jag känner mig vänlig och som en god granne, inte för att jag har någon egoistisk anledning till att vara vänlig.

"Följ Kristus" har blivit mitt motto när jag blir bekymrad över personer som inte tycker om oss på grund av vår tro. Nu känner jag glädje när jag tjänar andra oavsett vilken reaktion de har på min vänlighet, och jag blir välsignad för det. Jag kom inte till jorden för att vinna andras godkännande. Jag kom hit för att förbereda mig för att komma tillbaka till min Fader i himlen, och det enda sättet att komma dit är att följa Frälsaren. ■

Tacksam för profetens råd

Jag vill uttrycka min tacksamhet för *Liabona*. Jag blir glad av att läsa vittnesbörden från andra medlemmar runtom i världen. Jag uppskattade president Gordon B Hinckleys uppmaning i budskapet från första presidentskapet i septembernumret 2004 att vi ska höja vår röst i kamp mot ondskan. Artiklarna som handlar om hur man stärker familjen inspirerar mig varje dag. Jag är tacksam för profeten och för tidningen som förenar medlemmarna över hela världen.

*Carolina Tello Vargas,
Ventiladors församling,
Neiva stav, Colombia*

Templets anda

Jag har alltid älskat känslan som templet ger mitt liv. När jag kallades att verka som missionär i ett område där jag inte kunde besöka templet så var jag rädd att jag skulle få vara utan den känslan i två år. Sedan insåg jag att vår himmelske Fader har gett oss en gåva som kan ge en liknande känsla oavsett var vi är. Jag är mycket tacksam för *Liabona*. När jag läser budskapen i tidningen så känner jag samma anda som jag kände i templet.

*Äldste Allan Herbert Silva,
Brasilienmissionen Goiânia*

Som en ledstång av järn

Jag vill uttrycka min uppriktiga uppskattning till min himmelske Fader för tidningen *Liabona*. Under de fem år som jag har varit medlem så har den varit som en ledstång av järn som hållit mig på den raka och smala stigen. Den har stärkt mitt vittnesbörd om att Herren leder sin kyrka och dess medlemmar genom profeter.

*Javier Enrique Bobórcuez Zambrano,
Calderóns församling,
Guayaquils södra stav, Ecuador*

Liahona gör mig glad

Jag tycker verkligen om *Liabona*. Barnens avdelning gör mig glad och där finns intressanta artiklar som hjälper mig. Jag är noga med att välja vänner som hjälper mig att göra det som är rätt, och jag försöker att bara säga bra ord och ha en bra inställning.

*Lebonti Melquisedec Ramos Ochoa, 9 år,
Auditorio församling,
Independencia stav, Guadalajara, Mexico*

En källa till styrka

Jag kan egentligen inte uttrycka i ord hur tacksam jag är för *Liabona*. Den är min källa till styrka i denna värld som är så full av prövningar. När jag läser budskapen från profeterna så känner jag Guds kärlek till mig. Vad mer kan jag begära?

*Mary Ann D Ranches,
Alaminos första gren,
Alaminos distrikt, Filippinerna*

Låt din talang LYSA!

Om du är en professionell artist eller fotograf och intresserad av att göra frilansuppgifter för kyrkans tidningar, så inbjuder vi dig att kontakta oss. Frilansuppgifterna kräver att du kan färdigställa arbeten både till redaktionella och dokumentära artiklar inom vissa tidsramar.

Skicka upp till tio digitala exemplar av ditt arbete (PDF- eller JPEG-filer upp till 1,5 megabyte per e-postmeddelande), kontaktinformation och en kortfattad redogörelse för din yrkesbakgrund till **cur-artist-photographer@ldschurch.org**. Eller skicka din information och kopior av ditt arbete per post till Artists and Photographers, *Liahona*, 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

Lilla stjärnan

Förlåta

PRESIDENT
GORDON B HINCKLEY

**President Hinckley
vädjar till oss att be
Herren om styrka att
kunna förlåta.**

Den franske författaren Guy de Maupassant skrev en berättelse om en bonde som hette Hauchecorne. När han gick över torget fick han syn på en bit snöre som låg på kullerstenarna. Han tog upp det och stoppade det i fickan.

Senare under dagen rapporterades det att en börs med pengar hade förlorats. Hauchecorne arresterades och fördes till borgmästaren. Han bedyrade sin oskuld och visade att det bara var en snörstump som han hade tagit upp. Men ingen trodde på honom och han blev utskrattad.

Nästa dag blev börsen funnen och Hauchecorne befriades från alla misstankar. Men på grund av de falska anklagelserna blev han hämndlysten och bitter och ville inte låta det hela vara. Han ville inte förlåta och glömma det som hänt utan pratade nästan bara om detta. Alla han träffade fick höra om hur orättvist han hade blivit behandlad. Han var helt upptagen av denna orättvisa och blev sjuk och dog. I

sin dödskamp mumlade han om och om igen: "En bit snöre, en bit snöre." (Se "The Piece of String", *The Works of Guy de Maupassant*, s 34–38.)

Genom att byta ut personerna och bakgrunden i denna berättelse kan den upprepas många gånger om i vår tid. Hur svårt är det inte för var och en av oss att förlåta dem som har sårat oss.

Mina bröder och systrar, låt oss läka de sår som orsakats av våra planer att ge igen mot dem som har gjort fel mot oss. Vi har alla lite av denna hämndens anda inom oss. Lyckligtvis har vi alla förmågan att höja oss över detta. Jag vädjar till er att be Herren om styrka att förlåta. Det kanske inte är lätt och det kanske inte går fort. Men om ni söker efter det så kommer ni att känna frid i era hjärtan. Det är den ljuvliga frid som kommer från Kristus, som sade: "Saliga är de som skapar frid, de skall kallas Guds barn." (Matt 5:9) ●

Från "Av eder fordras det, att I skolen förlåta", Nordstjärnan, nov 1991, s 2–7.

START

JAG SKA ALLTID VÄLJA DET RÄTTA

“Välj i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren.” (Jos 24:15)

MARGARET S LIFFERTH

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Tänk på de val du gör varje dag. Väljer du vad du ska ha på dig, vad du ska säga, vad du ska läsa och titta på och hur du ska vara? Förmågan att göra val är en gåva från vår himmelske Fader. Det är vår *handlingsfrihet*. Att vi använder vår handlingsfrihet är en viktig del av vår himmelske Faders plan för oss. Vad är det som hjälper dig att välja det rätta?

Vår himmelske Fader hjälper dig att välja det rätta. Du är ett Guds barn och han vill att du ska komma tillbaka och bo hos honom igen. Kom ihåg att du kan be till din himmelske Fader när som helst och var som helst, och han välsignar dig med modet att välja det rätta.

Jesus Kristus hjälper dig att välja det rätta. Han är ”vägen och sanningen och livet” (Joh 14:6) och det fullkomliga exemplet för dig att följa. Du väljer det rätta när du frågar dig själv: ”Vad vill Jesus att jag ska göra?”

Den Helige Anden hjälper dig att välja det rätta. När du döps och när du tar sakramentet så ingår du ett förbund (eller lovar) att hålla buden. När du gör det lovar vår himmelske Fader att den Helige Anden ska vara med dig. Den Helige Anden manar dig att göra det som är rätt, varnar dig, och välsignar dig med frid när du väljer det rätta.

Profeterna hjälper dig att välja det rätta. Skrifterna innehåller Guds ord så som de har predikats av hans profeter. De kan hjälpa dig veta vad du ska göra. I dag är vår profet och andra ledare Guds tjänare. Lyssna när de talar under generalkonferensen. När du följer deras råd så väljer du det rätta.

Labyrint “Välj det rätta”

Följ labyrinten på sidan LS4. Välj de bilder som representerar bra beslut. När du gör rätta val så leder labyrinten dig till Jesus Kristus.

Förslag till samlingsstunden

1. Undervisa om visdomsordet och om passande klädsel genom att göra i ordning pappersremсор med följande ord: från L&F 89, verserna 7, 8, 9, 10, 11, 12 och 14; och följande citat från president Gordon B Hinckley – “Hur underbart vacker är inte en välvårdad ung kvinna som är ren till kropp och själ.” “Hur stilig är inte en ung man som är välvårdad. Han är en Guds son, värdig att inneha Guds heliga prästadöme.” “[En Guds son] behöver inga tatueringar eller örhängen eller ringar någonstans på kroppen.” “Jag lovar er att en dag kommer ni att ångra er om ni har låtit tatuera er.” “Och ni unga kvinnor ... ett par små örhängen räcker.” “Ingen pojke eller flicka i kyrkan ... har något som helst behov av att ens pröva på [droger].” (Se “En profets råd till och förbön för ungdomar”, Liahona, apr 2001, s 30–41.) Förklara att både anständighet och visdomsordet handlar om att ta hand om sin kropp. Lagg pappersremсорna i en påse. Låt sedan påsen gå runt medan barnen sjunger. Stoppa sången och be ett barn att välja en pappersremsa ur påsen och läsa det som står. Diskutera och undervisa om principerna som gäller visdomsordet och passande klädsel.

2. Sätt upp åtta till tio bilder på tavlan från Evangeliet i bild där Kristus gör vänliga handlingar för andra. Säg till barnen att Jesus är vår vän och han lärde oss också hur vi kan vara en vän genom sitt exempel. Låt varje klass välja en bild och läsa berättelsen som bilden handlar om från skrifterna eller från baksidan av bilden. När varje klass gör sin presentation av berättelsen kan ni diskutera hur Jesu exempel hjälper oss att vara en vän. ●

FRÅN PRESIDENT DAVID O MCKAYS LIV

En bön för Lou Jean

Äldste David O McKays dotter Lou Jean var mycket sjuk, men han var ändå tvungen att resa utanför statens gränser för att delta i en stavskonferens.

Jag kommer tillbaka så fort jag kan.

Är Lou Jean fortfarande vid liv?

Ja, men hon är sämre än när du åkte.

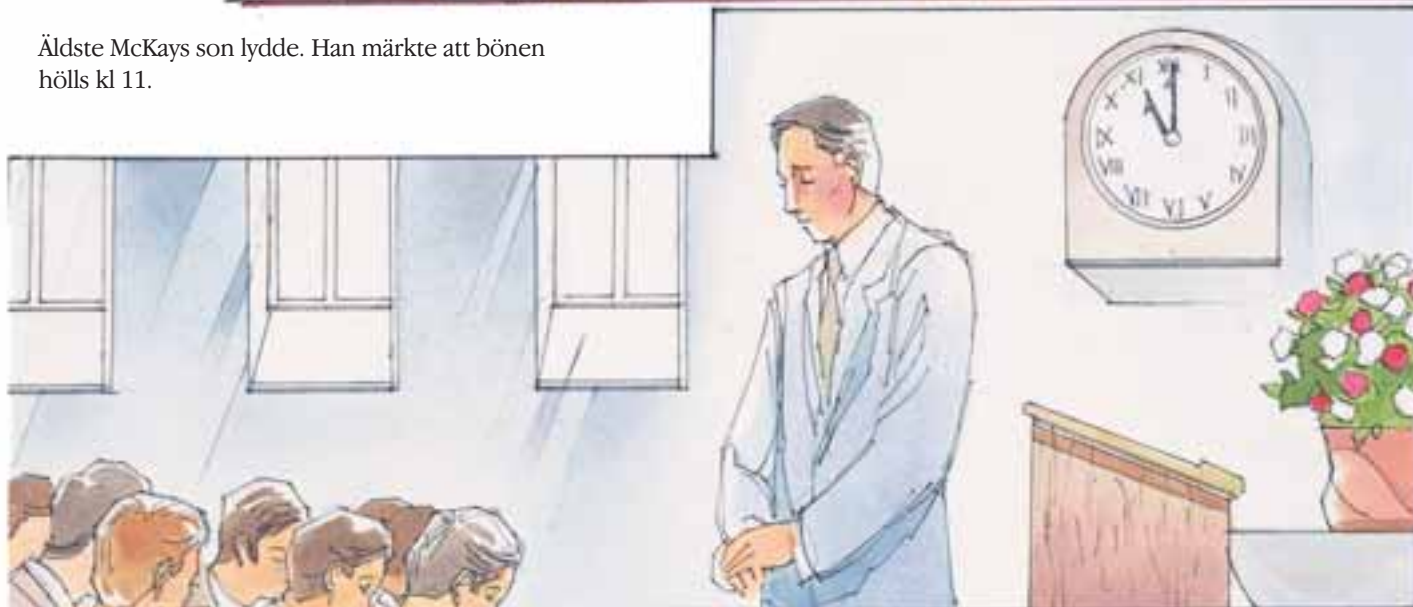
Kort efter det att äldste McKay hade åkt fick han ett telegram där det stod att han behövde komma hem med en gång. När han klev av tåget hemma var hans far där för att möta honom.

En läkare och en sjuksköterska var hemma hos äldste McKay hela natten. Andra i släkten kom för att hjälpa till i flera dagar men Lou Jean blev bara sämre.

På söndagen skickade äldste McKay iväg sina söner Lawrence och Llewelyn till kyrkan medan han och hans hustru Emma Ray stannade hemma och tog hand om Lou Jean.

Äldste McKays son lydde. Han märkte att bönen hölls kl 11.

När äldste McKays söner kom hem igen fick de goda nyheter.

Omarbetning från David Lawrence McKay, My Father, David O. McKay (1989), s 51–52.

Evangeliet gör oss glada

**Från en intervju med
äldste Jean A Tefan,
områdessjuttio,
Stillahavsområdet;
av Kimberly Webb,
kyrkans tidningar**

"Vad höra vi nu i detta evangelium vi mottagit? 'En glad röst!'" (L&F 128:19)

Jag växte upp på Tahiti. Min mamma och pappa blev medlemmar i kyrkan när jag var barn, men jag själv döptes inte då. När jag var 11 år gick jag till Primär en onsdagseftermiddag. Vi satt på en matta under ett mangoträd medan primärläraren återgav berättelsen om den första synen. När hon talade började mitt hjärta slå fortare. Jag hade en stark känsla av att Joseph Smiths första syn var verklig och att han var en sann profet. Efter den andliga upplevelsen sade jag till mina föräldrar: "Jag har ett vittnesbörd och jag vill bli döpt."

Från den dagen jag döptes tills jag tog studenten var jag den enda medlemmen i kyrkan på min skola. Mina klasskamrater

brukade säga: "Du röker inte? Du dricker inte? Du är ingen man; du är en mes!"

I slutet av ett skolår på high school tog några av mina klasskamrater med sig alkohol till en fest. De tog tag i mig, höll ner mig och försökte hälla champagne i min mun. De ville inte göra mig illa, de ville bara driva med mig. Som tur var kunde jag ta mig därifrån. Jag har aldrig ångrat att jag har följt visdomsordet. Några av mina klasskamrater har dött sedan den tiden, men jag är tacksam att jag fortfarande lever, har hälsan och försöker tjäna Herren.

En av mina klasskamrater blev mycket rik som vuxen. En gång sade han till mig: "Jag beundrar dig. Min familj har pengar, men vi är inte lika lyckliga som du är." Jag kände att det var en komplimang till alla medlemmar i kyrkan. Han kunde se att vi blir glada av att leva efter evangeliet.

Jag verkade som president för Fijimissionen Suva. En dag på ön Kiribati promenerade jag med två äldster när en man kom fram till oss. Han var full. Jag ville få bort honom, men han såg min namnbricka och sade mitt namn. "President Tefan, jag vill att du och dina missionärer kommer hem till mig på middag."

Jag tänkte: "Oj då, han vet nog inte vad det är han gör." Jag vände mig mot äldsterna och frågade: "Hur känner ni? Vill ni tacka ja till denna inbjudan?" De sade att de ville gå dit. Jag kände mig manad att tacka ja till hans inbjudan.

Följande kväll blev vi bjudna på en god kinesisk måltid – kyckling, fisk, annat kött och nudlar. Missionärerna var glada eftersom det var lite variation från deras dagliga meny som bestod av fisk och ris. När middagen var över tackade jag mannen och sade: "Nu har jag en gåva som jag skulle vilja ge dig. Skulle du vilja att dessa missionärer undervisade dig om Jesu Kristi evangelium?"

Han sade att han inte var intresserad men att missionärerna kunde komma och undervisa hans hustru och artonårige son. Tre månader senare döptes den artonårige sonen. Ett år senare döptes hustrun, och hennes make började komma till kyrkan. Han bad mig om en välsignelse så att han skulle kunna sluta röka och dricka alkohol, och han kunde sluta. Sista gången jag besökte familjen hade sonen kommit in på Brigham Young-universitetet – Hawaii och fått ett heltäckande stipendium. Han hade också fått en missionskallelse till Hongkong.

Äldste Tefan tillsammans med sin familj.

När jag tänker tillbaka på mina upplevelser tillsammans med den familjen är jag glad att jag inte försökte avvisa den "onyktra mannen" utan följde Andens maning att tacka ja till hans middagsinbjudan, öppna min mun, och fråga om han ville lyssna till evangeliet.

Jag uppmanar er barn att öppna er mun – inbjud era vänner till kyrkan och att lära sig om evangeliet.

Man vet aldrig vilka underverk som kan komma av det. ●

Sanningen återställd

Värdigt ♩ = 112-126

1. Jo - seph Smith gick ut i lun - den, bad till Gud i öd - mjuk bön.
2. Jo - seph kal - lad blev att ge åt värl - den Her - rens san - na ord,

Fa - dern och hans Son steg ned ut - i en syn så him - melskt skön.
och i Mor - mons bok vi fi - nner Her - rens bud - skap till vår jord.

Ge dem ä - ra för det ljus som ge - nom bön oss gavs från Gud.
Läs den fli - tigt var - je dag, be - grun - da den i bön till Gud.

Han be - kräf - tar san - ning - en för den som lyss - nar till hans bud.
Han be - kräf - tar san - ning - en för den som lyss - nar till hans bud.

Text: Alan L Jones jr, f 1931 © 2004 IRI

Musik: Ludwig van Beethoven, 1770-1827

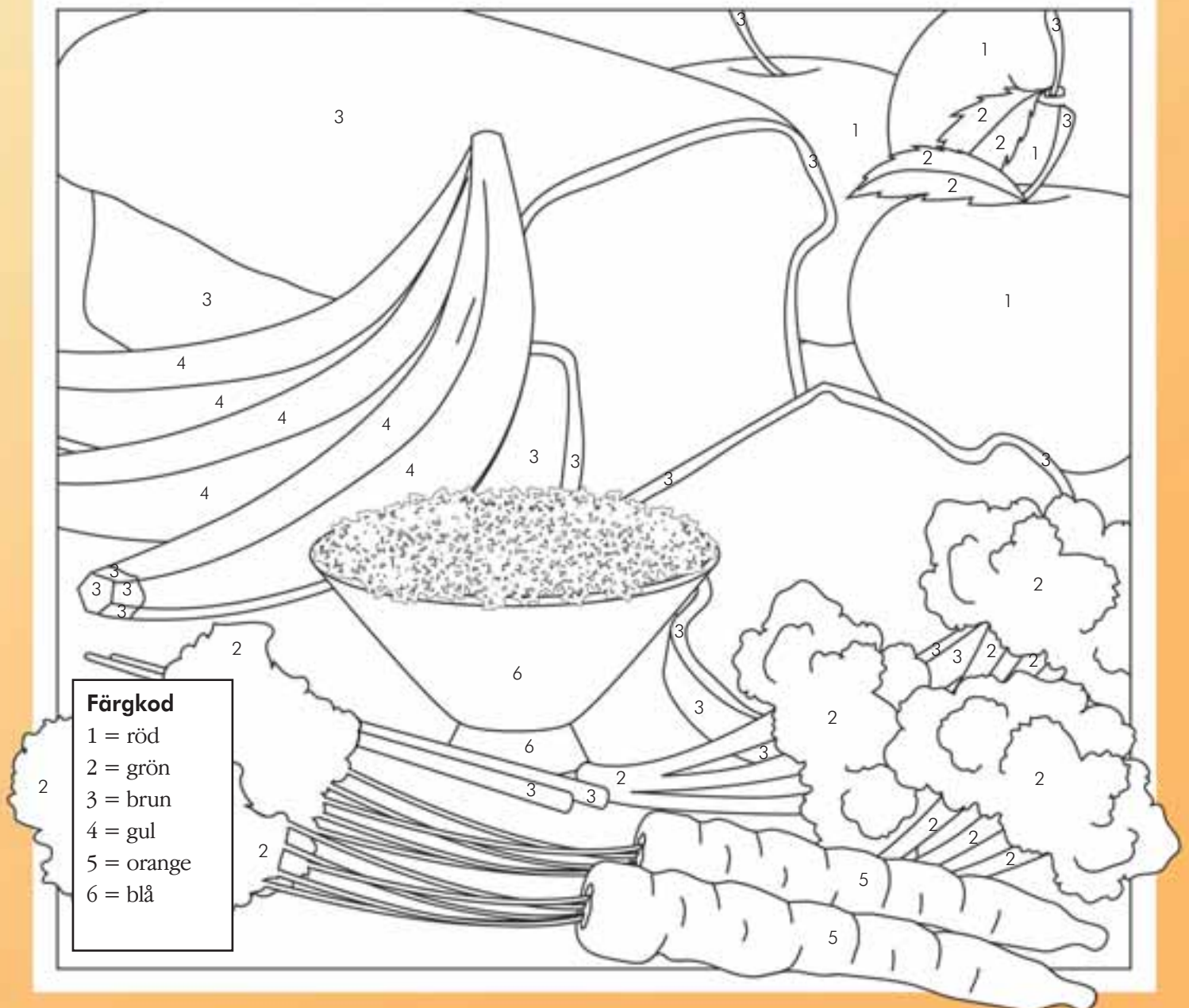
Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Bra val

JULIE WARDELL
Kyrkans tidningar

Vår himmelske Fader vill att vi ska ta hand om våra kroppar. I kapitel 89 i Läran och förbunden har han nämnt en del mat som är bra för våra kroppar. Detta kapitel kallas för visdomsordet. Du kan se en del mat som är nyttig för dig genom att färglägga

bilden på den här sidan. Använd färgkoderna nedan när du färglägger bilden. Lämna de onummerade delarna vita. Du kan använda bilden när du talar om visdomsordet på en hemafton eller i Primär. ●

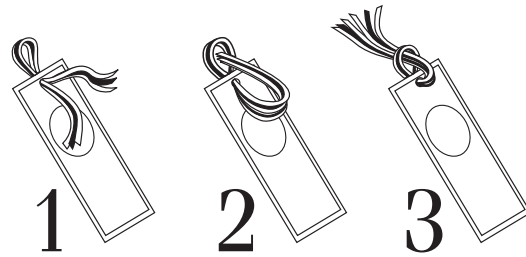

Mina evangelieideal Bokmärke

Anvisningar: Klistra fast sidorna LS12 och LS13 på tjockt papper. Klipp ut bokmärkena, vik dem längs de streckade linjerna och klistra fast baksidorna mot varandra. Slå ett hål längst upp på varje bokmärke och trä in en ögla av flera smala band (ca 23 cm långa) genom hålet och trä sedan ändarna på banden genom öglan. (Se illustrationen.) Dessa bokmärken hjälper dig att komma ihåg att använda Mina evangelieideal för att välja det rätta

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

varje dag. De är också bra presenter till vänner som vill veta mer om kyrkans normer.

ILLUSTRATION

JAG ÄR ETT GUDS BARN

*Jag vet att min himmelske
Fader älskar mig, och
jag älskar honom.
Jag kan be till min
himmelske Fader när
som helst och var
som helst.
Jag försöker minnas
och följa Jesus Kristus.*

MINA EVANGELIEIDEAL

Jag ska följa den plan min himmelske Fader har för mig.
Jag ska komma ihåg mitt dopförbund och lyssna till den Helige Anden.
Jag ska välja det rätta. Jag vet att jag kan omvända mig när jag har gjort något fel.
Jag ska vara ärlig mot min himmelske Fader, mot andra och mot mig själv.
Jag ska använda min himmelske Faders och Jesu namn vördnadsfullt. Jag ska inte svära eller säga fula ord.
Jag ska göra sådana saker på sabbatsdagen som hjälper mig att känna mig nära min himmelske Fader och Jesus Kristus.
Jag ska hedra mina föräldrar och göra min del för att stärka min familj.
Jag ska hålla mitt sinne och min kropp heliga och rena och jag ska inte använda sådant som är skadligt för mig.
Jag ska klä mig passande för att visa respekt för min himmelske Fader och för mig själv.
Jag ska bara läsa och se på sådant som min himmelske Fader tycker om att jag läser och ser på.
Jag ska bara lyssna på musik som min himmelske Fader tycker om att jag lyssnar på.
Jag ska ha bra vänner och vara vänlig mot andra.
Jag ska nu leva så att jag kan vara värdig att komma till templet och göra min del för att få en evig familj.

JAG ÄR ETT GUDS BARN

*Jag vet att min himmelske
Fader älskar mig, och
jag älskar honom.
Jag kan be till min
himmelske Fader när
som belst och var
som belst.
Jag försöker minnas
och följa Jesus Kristus.*

MINA EVANGELIEIDEAL

Jag ska följa den plan min himmelske Fader har för mig.
Jag ska komma ihåg mitt dopförbund och lyssna till den Helige Anden.
Jag ska välja det rätta. Jag vet att jag kan omvända mig när jag har gjort något fel.
Jag ska vara ärlig mot min himmelske Fader, mot andra och mot mig själv.
Jag ska använda min himmelske Faders och Jesu namn vördnadsfullt. Jag ska inte svära eller säga fula ord.
Jag ska göra sådana saker på sabbatsdagen som hjälper mig att känna mig nära min himmelske Fader och Jesus Kristus.
Jag ska hedra mina föräldrar och göra min del för att stärka min familj.
Jag ska hålla mitt sinne och min kropp heliga och rena och jag ska inte använda sådant som är skadligt för mig.
Jag ska klä mig passande för att visa respekt för min himmelske Fader och för mig själv.
Jag ska bara läsa och se på sådant som min himmelske Fader tycker om att jag läser och ser på.
Jag ska bara lyssna på musik som min himmelske Fader tycker om att jag lyssnar på.
Jag ska ha bra vänner och vara vänlig mot andra.
Jag ska nu leva så att jag kan vara värdig att komma till templet och göra min del för att få en evig familj.

MINA EVANGELIEIDEAL

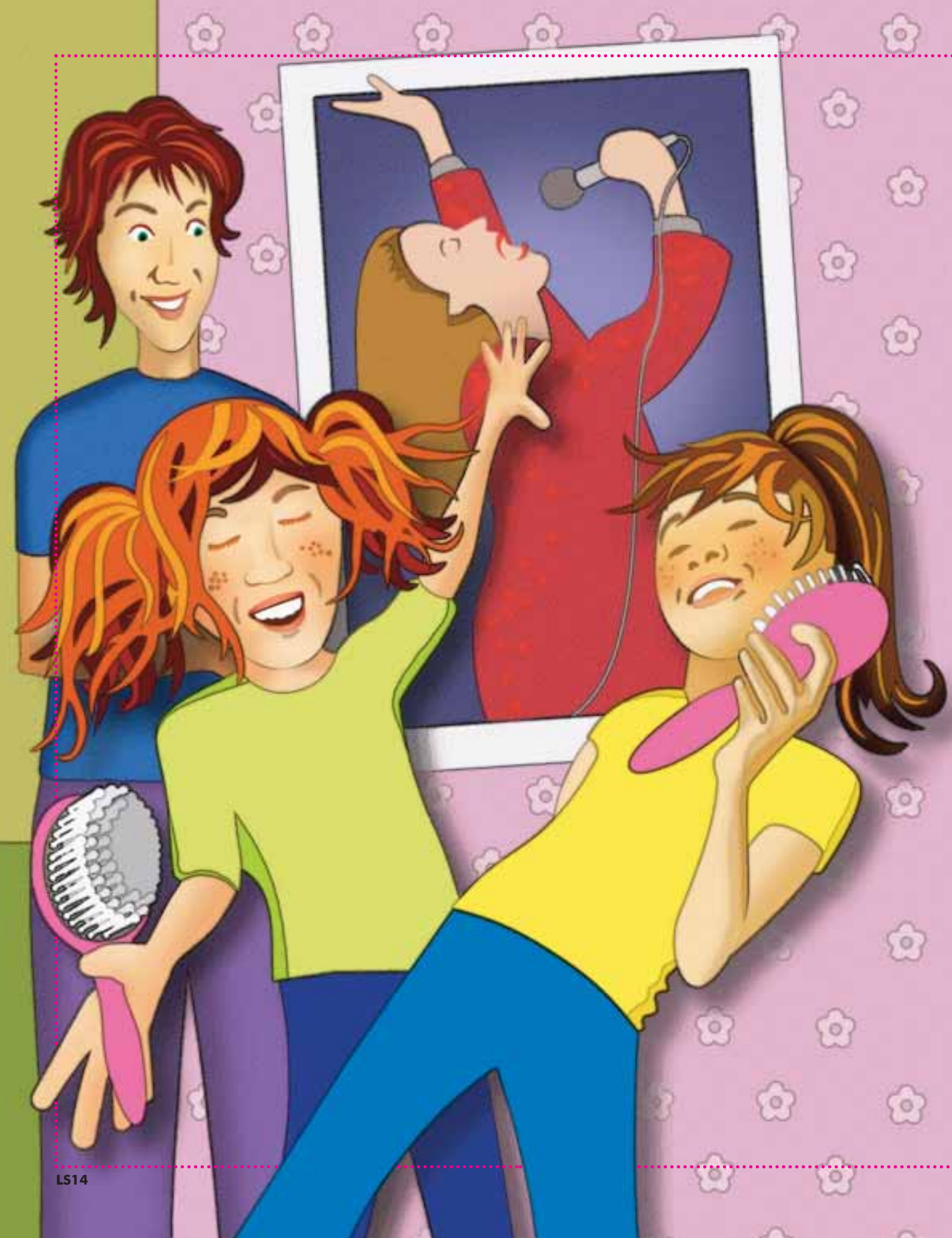
Jag ska följa den plan min himmelske Fader har för mig.
Jag ska komma ihåg mitt dopförbund och lyssna till den Helige Anden.
Jag ska välja det rätta. Jag vet att jag kan omvända mig när jag har gjort något fel.
Jag ska vara ärlig mot min himmelske Fader, mot andra och mot mig själv.
Jag ska använda min himmelske Faders och Jesu namn vördnadsfullt. Jag ska inte svära eller säga fula ord.
Jag ska göra sådana saker på sabbatsdagen som hjälper mig att känna mig nära min himmelske Fader och Jesus Kristus.
Jag ska hedra mina föräldrar och göra min del för att stärka min familj.
Jag ska hålla mitt sinne och min kropp heliga och rena och jag ska inte använda sådant som är skadligt för mig.
Jag ska klä mig passande för att visa respekt för min himmelske Fader och för mig själv.
Jag ska bara läsa och se på sådant som min himmelske Fader tycker om att jag läser och ser på.
Jag ska bara lyssna på musik som min himmelske Fader tycker om att jag lyssnar på.
Jag ska ha bra vänner och vara vänlig mot andra.
Jag ska nu leva så att jag kan vara värdig att komma till templet och göra min del för att få en evig familj.

JAG ÄR ETT GUDS BARN

*Jag vet att min himmelske
Fader älskar mig, och
jag älskar honom.
Jag kan be till min
himmelske Fader när
som belst och var
som belst.
Jag försöker minnas
och följa Jesus Kristus.*

Hjälten

*"Anden säger sanningen och ljuger ej.
Därför talar den om tingen såsom de verkligen äro."
(MB Jak 4:13)*

KIMBERLY WEBB

Kyrkans tidningar

Baserad på en personlig upplevelse

Kom över till mig efter skolan", sade Caroline. "Jag har en ny CD med Alisha." (Artistens namn har ändrats.)

Jag flämtade till. "Okej!" Farmor skulle ta med mig och handla till min födelsedag på lördag, men jag kunde inte vänta så länge. Jag var desperat att få höra den nya CD:n med en gång.

Alisha var min hjälte. Caroline och jag låtsades att vi var hon. Vi hade hårborstar till mikrofoner och sjöng med till hennes musik. Ibland bad mamma att vi skulle sjunga tystare, men hon hade inte så mycket emot oväsendet för Alishas texter var så bra. Alisha var religiös – det hade jag läst i en tidning.

Efter skolan skyndade jag mig hem till mitt rum och gjorde läxorna. Alishas leende strålade ner mot mig från affischen ovanför mitt skrivbord.

När jag äntligen kunde springa över gatan till Carolines hus så gav hon mig CD-omslaget och kvittade: "Visst är hon jättesöt!"

Jag nickade men det kändes konstigt i magen. Alisha

log inte som vanligt på bilden, det var mer som ett hånleende. Och jag hade aldrig förut sett en bild där hon var klädd sådär.

"Tycker du inte att hon är lite opassande klädd?" frågade jag.

Caroline gjorde en grimas. "Ja, men i hennes kyrka kanske man inte bryr sig om sådant. Hon vet nog inte bättre. Lyssna – det här är min favoritsång." Hon satte på musiken och jag tittade på texten som fanns på CD-omslaget. Jag var lättad att det inte var några svärord med.

"Där ser du. Den här CD:n är bra", sade jag till mig själv. Men jag hade en oros känsla med mig hem den kvällen.

På lördagsmorgonen tittade jag på tecknade filmer medan jag väntade på att farmor skulle komma och hämta mig så att vi kunde åka och handla. Under ett reklamslag sade tevehallåan att Alishas nya musikvideo skulle visas i slutet av programmet!

Mamma kom in i vardagsrummet precis när musiken hade börjat. "Vad tittar du på?" Hon log och satte sig ner.

"Det är Alishas nya video." Jag försökte låta oberörd.

"De beslut ni fattar nu kommer till stor del att bestämma vad som ska hända senare i livet och i evigheten."

Första presidentskapet, Vägledning för de unga, s 2.

Mammas leende försvann när hon såg Alisha dansa. Hon tittade på mig och höjde ögonbrynen.

Jag skruvade på mig. "Bara för att hon har på sig det där så betyder det inte att sången är dålig."

"Är du säker på det?"

Jag önskade att videon snart skulle vara slut, men den bara fortsatte. Till slut stängde jag av teven. Mamma var tyst och tittade på mig.

"Jag läste texten", mumlade jag. "Det fanns inte med några svärord."

Hon pekade på den svarta teverutan. "Men Alisha sänder ändå ett budskap. Man behöver inte säga dåliga ord för att driva bort Anden."

En känsla inom mig sade att mamma hade rätt. Kanske förstod jag inte vad Alisha menade, men den Helige Anden visste det – och hans inflytande hade försvunnit.

Jag traskade iväg till mitt rum och tittade på affischen med den leende Alisha. Jag log inte tillbaka. Varför hade min hjälte förändrats?

En bil tutade på uppfarten så jag svalde klumpen i halsen och sprang ut.

"Hej födelsedagsflickan", hälsade farmor när jag klättrade upp i hennes minibuss. "Vart ska vi?"

Hela veckan hade jag vetat vad jag ville, men nu var jag inte säker. "Låt mig tänka ett ögonblick."

Jag kom att tänka på det Caroline hade sagt om Alisha: "Hon vet nog inte bättre." Det hade låtit som en bra ursäkt, men nu visste jag varför det inte var det – därför att *jag* visste bättre!

Den mörka känslan försvann när jag insåg något viktigt. Jag var en Guds dotter och jag behövde ingen annan hjälte. Varför skulle jag beundra någon som inte ens visste vem hon var? "Jag borde vara *Alishas* hjälte", tänkte jag och fnissade. Farmor tittade frågande på mig.

"Kan vi åka till en klädaffär?" frågade jag. "Jag har nästan vuxit ur min bästa blå söndagsklänning."

"Det var en bra idé. Du ser jättesöt ut i blått."

Jag log. Jag såg söt ut med Anden som lyste inom mig också – sötare än en berömd popstjärna någonsin kunde bli. ●

Back o' Hill Road, Stirling, Scotland, av Diane Dean

Som missionär i Skottland 1898 lade David O McKay märke till stentavlan i övre högra hörnet av den här byggnaden. Han fick inspiration av orden som stod inristade – "Vad du än gör så gör det väl" – och sade: "Det var ett budskap till mig den morgonen att göra bra ifrån mig som missionär."

*"Småsakerna är allt det stora
som vävs in i familjeväven med
tusen trådar av kärlek, tro,
självdisciplin, uppoffring,
tålamod och arbete."
Se president James E Faust,
"Tusen trådar av kärlek", s 2.*

Kyrkonytt

Nya kallelser för områdesledare

Första presidentskapet har tillkännaggett några ändringar i områdespresidentskapen. Ändringarna träder i kraft den 15 augusti 2005.

Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum har fullgjort sin uppgift som president för området Centrala Europa. Äldste Neil L Andersen och äldste Ronald A Rasband har kallats att verka i de sjuttios presidentskap.

Alla medlemmar i områdespresidentskapen tillhör de sjuttios första eller andra kворum om inget annat anges. ■

De sjuttios presidentskap

EARL C. TINGEY
1. NORD-AMERIKA ÖST
2. NORD-AMERIKA SYDÖST

D. TODD CHRISTOFFERSON
3. NORD-AMERIKA SYDÖST

CHARLES DIDIER
4. NORD-AMERIKA SYDVÄST

MERRILL J. BATEMAN
5. UTAH NORD
6. UTAH SALT LAKE CITY
7. UTAH SYD

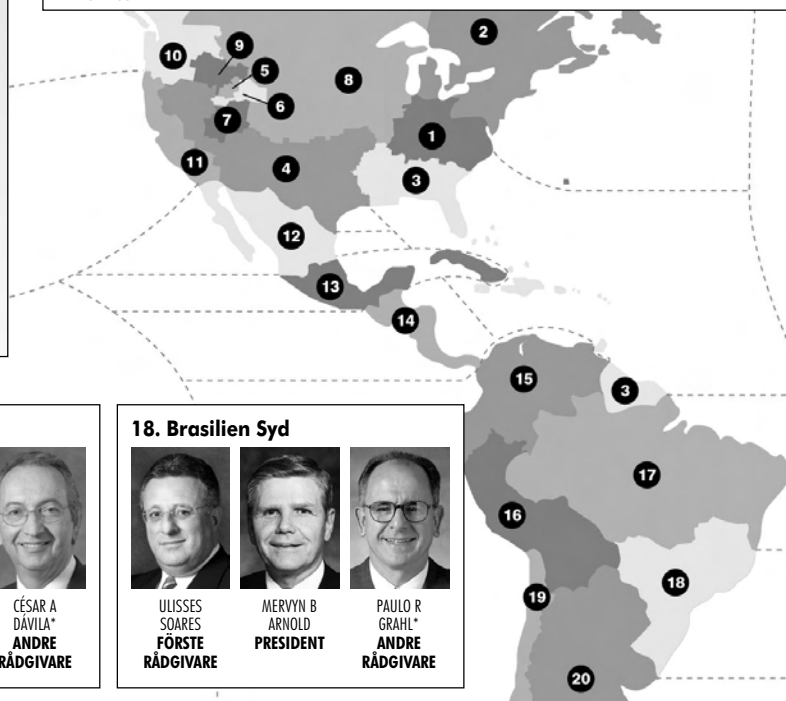
ROBERT C. OAKS
8. CENTRALA NORD-AMERIKA

NEIL L. ANDERSEN
9. IDAHO

RONALD A. RASBAND
10. NORD-AMERIKA NORDVÄST
11. NORD-AMERIKA VÄST

12. Mexico Nord

C. SCOTT GROW
FÖRSTE RÅDGIVARE

ROBERT J. WHETTEN
PRESIDENT

JORGE A. ROJAS*
ANDRE RÅDGIVARE

15. Sydamerika Nord

BENJAMIN DE HOYOS
FÖRSTE RÅDGIVARE

CLAUDIO R. M. COSTA
PRESIDENT

CÉSAR A. DAVILA*
ANDRE RÅDGIVARE

18. Brasilien Syd

ULISSES SOARES
FÖRSTE RÅDGIVARE

MERVYN B. ARNOLD
PRESIDENT

PAULO R. GRAHL*
ANDRE RÅDGIVARE

13. Mexico Syd

CLATE W. MASK
FÖRSTE RÅDGIVARE

CRAIG C. CHRISTENSEN
PRESIDENT

MARCO A. CARDENAS*
ANDRE RÅDGIVARE

16. Sydamerika Väst

JAMES M. DUNN
FÖRSTE RÅDGIVARE

CARLOS H. AMADO
PRESIDENT

WILLY F. ZUZUNAGA*
ANDRE RÅDGIVARE

19. Chile

CARL B. PRATT
FÖRSTE RÅDGIVARE

FRANCISCO J. VINAS
PRESIDENT

OSCAR W. CHAVEZ*
ANDRE RÅDGIVARE

21. Europa Väst

KENNETH JOHNSON
FÖRSTE RÅDGIVARE

GERALD N. LUND
PRESIDENT

DAVID S. BAXTER*
ANDRE RÅDGIVARE

14. Centralamerika

W. DOUGLAS SHUMWAY
FÖRSTE RÅDGIVARE

SPENCER V. JONES
PRESIDENT

JOSE E. BOZA*
ANDRE RÅDGIVARE

17. Brasilien Nord

WALTER F. GONZÁLEZ
FÖRSTE RÅDGIVARE

ROBERT R. STEUER
PRESIDENT

PEDRO J. PENHA*
ANDRE RÅDGIVARE

20. Sydamerika Syd

LYNN G. ROBBINS
FÖRSTE RÅDGIVARE

L. WHITNEY CLAYTON
PRESIDENT

FERNANDO D. ORTEGA*
ANDRE RÅDGIVARE

22. Centrala Europa

W. CRAIG ZWICK
FÖRSTE RÅDGIVARE

BRUCE C. HAFEN
PRESIDENT

WOLFGANG H. PAUL
ANDRE RÅDGIVARE

*Områdessjuttio

23. Europa Öst

WAYNE S
PETERSON
FÖRSTE
RÅDGIVARE

DENNIS B
NEUENSCHWANDER
PRESIDENT

PAUL B
PIEPER
ANDRE
RÅDGIVARE

25. Afrika Sydöst

WILLIAM W
PARMLEY
FÖRSTE
RÅDGIVARE

CHRISTOFFEL
GOLDEN JR
PRESIDENT

ALLEN P
YOUNG*
ANDRE
RÅDGIVARE

27. Asien Nord

DAVID F
EVANS
FÖRSTE
RÅDGIVARE

WILLIAM R
WALKER
PRESIDENT

WON YONG
KO
ANDRE
RÅDGIVARE

29. Australien

PAUL K
SYBROWSKY
FÖRSTE
RÅDGIVARE

DAVID R
STONE
PRESIDENT

JOHN R
GIBSON*
ANDRE
RÅDGIVARE

24. Afrika Väst

LOWELL M
SNOW
FÖRSTE
RÅDGIVARE

SHELDON F
CHILD
PRESIDENT

ADESINA J
OLUKANNI*
ANDRE
RÅDGIVARE

26. Asien

DONALD L
HALLSTROM
FÖRSTE
RÅDGIVARE

DARYL H
GARN
PRESIDENT

D ALLEN
ANDERSEN*
ANDRE
RÅDGIVARE

28. Filippinerna

D REX
GERRATT
FÖRSTE
RÅDGIVARE

RICHARD J
MAYNES
PRESIDENT

REMUS G
VILLARETE*
ANDRE
RÅDGIVARE

30. Nya Zeeland/Stillahavsöarna

H BRUCE
STUCKI
FÖRSTE
RÅDGIVARE

SPENCER J
CONDIE
PRESIDENT

RICHARD H
WINKEL
ANDRE
RÅDGIVARE

Förändringar i presidentskapet för de sjuttio

Äldste Neil L Andersen och äldste Ronald A Rasband har kallats att verka som medlemmar i de sjuttios presidentskap från och med den 15 augusti 2005. Äldste Andersen och äldste Rasband efterträder äldste David E Sorensen och äldste John H Groberg. Äldste Sorensen har verkat i de sjuttios presidentskap sedan oktober 1998 och äldste Groberg har verkat i de sjuttios presidentskap sedan april 2004.

Äldste Neil L Andersen

Äldste Neil L Andersen i de sjuttios första kvorum har kallats att verka som en av de sju presidenterna för de sjuttios kvorum. Innan han fick detta uppdrag verkade han som president för området Brasilien Syd.

Äldste Andersen talade nyligen i generalkonferensen om att urskilja det onda och välja det goda.

Han sade: "Valet mellan gott och ont utgör själva kärnan i våra erfarenheter på jorden. Under den slutliga mönstringen av vårt liv, har det ingen betydelse om vi var rika eller fattiga, om vi var idrottare eller inte, om vi hade vänner eller om vi ofta glömdes bort.

Vi kan arbeta, studera, skratta och ha roligt, dansa, sjunga och njuta av många olika erfarenheter. De utgör underbara delar av livet, men de är inte väsentliga för orsaken till att vi är här. Möjligheten att välja det goda i stället för det onda är den exakta orsaken till att vi är här." ("Akta er för ondskan bakom leende ögon", *Liabona*, maj 2005, s 46–47)

Äldste Andersen kallades att verka som sjuttio i april 1993. Sedan dess har han verkat som verkställande chef för kyrkans audiovisuella avdelning och biträdande verkställande chef för Prästadömsavdelningen, som rådgivare i presidentskapen för områdena Utah Nord, Utah Syd, Nordamerika Sydväst, Nordamerika Nordöst och Europa Väst, och som förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap.

Före sin kallelse som generalauktoritet verkade äldste Andersen som president för Frankrikemissionen Bordeaux och som president för Tampa stav, Florida. Som ung man verkade han som heltidsmissionär i Frankrike.

Äldste Andersen utexamine-rades från Brigham Young-universitetet och tog magisterexamen i företagsadministration vid Harvard-universitetet. När utbildningen var avslutad slog han sig ner i Tampa i Florida där han var delägare och innehade chefsposter inom reklam, fastighetsmäklari och hälsovård.

Äldste Andersen och hans hustru Kathy Williams Andersen har fyra barn och nio barnbarn.

Äldste Ronald A Rasband

Äldste Ronald A Rasband i de sjuttios första kvorum har kallats att verka som en av de sju presidenterna för de sjuttios kvorum. Före denna kallelse verkade äldste Rasband som verkställande chef för Tempelavdelningen.

Han inröstades som medlem av de sjuttios första kvorum den 1 april 2000. Äldste Rasband har verkat som förste rådgivare i presidentskapet för området Centrala Europa och som

president för området Utah Salt Lake City.

Äldste Rasband studerade vid University of Utah. År 1995 fick han ett hedersdoktorat i affärsverksamhet och handel av Utah Valley State College. Tidigt under sin yrkesbana innehade han försäljningschefsposter vid ZCMI. År 1976 blev han försäljningsrepresentant för Huntsman Container Company och 1987 utsågs han till verkställande direktör och driftschef vid Huntsman Chemical Corporation.

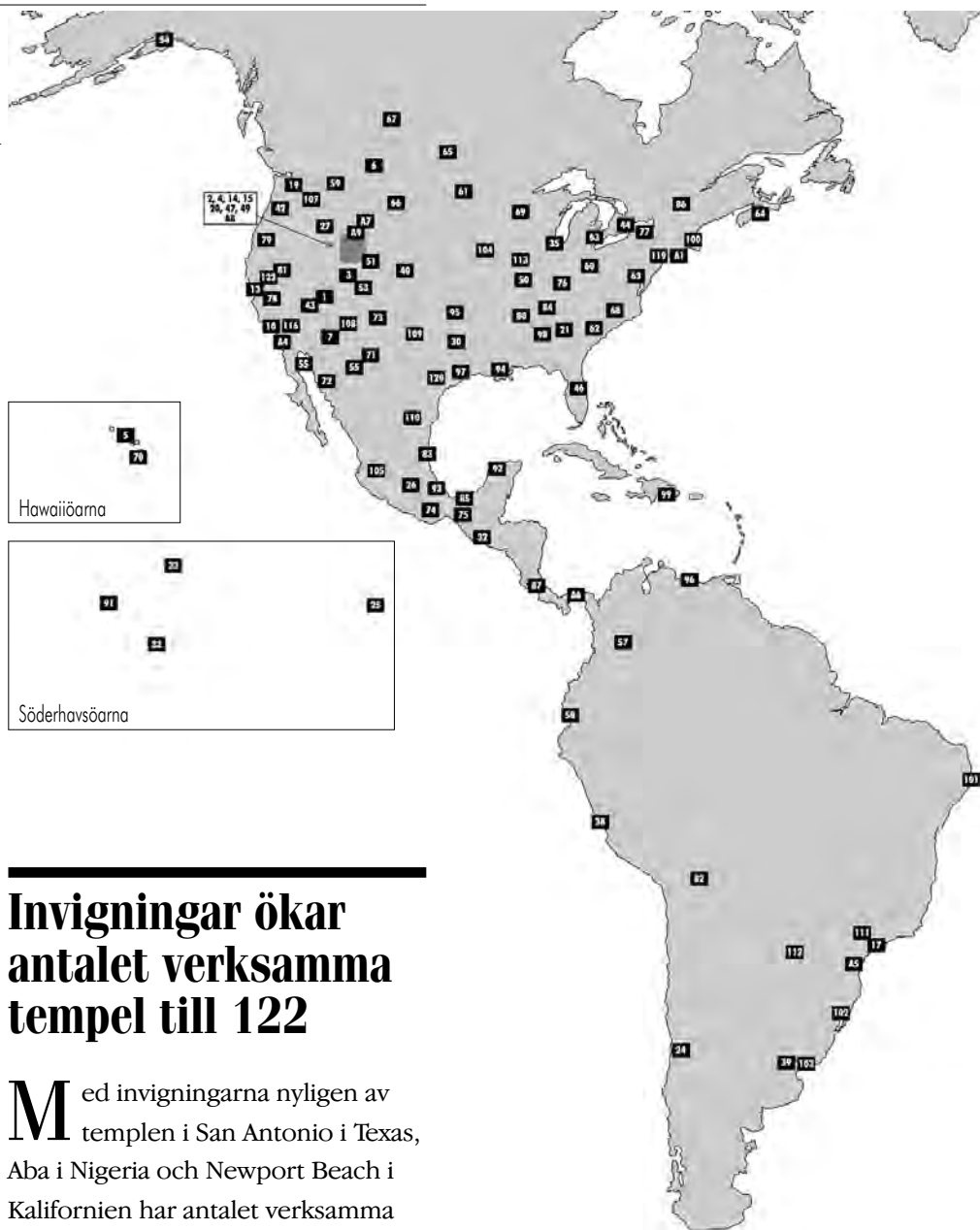
När han lämnade Huntsman Corporation 1996 för att verka som president för New Yorkmissionen New York Nord verkade han också som medlem av bolagsstyrelsen.

Som ung man verkade han som heltidsmissionär i östra staternas mission.

I sitt första konferenstal efter att ha blivit kallad till de sjuttios första kvorum, vittnade äldste Rasband om Frälsarens betjäning av den enskilda människan.

Han sade: "Under mitt liv har jag av erfarenhet lärt mig att vår himmelske Fader hör och besvarar våra personliga böner. Jag vet att Jesus är den levande Kristus och att han känner var och en personligen eller som det står i skrifterna: 'den ene efter den andre'." ("En och en", *Liabona*, jan 2001, s 36)

Äldste Rasband föddes i Salt Lake City i Utah 1951. Han gifte sig med Melanie Twitchell 1973. De har fem barn och nio barnbarn. ■

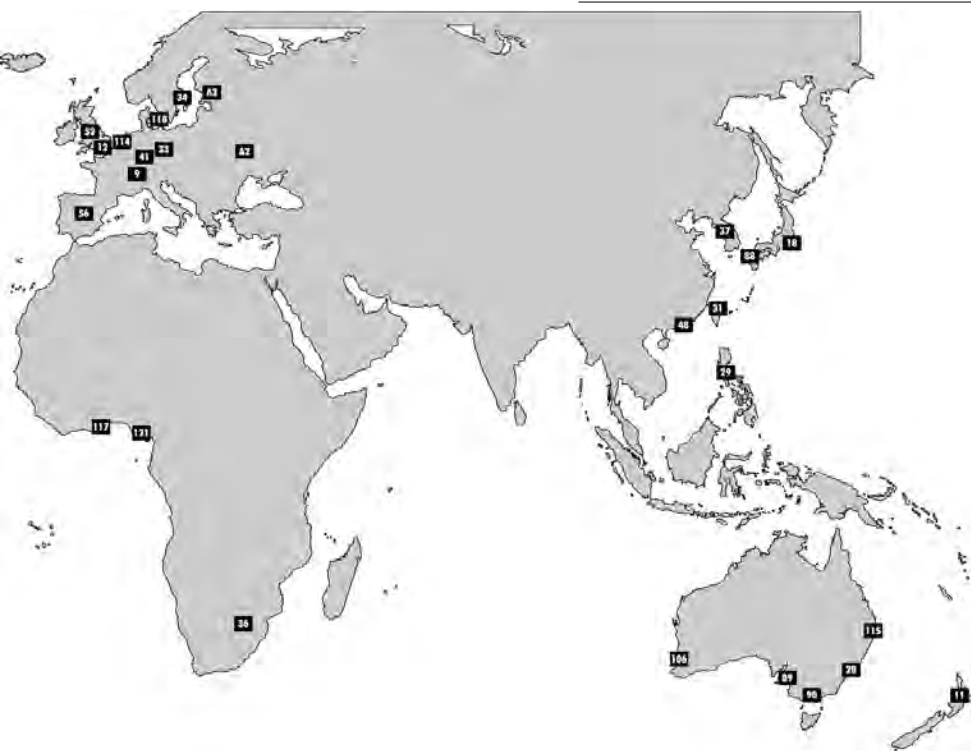
Invigningar ökar antalet verksamma tempel till 122

Med invigningarna nyligen av templet i San Antonio i Texas, Aba i Nigeria och Newport Beach i Kalifornien har antalet verksamma tempel runtom i världen ökat till 122.

Sedan president Gordon B Hinckley kallades att leda kyrkan 1995, har Herren uppmanat till tempelbygge på ett sätt som få förväntat sig. Under de senaste 10 åren har 84 tempel tillkännagetts eller invigts – nästan dubbelt så många som de 47 tempel som invigdes under de 118 åren dessförinnan.

President Hinckley har sagt att templet är en plats där vi kan lära oss mer om livet efter döden och om meningen med detta liv.

"Varje tempel som denna kyrka har byggt är i själva verket ett monument över vår tro på människosjälens odödlighet, att jordelivets fas vilken vi genomgår är en del av en så att säga oavbrutet stigande klättring, och att lika säkert som att det finns liv här, finns det liv där", sade han. "Det är vår fasta tro. Det sker tack vare Frälsarens försoning, och templet blir, som jag antydde, bron från detta liv till nästa." ("Den levande

Kartorna är inte skalenliga

profetens ord”, *Liabona*, maj 2001, s 16.)

Bland de 122 tempel som är i verksamhet finns templet i Apia i Samoa som återinvigdes den 4 september 2005 efter det att den ursprungliga byggnaden hade förstörts i en brand 2003. Ytterligare nio tempel har tillkännagetts eller håller på att byggas.

Tempel runtom i världen

Tempel i verksamhet	Invigningsdatum
1 S:t George, Utah	6 april 1877
2 Logan, Utah	17 maj 1884
3 Manti, Utah	21 maj 1888
4 Salt Lake City	6 april 1893
5 Laie, Hawaii	27 november 1919
6 Cardston, Alberta	26 augusti 1923
7 Mesa, Arizona	23 oktober 1927
8 Idaho Falls, Idaho	23 september 1945
9 Bern, Schweiz	11 september 1955
10 Los Angeles, Kalifornien	11 mars 1956
11 Hamilton, Nya Zeeland	20 april 1958
12 London, England	7 september 1958

13 Oakland, Kalifornien	19 november 1964	37 Söul, Korea	14 december 1985
14 Ogden, Utah	18 januari 1972	38 Lima, Peru	10 januari 1986
15 Provo, Utah	9 februari 1972	39 Buenos Aires, Argentina	17 januari 1986
16 Washington D C	19 november 1974	40 Denver, Colorado	24 oktober 1986
17 São Paulo, Brasilien	30 oktober 1978	41 Frankfurt, Tyskland	28 augusti 1987
18 Tokyo, Japan	27 oktober 1980	42 Portland, Oregon	19 augusti 1989
19 Seattle, Washington	17 november 1980	43 Las Vegas, Nevada	16 december 1989
20 Jordan River, Utah	16 november 1981	44 Toronto, Ontario	25 augusti 1990
21 Atlanta, Georgia	1 juni 1983	45 San Diego, Kalifornien	25 april 1993
22 Apia, Samoa	5 augusti 1983	46 Orlando, Florida	9 oktober 1994
23 Nuku alofa, Tonga	9 augusti 1983	47 Bountiful, Utah	8 januari 1995
24 Santiago, Chile	15 september 1983	48 Hongkong, Kina	26 maj 1996
25 Papeete, Tahiti	27 oktober 1983	49 Mount Timpanogos, Utah	13 oktober 1996
26 Mexico City, Mexico	2 december 1983	50 S:t Louis, Missouri	1 juni 1997
27 Boise, Idaho	25 maj 1984	51 Vernal, Utah	2 november 1997
28 Sydney, Australien	20 september 1984	52 Preston, England	7 juni 1998
29 Manila, Filippinerna	25 september 1984	53 Monticello, Utah	26 juli 1998
30 Dallas, Texas	19 oktober 1984	54 Anchorage, Alaska	9 januari 1999
31 Taipei, Taiwan	17 november 1984	55 Colonia Juárez, Chihuahua, Mexico	6 mars 1999
32 Guatemala City, Guatemala	14 december 1984	56 Madrid, Spanien	19 mars 1999
33 Freiberg, Tyskland	29 juni 1985	57 Bogotá, Colombia	24 april 1999
34 Stockholm, Sverige	2 juli 1985	58 Guayaquil, Ecuador	1 augusti 1999
35 Chicago, Illinois	9 augusti 1985	59 Spokane, Washington	21 augusti 1999
36 Johannesburg, Sydafrika	24 augusti 1985	60 Columbus, Ohio	4 september 1999
		61 Bismarck, North Dakota	19 september 1999
		62 Columbia, South Carolina	16 oktober 1999
		63 Detroit, Michigan	23 oktober 1999
		64 Halifax, Nova Scotia	14 november 1999
		65 Regina, Saskatchewan	14 november 1999
		66 Billings, Montana	20 november 1999
		67 Edmonton, Alberta	11 december 1999
		68 Raleigh, North Carolina	18 december 1999
		69 S:t Paul, Minnesota	9 januari 2000
		70 Kona, Hawaii	23 januari 2000
		71 Ciudad Juárez, Mexico	26 februari 2000
		72 Hermosillo, Sonora, Mexico	27 februari 2000
		73 Albuquerque, New Mexico	5 mars 2000
		74 Oaxaca, Mexico	11 mars 2000
		75 Tuxtla Gutiérrez, Mexico	12 mars 2000

Tempelsiffror

1877 Det år då templet i S:t George i Utah invigdes, det äldsta tempel som för närvarande är i bruk.

16 Antal tempel som invigdes under de efterföljande 100 åren och som avslutades med templet i São Paulo i Brasilien 1978.

26 Antal tempel som invigdes under 1980-talet, det största antalet under något decennium före år 2000 – inberäknat de 25 tempel som invigdes på 1990-talet.

37 Antalet tempel som invigdes under år 2000, det största antalet på ett år någonsin.

4 Antal tempel som invigdes av president Hinckley under åtta dagar från den 11 till den 18 juni 2000, det största antalet som någonsin invigts under så kort tid.

6 Antal länder med minst ett invigt tempel 1978.

40 Antal länder med minst ett invigt eller tillkännaggett tempel 2005.

40 Antal år som det tog att bygga templet i Salt Lake City.

4 Antal kalenderår sedan 1980 under vilka inga tempel invigdes: 1982, 1988, 1991 och 1992.

29 Antalet år mellan invigningen av templet i Salt Lake City och templet i Laie i Hawaii, den längsta tid som förflutit mellan invigningar av tempel som nu är i verksamhet.

4 Antal gånger som två tempel har invigts samma dag sedan programmet med uppförande av mindre tempel tillkännagavs.

23 500 m² Storleken på templet i Salt Lake City (inklusive annexet), kyrkans största tempel.

85 Höjden i meter av templet i Washington D C, kyrkans högsta tempel.

76 Louisville, Kentucky	19 mars 2000	96 Caracas, Venezuela	20 augusti 2000	115 Brisbane, Australien	15 juni 2003
77 Palmyra, New York	6 april 2000	97 Houston, Texas	26 augusti 2000	116 Redlands, Kalifornien	14 september 2003
78 Fresno, Kalifornien	9 april 2000	98 Birmingham, Alabama	3 september 2000	117 Accra, Ghana	11 januari 2004
79 Medford, Oregon	16 april 2000	99 Santo Domingo,		118 Köpenhamn, Danmark	23 maj 2004
80 Memphis, Tennessee	23 april 2000	Dominikanska republiken	17 september 2000	119 Manhattan, New York	13 juni 2004
81 Reno, Nevada	23 april 2000	100 Boston, Massachusetts	1 oktober 2000	120 San Antonio, Texas	22 maj 2005
82 Cochabamba, Bolivia	30 april 2000	101 Recife, Brasilien	15 december 2000	121 Aba, Nigeria	7 augusti 2005
83 Tampico, Mexico	20 maj 2000	102 Porto Alegre, Brasilien	17 december, 2000	122 Newport Beach, Kalifornien	28 augusti 2005
84 Nashville, Tennessee	21 maj 2000	103 Montevideo, Uruguay	18 mars 2001		
85 Villahermosa, Mexico	21 maj 2000	104 Winter Quarters, Nebraska	22 april 2001	Tillkännagivna eller under uppbyggnad	
86 Montréal, Québec	4 juni 2000	105 Guadalajara, Mexico	29 april 2001	Tempel	Datum för tillkännagivande
87 San José, Costa Rica	4 juni 2000	106 Perth, Australien	20 maj 2001	A1 Harrison, New York	30 september 1995
88 Fukuoka, Japan	11 juni 2000	107 Columbia River, Washington	18 november 2001	A2 Kiev, Ukraina	20 juli 1998
89 Adelaide, Australien	15 juni 2000	108 Snowflake, Arizona	3 mars 2002	A3 Helsingfors, Finland	2 april 2000
90 Melbourne, Australien	16 juni 2000	109 Lubbock, Texas	21 april 2002	A4 Sacramento, Kalifornien	21 april 2001
91 Suva, Fiji	18 juni 2000	110 Monterrey, Mexico	28 april 2002	A5 Curitiba, Brasilien	23 augusti 2002
92 Mérida, Mexico	8 juli 2000	111 Campinas, Brasilien	17 maj 2002	A6 Panamá City, Panama	23 augusti 2002
93 Veracruz, Mexico	9 juli 2000	112 Asunción, Paraguay	19 maj 2002	A7 Rexburg, Idaho	20 december 2003
94 Baton Rouge, Louisiana	16 juli 2000	113 Nauvoo, Illinois	27 juni 2002	A8 Draper, Utah	2 oktober 2004
95 Oklahoma City, Oklahoma	30 juli 2000	114 Haag, Nederländerna	8 september 2002	A9 Twin Falls, Idaho	2 oktober 2004 ■

Museum tar emot bidrag till sjunde internationella konsttävlingen

Walter Cooley, kyrkans tidningar

Kyrkans museum för historia och konst tar nu emot konstverk från kyrkans professionella konstnärer och amatörkonstnärer till den sjunde internationella konsttävlingen. Temat för tävlingen är "Vårt arv av tro".

Konstnärer kan börja skicka in anmälningssblanketter och fotografier av sina originalverk till tävlingen omedelbart. För att kunna tas emot ska bidragen ha skapats efter den 1 januari 2003. Alla anmälningssblanketter måste vara poststämplade eller inskickade via Internet senast den 21 oktober 2005. Bidragen kan sändas med en anmälningssblankett på Internet. Gå till **www.lds.org**, klicka på "Church History" och sedan på "Museum of Church History and Art". Anmälningssblanketterna finns på kinesiska, engelska, franska, tyska, italienska, japanska, koreanska, portugisiska, ryska och spanska.

Konstverken bedöms i två omgångar. I första omgången skickar konstnärerna in foton eller digitala bilder av sina originalverk för bedömning. De som godkänns i första omgången meddelas per post senast den 31 december 2005. Vinnarna i första omgången ombes skicka sina originalverk till kyrkans museum för

Alma, stå upp fanns med i den sjätte internationella konsttävlingen.

historia och konst för vidare bedömning.

Kriterierna för konstverken är följande:

"En princip, tanke eller berättelse som har att göra med (1) kyrkans doktriner, trosuppfattning och lärdomar, även budskap eller berättelser från skrifterna och profeternas lärdomar; (2) händelser, platser och personer i kyrkans historia; (3) tillämpandet av evangeliets lärdomar och värderingar i medlemmarnas liv."

Tävlingens organisatörer sade att

detta års tema är allomfattande.

"Vi ville att ämnet skulle vara brett och generellt för att visa vad det innebär att vara medlem i kyrkan", sade Robert Davis, museets seniorintendent. "Vi vill göra tävlingen så öppen som möjligt för konstnärer runt om i världen."

Broder Davis sade att tävlingen har visat sig vara ett utmärkt sätt att finna lovande konstnärer.

Bidragen till tidigare tävlingar har bland annat varit målningar, skulpturer, teckningar, tryck, textilier, porslin, keramik, smycken, träsniderier, fotografier och metallarbeten.

Vinnare i andra omgången får sina konstverk utställda i kyrkans museum för historia och konst från den 24 mars till den 4 september 2006.

Museet delar ut prispengar för inköp av konstverken och upp till 20 hedersutmärkelser på 500 dollar vardera till de bästa bidragen i andra omgången. Tre utmärkelser på 500 dollar vardera för konstverk som valts till favoriter bland besökarna delas också ut i slutet av utställningen i september.

Museet sponsrar en internationell konsttävling vart tredje år. Under tävlingen 2003 ställde museet ut mer än 171 konstverk. Ett fotogalleri med dessa konstverk kan ses på **www.lds.org/churchhistory/museum/competition**. Sedan tävlingen började hållas 1988 har medlemmar skickat in mer än 4 500 konstverk för bedömning. ■

Fler förslag till samlingsstunden, oktober 2005

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans

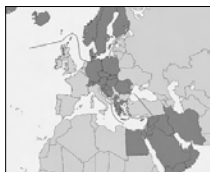
med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Jag ska alltid välja det rätta" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Från bildpaketet i Primär 1 förstorar du och kopierar bild 1-38. (Barn som spelar boll) Klipp sönder den i åtta till tio pusselbitar. Skriv ner frågor som handlar om passande klädsel och principerna i Visdomsordet, till exempel: "Kan ni säga två saker som är bra för oss som uppenbarats i Visdomsordet?" "Vad är tre saker som vi kan göra för att ha ett välvårdat yttre? Sätt fast en fråga på baksidan av varje pusselbit. Läs frågorna en i taget och be barnet som svarar rätt på frågan hjälpa till att sätta ihop pusslet. Påpeka hur sunda och välklädda barnen på pusslets bild är. Läs löftet som ges till dem som följer Visdomsordet (se L&F 89:18–21) och vittna om hur viktigt det är att följa dessa principer. Sjung en lämplig sång eller psalm.

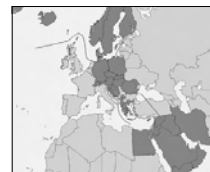
2. Hjälp barnen läsa och diskutera Andra Moseboken 20:8–11. Vad lär

vår himmelske Fader oss om sabbatsdagen? När välsignades och helgades sabbatsdagen? Vad innebär det? Be barnen att hjälpa dig komma på olika sätt att helga sabbatsdagen. Välj med hjälp av sångledaren ut sånger eller psalmer som föreslår aktiviteter som är lämpliga på sabbatsdagen. Innan ni sjunger varje sång ber du barnen att lyssna efter sådant som de kan göra på sabbatsdagen. Hjälp dem att utveckla sina förslag till aktiviteter, till exempel att fylla i ett familjeblad, be mamma eller pappa berätta något från sin barndom, gå till kyrkan med familjen och sjunga alla sånger, tänka på Jesus under sakramentet, gå på en promenad för att känna större uppskattning för naturen, skriva ett brev, ringa eller besöka far- och morföräldrar eller återge en berättelse från skrifterna med hjälp av dockor eller en flanellograf. Ge varje barn ett papper som de ska vika i 16 rutor. Be barnen skriva ner eller rita de aktiviteter på sabbatsdagen som föreslagits i tre eller fyra av rutorna. Dela ut kriter, tuschpennor och papper och be varje barn att dekorera en liten ask eller ett kuvert till sina "sabbatsdagsaktiviteter". Klipp pappret i 16 rutor och lägg dem i asken eller kuvertet. Föreslå att barnen tar hem asken eller kuvertet och fyller i resten av rutorna med hjälp av sin familj. Varje vecka kan de helga sabbatsdagen genom att ta en ruta från asken och göra den aktiviteten tillsammans med sin familj.

3. Två av Mina evangelieideal handlar om att göra sådant "som min himmelske Fader tycker om". Hur vet vi vad vår himmelske Fader tycker om att vi gör? Skriv på ordremsor följande fyra ord från trosartikel 13: DYGDIGT, ÄLSKLIGT, GOTT, PRISVÄRT. Klipp sönder orden i bokstäver och lägg varje ord i ett kuvert. (Eller klipp varje ord i pusselbitar.) Dela in barnen och lärarna i fyra grupper. Be grupperna lägga bokstäverna i ordning (eller sätta ihop pusslet) och klistra fast det färdiga ordet på kuvertet. Säg att följande aktiviteter hjälper dem lära sig betydelsen av orden och vad vår himmelske Fader tycker om. Dela upp rummet i fyra stationer, sätt upp ett av orden vid varje station och låt de fyra grupperna göra följande aktiviteter i tur och ordning: (1) Läsa en berättelse från *Lilla stjärnan*. Be barnen att säga titlarna på deras favoritböcker eller berättelser. (2) Spela ett spel eller göra en aktivitet i *Lilla stjärnan*. (3) Sjunga passande primärsånger. Du kan också använda enkla rytminstrument eller rörelser. (4) Visa en kort videofilm som lämpar sig för barn och som finns i möteshusets bibliotek, till exempel *Samlingsstund med president Gordon B Hinckley* (artikelnr 56331 180). Samla barnen och samtala om aktiviteterna och hur de kände sig när de deltog i dem. Betona att vi vill kunna känna Anden när vi läser, sjunger eller tittar på något. Upprepa trettonde trosartikeln. ■

Lokala nyheter

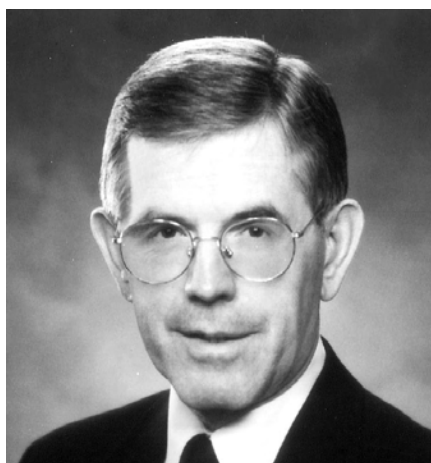
Budskap från områdespresidentskapet

Joseph skall än av all världen bli känd

I år, 2005, firar vi 200-årsminnet av Joseph Smiths födelse, återställsens profet. I var och en av våra församlingar och grenar har områdespresidentskapet inbjudit varje barn, ungdom, ung vuxen och andra medlemmar att i år lära sig mer om Josephs liv och lärdomar. Eftersom Joseph ska bli känd av hela världen (Se "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16) så ska vi var och en stärka vårt vittnesbörd om återställelsen och Josephs gudomliga kall. I denna anda vill jag återge några av Joseph Smiths lärdomar som har haft särskild betydelse för mig.

Brigham Young sade en gång: "Jag vill ständigt ropa halleluja när jag tänker på att jag kände profeten Joseph." De sista orden Brigham sade innan han dog var: "Joseph, Joseph." Hur välsignade blir vi inte när vi lär känna broder Joseph bättre! Här är hans glada, profetiska ord om några viktiga evangelieämnen.

1. *Uppbyggandet av Sion*. "Uppbyggandet av Sion är ett ämne som intresserat Guds folk i alla tider. Det är ett ämne som profeter, präster och kungar har uppehållit sig vid med särskilt intresse. De har med glad förväntan sett fram emot den dag i vilken vi nu lever ... Vi är det gynnade folk som Gud har [utvalt] till att frambringa de sista dagarnas härlighet ... [Vårt] namn skall gå i

Äldste Bruce C. Hafen

arv till framtiden. Våra barn skall stå upp och välsigna vårt namn." (*History of the Church* 4:609–610) Jag gläder mig åt privilegiet vi nu har att få bygga upp Sion i Europa, omgivna av heliga tempel. Här ska vi stanna, få många barn och fostra dem i rättfärdighet. På detta sätt välsignar vi hela det europeiska samhället. De behöver evangeliet!

2. *Utöva tro genom att arbeta – en dag åt gången*. Att utöva tro är som när någon ska "ta ner ett berg. Han trycker inte axeln emot det för att få det att falla, utan lägger det i sin skottkärra och för bort det dag för dag, och fortsätter tills hela berget är borta." (*History of the Church* 5:366) På samma sätt utövar vi vår tro för att hitta människor som missionärerna kan undervisa, för att hitta någon att

gifta oss med, för att fostra barn och för att uppfylla våra kallelser i kyrkan. Tro kan förflytta berg, men vi gör det en skottkärra åt gången, dag för dag, och arbetar flitigt tills Herren hjälper oss att flytta på hela berget.

3. *Vördnad och värdighet*. "Det som hör Gud till är av stor vikt, och endast tid och erfarenhet och ... djupa tankar kan utforska det. Ditt sinne, o människa, måste sträcka sig lika högt som den högsta himmel, om du önskar leda någon själ till frälsning ... du måste stå i förbindelse med Gud. Hur mycket värdigare ... äro icke Guds tankar än det mänskliga hjärtats fåfånga inbillningar! Inga andra än dårar vilja gäckas med människornas själar. Hur fåfånga och obetydliga hava icke våra andar ... våra möten ... våra ... samtal varit – alltför låga, alltför vulgära ... för Guds kallades och utvaldas värdiga karaktär." (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 118)

4. *Sanningen "smakar gott"*. "Detta är en god lärosats. Den smakar gott. Jag kan smaka det eviga livets principer och det kunna ni också ... Ni säger att honung är söt och det gör jag också ... [N]är jag omtala dessa ting för eder, som gåvos till mig genom den Helige Andens inspiration ... mottaga [ni] dem lika söta och fröjda eder mer och mer." (*Lärdomar*, s 306)

5. *Den Helige Anden påverkar olika människor på olika sätt.* "Genom den Helige Anden utvidgas förståndet ... [och] förökas kunskapen mera hos den som är en bokstavlig avkomling till Abraham ... Den [är] lugn och fridfull ... [som] intelligensens rena ande, under det att den Helige Andens verkningar på en icke-jude är att rensa ut det gamla blodet och förvandla honom till en av Abrahams säd. [I denna process] påverkas kroppen kanske kraftigare och mera skönjbart för ögat." (*Lärdomar*, s 128–129)

6. *Att närma sig Gud ger större glädje.* "Ju närmare människan kommer fullkomligheten, desto klarare bliver hennes synpunkter och större hennes glädje, till dess hon slutligen har övervunnit sitt livs onda och förlorat varje begär och lust för att synda. Som de forngamla ... inhöljes [hon] i ... [Guds] makt och härlighet." (*Lärdomar*, s 46)

7. *Vänskap bland medlemmarna.* "Låt mig ... uppstå med de heliga, vare sig jag uppstiger till himmelen eller ... går till någon annan plats. Om vi gå till helvetet, skola vi driva djävlar ut genom dess dörrar och göra en himmel av det. Där detta folk finns, där finns det ett gott samhälle ... Vänskap är en av de stora fundamentala principerna i mormonismen. (Den är avsedd) att ... kultivera världen och få ... stridigheter att upphöra och

människor att bli vänner och bröder." (*Lärdomar*, s 272)

8. *Lycka är vårt syftemål.* "Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar." (*Lärdomar*, s 219)

Må vi lära känna broder Joseph bättre så att vi kan finna mer lycka, vänskap, värdighet och glädje medan vi söker att bygga Sion i området Centrala Europa. ■
Äldste Bruce C Hafen

Historisk flerstavskonferens

Birgitta Karlfeldt

Alla stavar i Norden, det vill säga Sverige, Danmark, Norge, Finland och Island, kunde via satellitutsändning från Gubbängens kapell den 18–19 juni 2005 delta i en historisk flerstavskonferens, ledd av president Thomas S Monson. Församlingar och grenar var fördelade på olika kapell. Medverkande var även äldste L Tom Perry i de tolv kvorum och äldste Eivind Sterri i de sjuttios kvorum.

"Anden behöver näring varje dag", sade syster Ruth H Sterri, och citerade L&F 25:10, att lägga världsliga bestyr åt sidan och söka det som tillhör en bättre värld.

"Jesus är vägen, sanningen och livet och ingen kommer till Fadern utom genom honom", sade Äldste Sterri. "Att följa hans lärdomar ger glädje och lycka. Världen behöver våra vittnesbörd om detta!"

"Dagens vetenskapliga forskning, att vi mår bättre och lever längre när vi är glada, finns redan uttalat i evangeliet. Vi kan glädjas över våra välsignelser, att vi kan vara tillsammans med familj och vänner, hantera svårigheter och ta hand om vår kropp", sade syster Barbara Perry, som också citerade Mosiah 2:41.

En ny organisation

"Kyrkan växer", sade Äldste Perry. "Herren har därför inspirerat oss att skapa en ny organisation som ger medlemmarna tillfälle att oftare möta de tolv. Denna organisation innebär under ett år ordinarie stavs-konferens utan besök av någon av de tolv och sedan stavskonferens med besök. Under andra året först ordinarie stavs-konferens utan besök och därefter flerstavskonferens med besök."

"Vi kan var och en läsa och studera profeternas råd i Liahona, på Internet och öka vår kunskap om och lydnad till evangeliet, och känna oss fria genom att ta på oss Jesu Kristi namn. Planera hur du och din familj ska studera skrifterna, lämna inte det till slumpen, som aldrig fungerar! För Lehi och Nephi var det avgörande att få med sig skrifterna till det nya landet. Vittnesbördet om Jesus Kristus

FOTO: BIRGITTA KARL FELDT

Kön var lång av medlemmar som ville få tala med president Thomas S Monson.

brinner i mitt hjärta och min själ!" avslutade Äldste Perry.

Var du en missionär för andra!

"Var jag än är, är jag med människor jag älskar", sade president Monson efter att ha förmedlat president Gordon B Hinkleys hälsningar och kärlek. Du är ett Guds tempel! Be i tro! Bön är vägen till frid. Bli vän med människor så kan du kanske få

se att de blir medlemmar. Livet erbjuder oss möjligheter till omvändelse. Sök först Guds rike och allt annat ska tillfalla dig. Gör något gott när du känner en maning att göra det! Var vis och organiserad, se till att ha tid för ditt arbete, din familj."

"Jag ber vår himmelske Fader att bevilja dina böner, att välsigna dig och dela med dig det som hör honom till. En missionär gav dig

sanningen. Var du en missionär för andra! Välsigna dina barn och barnbarn, behandla din familj väl, låt dem veta att du älskar dem." ■

Birgitta Karlfeldt, Redaktör

Sverigemissionen Stockholm 100 år

Birgitta Karlfeldt

På Svartensgatan 3 i Stockholm, den första kända av kyrkans byggnader i Sverige, firades söndagen den 19 juni 100-årsjubileet för Sverigemissionen Stockholm under ledning av missionspresident Gary E Baugh.

Närvarande var president Baughs hustru Joan; hans rådgivare Göran Wern och Per-Olof Petersson med hustrur; president Thomas S Monson; äldste L Tom Perry med hustru Barbara; f d missionspresidenterna Max Kimball med hustru Deborah, 1987–1990; Bo G Wennerlund, 1990–1993; Arne och Gunnel Hedlund 1993–1996; Keith och Vera Ritchie, 1996–1999; stavs-presidenten för Stockholms stav Gösta Körlof med hustru; för Stockholms Södra stav Jonas Krylborn med hustru; för Malmö stav John Hedberg med hustru; Torbjörn Jälmbrent, distriktspresident i Umeå distrikt; Per och Ingrid Nilsson, chefer för Informations-tjänsten; flera äldre nuvarande och före detta missionspar samt 112 hel-tidsmissionärer, varav 18 systemmissionärer.

FOTO: BIRGITTA KARL FELDT

F d missionspresidenter med hustrur, fr v Keith och Vera Ritchie; Arne och Gunnel Hedberg; Bo G och Birgitta Wennerlund. På första raden sitter även tempelpresident Max och Deborah Kimball, nuvarande missionspresidenten Gary och Joan Baugh samt Kristina Körlof.

En härlig bild med ledare och missionärer!

President Baugh bad sin hustru komma fram till talarstolen, där han lade armen om henne och sade att hon är hans allt, att han inte skulle kunna fungera utan henne. Syster Baugh uttryckte sedan sin kärlek och tacksamhet till alla missionärer, för vilka de är, deras ödmjukhet, rättfär-

dighet, värdighet och tro på Fadern och Sonen, för att de lever som de lär.

President Baugh gav en kort historik över kyrkan i Skandinavien. "Vårt mål är att föra själar till Kristus", sade han, "och att de nydöpta har ett så starkt vittnesbörd att de kommer att vara trofasta hela livet och bli be-

seglade i templet. Men vi kan göra bättre än de 364 omvända som döpts i Sverige under de tre senaste åren. Under tiden för den skandinaviska missionen 1850–1905 döptes 300 personer varje år i snitt, totalt cirka 17 000. Omvänd din egen själ, omvänd sedan andra!" underströk president Baugh.

President Monson berättade att detta var första gången tillstånd givits för en konferens för alla missionärer samtidigt. (Och han hade själv givit tillståndet!) Han bad samtliga missionärer att resa sig och tala om sitt namn och sin hemort. "Mina tre lyckligaste år var när jag var missionspresident i Canada", sade han och gav många upplyftande missionärsföreläsningar. "Mitt ansvar som president är att hjälpa dem jag ansvarar för att lyckas", sade han. Han framhöll därefter det mönster som ger en produkt framgång: 1) Känn till din produkt, vad den gör för dig och hur den kan användas;

Många goda ledare och drygt hundra missionärer var samlade till 100-årsminnet av Sverigemissionen Stockholm.

2) Använd bra metoder; 3) Förstå och tyck om människor, var ivrig att möta dem, möt dem med ett leende. Samma mönster ger oss framgång som missionärer.

President Monson avslutade med en välsignelse där han gav missionärerna Jesu Kristi "sweet spirit", goda ande, och talade om att första presidentskapet och de

tolv varje torsdag morgon då de möts i templet, alltid ber Herren välsigna alla missionspresidenter och missionärer. ■

Birgitta Karlfeldt, Redaktör

Mitt livs största välsignelse

Lite sorgsna är vi, men minnet av våra trofasta och hängivna missionärer och alla medlemmar kommer vi alltid att bära med oss", säger Gary och Joan Baugh inför avlösningen som missionspresident.

"Vi har fått en djup och varaktig kärlek till de svenska heliga. Det underbaraste av allt under vår tid här, från den 2 juli 2002 till den 28 juni 2005, är att ha fått vara i Herrens tjänst och ha fått arbeta tillsammans med våra missionärer och medlemmarna. Missionärerna är kristuslika,

en oerhört stark kraft, medlemmarna kanske inte förstår hur stark, men det krävs utvalda för att finna utvalda. Det största som hänt har varit införandet av programmet 'Predika mitt evangelium' och att medlemmar alltmer följer med missionärerna när de undervisar. Under dessa tre år har missionärerna döpt 364 personer, en ökning med cirka 15 procent. Vi har försökt göra vårt bästa, skörden är Herrens", säger president Baugh som också berättar att hans största upplevelse var att vid in-

vigningen av Templet i Köpenhamn få skaka hand med profeten, president Gordon B Hinckley, och få gå igenom templets första session med honom.

"Joan och jag drar oss nu tillbaka till vårt hem i Moreno Valley, Kalifornien för att bland annat arbeta i Templet i Redlands. Vi vet att missionärerna kommer att vara i de bästa händer hos president Jan-Åke Karlsson och hans hustru." ■

Birgitta Karlfeldt, Redaktör

FOTO: BIRGITTA KARLFELDT

För många äldre medlemmar känns Svartensgatan 3 som deras ursprungliga hem i kyrkan. Över entrén finns ännu bikupan kvar och texten "De sista dagars heliges församlingslokal"

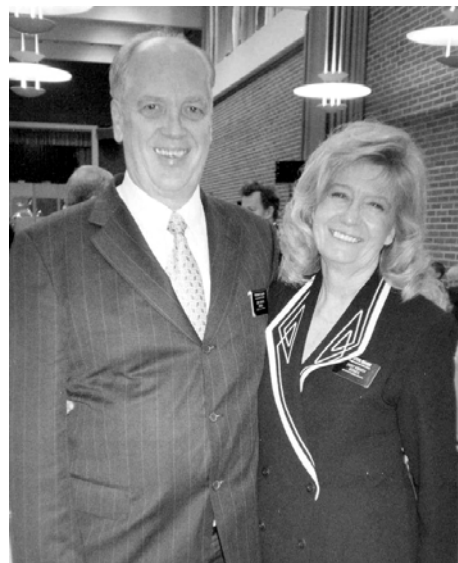

FOTO: BIRGITTA KARLFELDT

Missionspresident Gary Baugh och hans hustru Joan under regionkonferensen i Gubbängens kapell den 19 juni 2005.

Templet i Köpenhamn

Dee V Jacobs

Ljuvliga minnen väcktes på årsdagen av den minnesvärda dagen den 23 maj 2004, då Herrens profet, Gordon B Hinckley, invigde templet i Köpenhamn efter ett öppet hus som varat i tre veckor.

Med denna juvel fick vi två utmaningar som inte omedelbart blev uppenbara för de flesta medlemmar. Vi behövde ändra den välkända vanan att besöka templet först sedan det var i full funktion.

Vi har varit vana vid att våra tempel i Europa haft en heltidsanställd personal och fungerat i stort sett med hjälp av amerikanska tempelmissionärer. Men templet i Köpenhamn är ett "litet" tempel och har därför inga anställda och inga missionärer från andra länder.

Den första utmaningen har vi framgångsrikt klarat. Utan erfarenhet har våra 14 koordinatörer fungerat utmärkt från och med den första sessionen. Förordningsarbetet, kontoret, gästhemmet och underhållet inomhus och utomhus – allt görs av våra hängivna tempeltjänare och frivilliga medhjälpare. Vi känner att vårt stora mål att tillhandahålla en fristad med kärlek, frid och ljus, undan världen, där heliga förordningar noggrant utförs, har uppfyllts.

Ny vision

Ännu har vi en bit kvar för att för-

ändra ett halvt sekels vanor när det gäller tempelbesök. De heliga är vana vid att staven arrangerar tempelbesök på en eller två veckor varje år med tillgång till ett stort gästhem. Många förordningar utförs då under en kort, koncentrerad tidsrymd. Alla medlemmar har emellertid inte ställt in sig på den nya visionen – individuell målsättning och regelbundna tempelbesök i motsats till årliga resor. Dock finns fyra trevliga rum med 32 sängplatser, så grupper på upp till 32 personer kan fortfarande komma för en hel vecka.

Församlingsbesök, individuellt ansvar

Generellt är besöksfrekvensen i templet god, och tusentals förordningar utförs. Men det finns utrymme för förbättringar. Vi i templet och våra prästadömsledare i staven är

övertygade om att medlemmarna under det kommande året alltmer kommer att omfatta den nya visionen. När biskopsråd, kvorum och biorganisationsledare ställer in sig på församlingsbesök och individuellt ansvar, kommer välsignelserna och glädjen som följer av regelbundna tempelbesök att öka. Naturligtvis kommer detta att innebära offer av både tid och medel.

I ett brev till hela kyrkan samt i konferenstal nyligen har första presidentskapet bett oss att fördubbla våra tempelbesök. (L&F 127:4) Det är som alltid vi själva som ansvarar för hur vi handlar. Må Herren välsigna er då ni medverkar i hans stora plan för frälsning av hela människosläktet. Kom till Templet! Ni är så välkomna! ■

Dee V Jacobs, Tempelpresident

Vårt värde ligger i vår gudomliga potential

Birgitta Nielsen

Många tankvärda saker sades som gav ett djupare perspektiv på livet under Ensamstående vuxnas vårträff i Malmö den 8–10 april 2005.

Vårt värde har ingenting med ålder, civilstånd, arbete, inkomster, hälsa eller skönhet att göra, utan det ligger i att vi är Guds bokstavliga avkomma, konstaterade samtliga talare under det andliga mötet. "Joseph Smith utvecklade sin gudomliga potential genom lidande, något som vi alla kan göra. Gud gav honom både

beröm och utskällning", sade syster Anna Fåhreus. "Gud försöker vägleda oss i hur vi kan utveckla vår potential och omvandla våra svagheter till styrka."

Bowling, museibesök samt vandringar i Skanör och Falsterbo njöt vi alla av liksom undervisningen av proffs i linedance samt vanlig dans efter lördagskvällens middag i en vårpyntad kulturhall. Alla kände sig inför hemfärden laddade med kraft inför vårens utmaningar på hemorten.

FOTO: KERSTIN JOHANSSON

Konferensdeltagarna utanför statskyrkan i Skanör/Falsterbo.

FOTO: MATS-EINAR JAKOBSSON

Gunvor Söderholm och Per-Anders Daerga kom från Skellefteå gren för att få träffa tempelpresident Max Kimball.

Kristi himmelfärdsdag på Björnö – en tradition

För tredje året var Ensamstående vuxna inbjudna till fest på Björnö nära Västerås.

Under korvgrillning utanför den hyrda festlokalen blev det ett glatt återseende mellan alla vänner från föregående år. De natursköna omgivningarna lockade med lummig skog och stigar längs sjöstränder. Under kvällen belönades vinnarna av den kluriga tipspromenaden, men många

av oss hade valt att försedda med ryggsäck eller utsträckta på en filt uppehålla sig under naturens helande inflytande utefter en sjöstrand eller i en glänta, vit och gul av vårblommor.

Efter kvällens middag fylldes dansgolvet av äldre och nyare medlemmar. När vi åtskilliga timmar senare skildes åt, var det med förhoppningen att återse våra vänner nästa år på Kristi himmelfärdsdag på Björnö. ■

Birgitta Nielsen, Handens församling

döda. "De förbund som vi sluter i templet är avgörande för vår eviga tillvaro i nästa liv", sade han. ■

Maj-Britt Israelsson, Umeå distrikt

Firandet av aronska prästadörets årsdag

Stellan Hagman

Biskopsrådet inbjöd fredagen den 13 maj alla aronska prästadömsbärare och deras fäder att fira det aronska prästadörets årsdag på Liared, som ligger i skogen utanför Jönköping.

Fäder och söner kastade pil, tillverkade barkbåtar etc och avslutade med "mandomsprovet" att ta sig över en fem meter bred å med hjälp av endast två rep och innerslangar. En del blev ganska blöta och några fick ett ofrivilligt dopp. Kvällen avslutades huttrande med grillning runt lägerelden.

Efter övernattnings i tält och frukost började nästa dag med barkbåtsävling. Med hjälp av ivriga händer, pinnar och fötter lyckades man ta sig i mål.

Dagens höjdpunkt, firandet av

Brasafton i Umeå med tempelpresident Max Kimball

Maj-Britt Israelsson

På våren 2005 hälsade medlemmarna i Umeå med glädje tempelpresident Kimball välkommen till en brasafton. Redan på 1960-talet var han missionär här, men han arbetade också i flera grenar i Norrland och räknar sig faktiskt som norrlänning. Som missionspresident på 1980-talet besökte han grenen många gånger. Vi ser med respekt och tacksamhet på en man som ägnat så mycket tid av sitt liv åt att sprida evangeliet.

Brasaftonens tema var kyrkans tre missioner – predika evangeliet, fullkomliggöra de heliga samt återlösa de döda. "Att predika evangeliet kan vara svårt", inledde president Kimballs assistent, Mats Einar Jakobsson, "men våga tro, och räkna med mirakel. Vi är alla liksom Paulus och Alma kallade att predika evangeliet."

President Kimball höll ett kraftfullt tal om templet och dess betydelse, speciellt för missionerna att fullkomliggöra de heliga och återlösa de

Christian Strömberg lägger ner "guldplåten".

årsdagen, inleddes med att en av rådgivarna i biskopsrådet, Lars Malm, läste Oliver Cowderys berättelse om återställandet av det aronska prästadömet denna dag 175 år tidigare. Våra missionärer, äldsterna Taylor och Gardner, agerade som Joseph Smith och Oliver Cowdery, och Lars Malm var Johannes Döparen. Under tiden lästes Joseph Smiths uppteckning av händelsen. Att se hur pojkar påverkades av budskapet gjorde den efterföljande diskussionen mycket speciell.

Alla närvarande skrev sedan sina namn på en "guldplåt" som gömdes under ett stenröse av Christian Strömberg, rådgivare i biskopsrådet. Denna "guldplåt" tas fram om tio år, då vi möts på samma plats igen med dessa pojkar, då hemvända missionärer.

Under söndagens sakramentsmöte talade och uttryckte pojkarna sina känslor om hur det är att vara en bärare av aronska prästadömet

Aronska prästadömsbärare och deras fäder firar årsdagen tillsammans med biskopsrådet i Jönköpings församling.

i dag. De sjöng också kraftfullt och entusiastiskt tillsammans med sina ledare "Vi har valt att himlens konung tjäna".

Vi i biskopsrådet känner stor tacksamhet för dessa unga bröder. ■

*Stellan Hagman,
Biskop i Jönköpings församling*

Redaktör för de lokala Sverige-sidorna är Birgitta Karlfeldt. Läsarna är välkomna att sända förslag till nyhetsartiklar via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Alla artiklar redigeras.

Prästadsledare, Primär- och Hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och Unga kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva artiklar och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen.

Artiklarna ska vara upplyftande för läsarna och spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas lärdomar. Exempel på innehåll är: nya eller ovanliga händelser, tjänande-projekt, samhällstjänst, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, huma-

nitär hjälp, framgång inom seminarier eller institutet, berättelser om omvändelser, lokala medlemmar som gjort speciella insatser, nya grenar, församlingar, grenspresidenter, biskopar, stavs- eller distriktspresidentskap etc. Dikter publiceras inte. Inte heller dödsfall, födslar, förlovningar, giftermål etc.

Bilder ska *helst* vara pappersbilder (originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder). Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas *separat*, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Bilder returneras inte. ■